

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 57 / Eylül 1986 / 2.- DM

DEVRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ SÖMÜRGECİ EGEMENLİĞİ SARSMAYA DEVAM EDİYOR

15 Ağustos Atılımının ve HRK'nin 3. yılına Kürdistan'da yaşanan görkemli gelişmelerle girildi. Üç yıldır düşmanla dişe diş yürütülen savaşın ürünleri bugün her zamankinden daha açık seçik gözler önüne serilmeye başlandı. Süreç bugün daha gözle görülür tarzda sömürgeci faşizmin aleyhine; halkımızın ise lehine işlemeye başlamıştır. Kürdistan'ın dört bir tarafında yaşanan gelişmeler, her gün sömürgeciliğin iflasını biraz daha derinleştirirken, HRK birlikleri, halkla daha çok kaynaşmanın, daha güçlü ve etkili bir güç haline gelmenin coşkusunu yaşıyor.

Geride bıraktığımız günlerde sömürgeci-faşist Türk ordusu HRK birlikleri karşısında peşpeşe darbeler yemeye devam etti. Eylemlerin genellikle gece yapılmasından güç alarak kendilerini gündüzleri güvenlikte hisseden ve günün aydınlığını HRK savaşçılarına karşı bir dezavantaja dönüştüren sömürgeci birlikler artık bu umutlarının da tükendiğine tanık oldular. Çünkü Çirav çatışmasında da görüldüğü gibi, HRK birlikleri gündüzleri de sömürgecilere karşı üstünlük sağlayabileceklerini ve ona darbe vurabileceklerini kanıtladılar. Sömürgeciler, kendi lehlerine olan ortam ve zamanda da HRK birlikleri karşısında tam bir hezimeti yaşadılar. Bu, savaşın ulaştığı boyutlar ve sömürgeci ordunun içinde bulunduğu derin çıkmazı sergilemesi açısından büyük öneme sahip bir gelişmeydi. Sömürgeciler, artık düzenli ordularının iflasını kabul etmek zorunda kalarak, devreye artan sayıda özel eğitilmiş birlikler sokmaktadırlar. Burjuva gazetelerinde haklarında bolca övgüler dizilen ve büyük umutlar bağlanan özel eğitilmiş kontr-gerilla timleri, başta Hakkari ve çevresi olmak üzere Kür-

Devamı Syf: 2'de

PKK Önderliğindeki Kürdistan Halkının Gücü Her Türlü Komployu Altetmeyi Bilecektir

Avrupa emperyalizmi ve Türk sömürgecileri yandaşlarını da harekete geçirerek son dönemlerde KUKM ve önderi PKK'ye yönelik komplolarına hız verdiler. Bir yandan Palme suikastine yeniden PKK'nin ismini bulaştırma çabaları hız kazanırken diğer yandan Hamburg'da bir yurtsever Kürt gencinin tutuklanması ile sonuçlanan yeni bir komplo tezgahlandı. Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında iyice çıkmaza saplandığı ve savaş uçaklarını harekete geçirerek Kürdistan halkının üzerine bombalar yağdırdığı bir döneme denk gelen bu komplolar, emperyalizmin Türk sömürgeciliğini kurtarmak için giriştiği çaresiz çırpınışlardır.

PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi her türlü engelleme çabalarını ve komploları boşa çıkarmasını bilecek; Türk sömürgecileri ve yandaşlarına gereken cevabı, zafer yolunda ilerleyerek verecektir.

YAZISI SAYFA 9'DA

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan UKD, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk

YAZISI SAYFA 15'TE

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

Bir Çöküşün İtirafı Türk Ordusu Enkaz Halinde

– IV –

Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu İnsanları Kişiliksizleştirme Ocağıdır

YAZISI SAYFA 20'DE

Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş ve Maskesi Düşen Güçler

YAZISI SAYFA 10'DA

12 Eylül Faşist Rejiminin 6. Yıldönümünde

KEMALİST-FAŞİST REJİMİN DERİNLEŞEN BUNALIMI

12 Eylül 1980'de dünyanın gözleri Türkiye'ye çevrildi. Avrupa'nın sessiz bir törenle karşıladığı generaller yönetimi beklendiği gibi ilk açık desteğini Reagan yönetiminden buldu. 12 Eylül sabahı üzerinden geçen altı yıl ilk günün birçok belirsizliğini sildi. Ama daha o gün bile belli olan bir şey vardı ki, bu azgın faşist askeri diktatörlük başta ABD olmak üzere tüm bir emperyalist sistemin piçi olarak "doğurtulmuştu." Doğum sözcüğünü tırnak içine aldık. Çünkü "doğum" bir yeniliği ifade eder, her doğumda yaşama ve büyüme şansı vardır. Oysa ki bu rejim, yeni bir yaşam ve büyüme olayı değildir. İşte geçen altı yılın kesinleştirdiği bir olgu da bu olmuştur.

Geçen altı yılın sonunda rejim ne durumdadır?.. Altı yılın muhasebesini yaparken generaller için bakabilecekleri bir gelecek kalmış mıdır?.. Generaller yönetiminin şahsında Türk burjuva egemenlik sisteminin akibeti nedir?.. Buna nasıl hazırlanmıştır?.. 1986'da ortalığı saran "demokrasi sevdası"nın özü nedir?.. Eğer adına hala "sol" denilebilecekse kendilerini siyasal sahnede böyle sıfatlandıranların çizdikleri bir gelecek var mıdır?.. Nedir?.. Generallerin Türkiye'sinde siyasi yaşam bulmak isteyenlerin karşıtı olarak yeni çıkışlar olabilecek midir?.. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugün ulaştığı boyut nedir... ve Kürdistan devrimci direnişinin Türk politik yaşamında bundan sonraki etkileri ne olacaktır?.. Sağ'ı ve sol'u ile "bölücülük ve terörizm" yaygaraları altında meşrulaştırılmaya çalışılan rejimin –Kemalizmin–, kendisini reformist yöntemlerle yenileme şansı var mıdır?.. Tüm bir emperyalist sistemin umut bağladığı Türkiye örneğinin itibarı kendisini yaratanların nezdinde bile şimdi ne durumdadır?..

Evet... 12 Eylül 1986'da dünyanın gözleri yine Türkiye'de. Batan ve doğan umutlar... maskeleri düşen yüzlerin çirkinliği... generallerin aciz çırpınışları... Kürdistan halkının yükselen bağımsızlık haykırışı... Türk faşist sömürgecilerinin kabullenmek zorunda kaldığı bir direniş savaşı gerçeği... PKK direnişçiliği karşısında yerle bir olan reformist-teslimiyetçi çözümler... Türkiye ve Kürdistan halklarının büyüyen umudu ile emperyalist-sömürgeci politikaların iflası ve tasfiyeci sol'un hırçın ağıdı...

Gelecek nasıl olacak... sorusu herkesin gündeminde. Ama, bazıları buna cevap vermek bir yana düşünmekten bile dehşet duyarken –ki bunlar başta faşist Türk sömürgeciliği olmak üzere her türden uşakları ve emperyalist güçler–, Kürdistan ve Türkiye halkları ise geleceğe coşku ile bakıyor, yaşanan acı geçmişin hesabını sorarak bu geleceği umutla yaratma savaşı veriyorlar...

Devamı Syf: 12'de

Onbinlerce Kürdistanlı 12 Eylül Faşizmini Lanetlemek İçin Yürüdü

12 Eylül 1980'de iktidarı gaspeden sömürgeci-faşist Türk cuntasının kanlı yönetimi 6. yıldönümünde bir kez daha çeşitli eylemler, gösteriler ve yürüyüşlerle protesto edildi. Kürdistan zemininde sömürgecilere ait askeri ve ekonomik hedeflere yönelik başarılı eylemlerle, altı yılın baskı, zulüm ve katliamlarının hesabı sorulurken, Avrupa'da da Kürdistanlı emekçi kitleler çeşitli ülkelerde gerçekleştirdikleri protesto yürüyüşleri ve gösterileriyle sömürgeci-faşist cuntayı lanetlediler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sömürgeci faşizme ağır darbeler indirerek tarihin akışını halkımızın lehine artık bir daha geriye döndürülemez tarzda çevirdiği bu yıldönümünde, Avrupa'daki emekçiler her zamankinden daha büyük bir güç ve geleceğe inançla sömürgeci faşizme karşı ayağa kalktılar. Ulusal kurtuluşçu eylemlerimizin yarattığı derin coşku ile alanları dolduran 15 bini aşkın Kürdistanlı altı yıldır Türkiye ve Kürdistan halklarına kan kusturan, Ortadoğu halklarının başında demoklesin kılıcı gibi sallanan bu faşist güruhu artık daha fazla yaşatmamanın kararlılığı ile mücadele azimlerini dile getirdiler.

12 Eylül faşist cuntasını protesto amacıyla bu yıl Avrupa'nın sekiz merkezinde yürüyüş ve mitingler düzenlendi. Almanya-Köln, Hollanda-Den Haag, İsviçre-Basel, Fransa-Paris, Danimarka-Kopenhaag, İsveç-Stockholm, Avusturya-Viyana ve Berlin merkezlerinde düzenlenen eylemlerde binlerce Kürdistanlı kadın-erkek, çocuk-genç hep bir ağızdan, **"Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Cunta!"**, **"Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi"**, **"Yaşasın PKK-ERNK-HRK!"** sloganlarıyla alanları inletti. 15 Ağustos Atılımı ve HRK'nin kuruluşunun 3. yılında düzenlenen bu eylemler sömürgeci-faşist devlete karşı giderek boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelemizin kitlesel karakterini bir kez daha gözler önüne serdi. Hep bir ağız ve yürek olarak sömürgeci faşizme karşı ayağa kalkan Kürdistanlı emekçiler, faşist Türk cuntasına bir kez daha güçlü bir darbe indirerek onu Avrupa kamuoyundan tecrit ederken, aynı zamanda PKK'nin halk olduğu gerçeğini de dosta-düşmana en güçlü tarzda haykırdılar.

12 Eylül faşizminin 6. yıldönümü, sömürgeci-faşist Türk devletinin artan çöküşünün, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ise zafere giden yükselişinin açık bir belgesi olmuştur.

DEVRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ SÖMÜRGECİ EGEMENLİĞİ SARSMAYA DEVAM EDİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

distan'ın birçok yöresinde uzun süredir devreye sokulmuş bulunmaktadır ve sayıları gün geçtikçe artırılmaktadır. Ancak, bu umutlar da daha başında darbe yedi. 12 Ağustos'ta Uludere'de özel eğitilmiş bir timin HRK birliklerince imha edilmesi sömürgeciler açısından büyük bir darbe oldu. Kamuoyunun da tanık olduğu gibi, hemen bu saldırının arkasından, uzun süredir yapılan plan hayata geçirildi ve Türk savaş uçakları resmen devreye sokuldu. Bu gelişme, üç yıldır Kürdistan'da yaşanan savaşta bir dönüm noktasını teşkil ediyordu. Çünkü, sömürgecilerin kara kuvvetlerinin açık iflasını belgeliyordu. Sömürgeci basında çıkan bazı yorumlarda bu noktaya endişe ile parmak basılıyor; faşist devlet yetkilileri kamuoyunda uyanan bu düşünceler konusunda uyarılıyordu. Diğer taraftan, Türk savaş uçaklarının aralarında Güney Kürdistan'dan bazı yerleşim alanlarının da bulunduğu 22 alana yaptıkları hava saldırısı da kendileri açısından tam bir fiyasko oluyordu; çünkü bizzat sömürgeci başbakan ve burjuva basınının iddia ettiklerinin aksine, bir tek PKK savaşçısına dahi darbe vurmayı başaramamışlardı. Buna karşılık, halkın ve dünya kamuoyunun gözünde biraz daha teşhir ve tecrit olmuşlar; kanlı yüzleri lanetlenmişti.

Sömürgeciler hem düzenli orduları açısından, hem de büyük umutla piyasaya sürdükleri köy korucuları açısından darbe yemekten kurtulamadılar. Uzun süreden beri çıkmaz içinde olan ve kendi aleyhlerine dönen bu yapı son dönemlerde daha da belirgin biçimde iflası yaşadı. Bu hain çetelerin önemli bir kesimi HRK partizanlarının hesap soran kurşunları altında saf dışı bırakılırken, geriye kalanlar da büyük bir bozgun yaşamaya başladılar. HRK birliklerinin yoğun propaganda ve ikna çalışmaları sonucu çok sayıda çete silahlarını tekrar sömürgecilere iade ederek, suç işlemekten vazgeçerken; yaygın silahsızlandırma eylemleriyle de birçoğunun silahı HRK birliklerince kamulaştırıldı. Son dönemlerde artan bu tür eylemler karşısında sömürgeciler, kalan silahlarını kurtarmak umuduyla, çetelere dağıttıkları silahları bazı alanlarda geri toplamaya başladılar. Bir taraftan da bu yapıya taze kan sağlamak amacıyla, üst düzeyde yetkililerin de katılımıyla yaygın toplantılar yapmakta; halkı silah almaya teşvik etmektedirler. Ancak bütün bu çabalar boşa çıkmaktadır. Sömürgeciler, şimdi de yeni bir hain plan peşinde koşmaya başlamışlardır. Van, Siirt ve Hakkari yöresinde askere alınan 600 kişi acemi er eğitiminden geçirildikten sonra, askerliklerini bitirmeleri beklenmeden salıverilmişlerdir. Şimdi bu kişiler vasıtasıyla yeni bir milis güç örgütleme; bunların bazılarını ulusal kurtuluş hareketi içine sızdırma ya da ajan olarak kullanmanın hesaplarını yapmaktadırlar. Ancak bugüne kadarki oyunlarda olduğu gibi bu oyunun da boşa çıkarılacağı daha şimdiden görülebilmektedir.

Sömürgecilerin içinde bulunduğu bu çıkmazlara karşılık HRK güçleri gün geçtikçe daha ileri adımlar atmakta; atılmış bulunan adımları ise derinleştirip pekiştirmektedirler. Bir yandan sömürgeci-faşist devletin askeri güçlerine, ekonomik ve siyasi çıkarlarına ağır darbeler vuran eylemler gerçekleştirilirken, diğer yandan da ajan-milis yapı önemli oranda dağıtılmakta, işlemez kılınmaktadır. Son günlerdeki eylemlerle bunlardan onlarcası ölümle cezalandırılmış; birçoğu ikna edilerek etkisizleştirilmiş ve bu yapı birçok alanda hemen hemen tamamen dağıtılmıştır. Yapılan yaygın köy toplantıları ile bir yandan halk kitleleri çeteciliğe karşı bilinçlendirilip uyarılırken diğer yandan da çetelerin teşhir ve tecriti hızlandırılmıştır. Aynı zamanda yazılı propaganda araçları vasıtasıyla halk arasındaki bilinçlendirme faaliyetlerine de hız verilmiş; halk kitlelerinin düşmanın yeni saldırı ve komplolarına karşı uyarılması ve alacağı tedbirler konusunda aydınlatılması çalışmalarına yoğun olarak girilmiştir.

3. yılına yurt çapında yaygın ve güçlü eylemlerle giren HRK, gelecek dönemin şanlı başarılarını şimdiden müjdelemektedir. Süreç bugün her zamankinden daha çok Kürdistan halkı lehine işlemektedir.

ÇUKURCA:

Modern ulusal kurtuluş hareketimizin en çok gelişme kaydettiği alanlardan birisi olan Çukurca'da sömürgeciliğe ve ihanete karşı yoğun eylemler geçtiğimiz günlerde de artarak devam etti. Kuzey-Batı Kürdistan'ın diğer parçalara açılan bir kapısı olması nedeniyle sömürgeciler ile ulusal kurtuluş hareketimiz arasındaki mücadelede önemli bir yer tutan Çukurca, bu konumundan dolayı üzerinde en keskin savaşımın sürdürüldüğü alanlardan birisi niteliğindedir. Geçmişten beri Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel-milliyetçi hareketlerin de bu alan üzerinde özel birtakım hesaplarının oluşu bu savaşımı daha da keskinleştirmektedir. Alanın önemini derinden kavrayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, sömürgecilerden ve ilkel milliyetçilikten kaynaklanan çok yönlü engellere rağmen, bu alanda mücadeleyi adım adım geliştirmiş ve burayı bugün devrimci hareketin sesinin en gür yankılandığı alanlardan birisi haline getirmiştir. Geçtiğimiz dönemde, aralarında büyük yankılar uyandıran Çukurca karakol baskınının da bulunduğu birçok eylemin gerçekleştirildiği bu alanda son günlerde eylemler çok çeşitli biçimler altında yoğunlaşarak devam etti.

Çete örgütlenmesinin yaygın olarak yürürlüğe konduğu bu alanda HRK birlikleri son zamanlarda, köy toplantıları düzenleyip çeteciliği teşhir etme faaliyetine hız verdiler. Alanın hemen bütün köylerini kapsayacak tarzda geliştirilen bu toplantılarda aynı zamanda faşist sömürgeciliğin karşı-devrimci politikaları çok yönlü olarak açıklanmakta ve halk kitleleri almaları gereken tedbirler konusunda aydınlatılmaktadır.

HRK biriklerinin yaygın köy toplantılarının etkili olması, faşist sömürgeciliği oldukça tedirgin etmiş ve harekete geçirmiştir. Bu toplantıların etkisini kırmak için sömürgeciler de karşı toplantılar düzenlemeye başlamışlardır. Bugüne kadar yapılan üç toplantıya, binbaşı ve yüzbaşı rütbesindeki bazı sömürgeci ordu mensupları, Çukurca Belediye Başkanı Macit Pirozbay (aynı zamanda Aşağı Pinyaniş aşiret residir) ile Çukurca kaymakamı katılmışlardır. Toplantıların amacı; Çukurca'da çeteciliği ve PKK'ye karşı kelle avcılarını örgütlemektir. Haziran ayında yapılan bu toplantılarda istenen amaçlara ulaşılamamış; çok az bir kesim dışındaki herkes silah almayı reddetmiştir. Ancak silah almayı kabul edenlere de bugüne kadar silah verilmiş değildir. Bu da sömürgecilerin içinde bulunduğu tedirginlik ve çıkmazın bir diğer göstergesidir.

Sömürgeciler, Uludere'de biri binbaşı 12 sömürgeci askerin cezalandırılması eyleminden sonra Çukurca alanına da çok sayıda asker yığmış; karakollardaki asker sayısını 150-200'e çıkarmışlardır. Türk uçakları Zap vadisi boylarını ve doğu kesimini tarayıp bombalamış; ancak hiçbir sonuç alamamışlardır. Halen Çukurca merkezinden güney ve kuzeydeki dağlar her gün top atışlarına maruz bırakılmakta; rastgele yerler taranmakta ve halka gözdağı verilerek göç ettirilmek istenmektedir. Fakat bütün bu uygulamalar halkı yıldırmak bir yana, onda tepki yaratarak sömürgeciliğe karşı nefreti artırmaktadır.

Halk kitleleri ile yapılan bilinçlendirme toplantılarının yanısıra, HRK birlikleri bu alanda birçok eylem de geliştirmişlerdir. Bugüne kadar öğrenebildiğimiz kadarıyla bu eylemler şunlardır:

14 Temmuz 1986 günü Tıyar-Tuxub-Manefan üç yol ayrımı bir HRK birliğince tutulmuştur. Yol ayrımını üç saat boyunca denetiminde bulunduran HRK birliği, geçen tüm taşıtları durdurarak kimlik kontrolü yapmış; biriken kalabalık halk kitlesine yönelik yaptığı konuşmalarla KUKM'nin amaçları ve düşmanın yönelimleri konusunda halkı aydınlatmıştır. Konuşma sonunda halka, mücadeleye daha güçlü destek sunması için çağrıda bulunulmuştur. Kitlenin coşkuyla karşıladığı eylem kısa sürede geniş çevreler tarafından duyulmuştur. Alanda yoğun olarak asker bulunmasına rağmen böylesi bir eylemin gerçekleştirilmiş olması sömürgecileri çılgına çevirmiş; eylem sonrasında üç yola asker konumlandırılmıştır.

20 Haziran günü Hakkari-Çukurca karayoluna bombalı pankartlar asılmıştır. **"BİJÎ PEŞMERGE"**, **"YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM"**, **"BİJÎ PKK-ERNK-HRK"**, **"VATAN HAİNLERİNE ÖLÜM"** sloganlarının yazılı olduğu bombalı pankartların yanına ayrıca Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'nın posteri ile ulusal şehitlerimizin afişleri asılmıştır. Yolun saatlerce kapalı kalmasına yol açan pankartlar daha sonra gelen kalabalık sayıdaki sömürgeci bir askeri güç tarafından bombanın etkisiz hale getirilmesi ile ancak açılabilinmiştir.

Yukarıda belirtilen her iki eylem de, Çukurca'da sömürgecilerin muhtarlar ve nüfuzlu kişilerle yaptıkları bir toplantı döneminde gerçekleştirilmiş; bu ise eylemlerin etkisini daha da güçlendirmiştir. Sömürgeciler daha sonra pankartların asıldığı bu noktaya da askeri güç konumlandırmışlardır.

16 Temmuz 1986 günü, Çukurca-Biyadır karakolunda görevli askerlere yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirilmiş; olayda sayısı kesin tespit edilemeyen birçok düşman askeri ölmüş veya yaralanmıştır. Eylem, 14 Temmuz Diyarbakır Direnişinin anısına gerçekleştirilmiştir.

22 Temmuz günü, Çukurca'nın Erbis köyünde köylülerle bir toplantı yapılarak çetecilik teşhir edilmiş; çetecilik yapan üç kişi de teşhir edildikten sonra HRK partizanlarınca alınıp götürülmüşlerdir. Bu çeteler, daha sonra suç işlemeyeceklerine dair söz vermeleri üzerine serbest bırakılmışlardır.

29 Temmuz gecesi Çukurca şehir merkezinde HRK birliklerince duvarlara sloganlar yazılmış, afişler asılmış ve halka el ilanları dağıtılmıştır. Eylem halk üzerinde olumlu etki bırakırken, sömürgecileri ise, bir kez daha çılgına çevirmiştir.

ŞEMDİNLİ:

Geçtiğimiz dönemde ulusal kurtuluşçu eylemlerimizin en çok yoğunlaştığı alanlardan birisi de Hakkari'nin Şemdinli ilçesiydi. 15 Ağustos şanlı atılımının tarihi eylemlerinden birisine kaynak teşkil eden Kürdistan'ın bu küçük ama büyük gelişmeler yaratan ilçesinde, o tarihten bu yana HRK'nin intikam namluları hiçbir zaman susmadı. Sömürgeci güçlere ve onların özenle yaratmaya çalıştıkları ajan-milis çete örgütlenmesine çok büyük darbeler indirildi. Uzun yıllar süren dişe diş ve yaratıcı bir mücadele sonucu Şemdinli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin en çok geliştiği, kitlelere mal olduğu bir zemine dönüştürüldü. Ancak bu gelişmeler kolay sağlanmadı. Sömürgecilerin yoğun askeri işgali altında ve aşiretçi yapıya dayanılarak yaygınca örgütlenmiş bulunan milis çete örgütlenmesine karşı kıyasıya bir mücadele sonucu bugünkü noktaya varılabildi. Bütün bu gelişmelerin altında çok sayıda değerli parti kadrosu ve savaşçısının kan ile yazılmış imzası vardır.

HRK birlikleri peşpeşe gerçekleştirdikleri güçlü eylemlerle sömürgeci ordu varlığına ve ajan-milis çete örgütlenmesine büyük darbeler indirmeyi başardılar. Bunun sonucunda ajan-milis yapı önemli orandan dağıtıldı. Eylül ayının başlarından itibaren sömürgeciler, kendileri açısından ortaya çıkan başaşağıya gidişi durdurmak için bu alana kurt köpekli komando birlikleri yığmış; kontr-gerilla timleri konumlandırmaya başlamışlardır. Havan topları ile de takviye edilen bu birlikler, köylerde baskı ve işkenceyi daha da yoğunlaştırarak, halktan, devrimcilere destek olmamasını istemiş; aksi halde öldürülecekleri tehdidinde bulunmuşlardır. Ancak bütün bu çabaları sonuçsuz kalan sömürgeciler, yalan haberlerden medet ummaya başlamış; gazetelerde, "3 devrimcinin ölü ele geçirildiği", "8 çocuğun kaçırıldığı ama kaçarak kurtuldukları" türünden sahte ve sefil haberler yayınlayarak gelişmelerin seyrini kendi lehlerine çevirmeye çalışmışlardır. Ancak, bu sahtekarca propagandalar ters etki yaratmış; halk kitleleri sömürgecilerin yalanlarını görerek onun acziyle alay etmeye başlamışlardır.

Son dönemlerde, sömürgecilerin çöküşünü daha da hızlandıran önemli eylemler gerçekleştirilmiş; halk kitlelerinin ulusal kurtuluş hareketine olan güven ve bağlılıkları daha da derinleştirilmiştir. Bu eylemlerden bazıları şunlardır:

Herki köyü, 17 Haziran'da başlayan ve iki gün süren bir eylem sonucu tamamen silahsızlandırılmış; onlarca silaha ve bunlara ait teçhizata devrim adına el konulmuştur. Son derece planlı ve disiplinli bir tarzda gerçekleştirilen eylem süresince köyün tüm evleri birer birer dolaşılarak ev sakinleri ile konuşulmuş; düşman politikaları teşhir edilerek, kitlelerin ikna edilmesi sonucu silahları kamulaştırılmıştır.

Herki eylemi, kısa sürede tüm çevre alanlarda duyularak, geniş yankılar uyandırmıştır. Alandaki hain çeteler büyük bir korku ve panik içerisine düşerek HRK savaşçılarının namlularını enselerinde hissetmişlerdir. Bu eylem üzerine çevre köyler de harekete geçmiş; bazı köylerde halk kendi arasında toplantılar yaparak silahlarını HRK birliklerine teslim etme kararı almıştır. Ancak sömürgeci Türk devleti ve alanda daha önceleri belli ilişkiler kurmuş bulunan I-KDP, harekete geçerek köylüleri bu kararından vazgeçirmeye çalışmıştır. Düşmanın ve ilkel milliyetçilerin bu tutumları karşısında HRK birlikleri de halk arasındaki propagandaya hız verip, silahsızlandırmanın amaçlarını kendilerine kavratmış ve birçok köylüden silahlarının teslimi konusunda söz alınmıştır.

Herki eylemi, etkisini yalnızca bu alanda değil, Güney Kürdistan'da da duyurmuştur. KDP'nin tutumunun farkında olan halk kitleleri HRK birliklerine daha çok bağlanmışlardır. Buna karşılık KDP halktan her iki parçada da daha çok tecrit olmuştur.

Şemdinli'deki çete reislerinden azılı hainler Tahirê Kemê ve Ferman'ın HRK birlikleri tarafından ölümle cezalandırılmalarından sonra düşmanın elinde kalan tek dayanak olarak çete reisliğine soyunan Hacı Xurşit'in evine 7 Temmuz günü devrimci kuvvetlerimiz tarafından bir silahlı saldırı düzenlenmiştir. Alanda konumlanmış olan tabura 1 kilometre uzaklıkta bulunan ve 8 nöbetçi tarafından sürekli olarak korunan eve yapılan saldırıda, evde bulunan 8 çeteden 3'ü ölmüş; 5'i ise ağır yaralanmıştır. Hain Hacı Xurşit'in o anda evde bulunmaması nedeniyle şimdilik şerefsiz bir ölümden kurtulduğu, saldırıda yaralananlardan birinin de daha sonra hastanede öldüğü belirtilmektedir.

Eylem, alanda derin yankılar uyandırmış; düşman bu en son dayanağının da elden gitmesi tedirginliğini yaşarken, milis çete örgütlenmesi de büyük bir panik içerisine girmiştir. Buna karşılık, halk kitleleri ihanetin cezasız kalmayacağına daha çok inanmaya başlamışlardır.

15 Temmuz'dan başlanarak alandaki tüm çetelerin silahsızlandırıl-

ması ve köylülerin ellerindeki silahları Partiye bağış olarak vermeleri yolunda ikna edilmesi için yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyetine girişilmiştir. Bu süreçte, Goste, Zerzan, Helena ve diğer alanlardaki hemen tüm köy ve yaylalar dolaşılarak halkla toplantılar yapılmış; çeteciliğin ve düşmanın silahlandırma faaliyetlerinin iç yüzü anlatılarak kitleler aydınlatılmış ve ulusal kurtuluş hareketine maddi ve manevi alanda daha çok katkıda bulunmaya çağrılmışlardır. Bu süreçte birçok kişi silahlarını bağış olarak devrimci harekete vermiş; birçoğu da malzeme yardımında bulunacağını belirtmiştir. Toplantılar halk üzerinde büyük etki yaratmış; HRK savaşçılarıyla kaynaşmalarını artırmıştır. Bu dönemde ayrıca birçok çete uyarılarak suç işlemekten vazgeçmesi istenmiş; bazılarının silahına da el konulmuştur.

15 Temmuz günü Masira köyünde yapılan böylesi bir eylemde; devletten silah alan ve kendi silah numaralarını devlete veren çeteler silahsızlandırılmış; bunlara ait bir G-3 ile bir kalaşnikof marka silaha teçhizatı ile birlikte el konulmuştur.

19 Temmuz günü ise, Maleya köyüne bir baskın düzenlenerek 2 siminof ile 1 İngiliz mavzerine el konulmuştur.

Helena alanında 25 Temmuz'da yapılan bir eylemde de, düşman tarafından silahlandırılarak halkın ve devrimcilerin üzerine salınan İbrahim Çiftçi ve Melik Zeren isimli çeteler kaçırılarak kendileriyle konuşulmuş; çetecilikten vazgeçeceklerine dair söz vermeleri üzerine 8 Ağustos'ta serbest bırakılmışlardır.

Alanda yaygın olarak silahsızlandırma faaliyetinin sürdürülmesi ve başarılı sonuçlar vermesi düşmanı panik içerisine itmiş; sömürgeciler, silahların HRK güçlerinin eline geçmemesi için daha önce dağıttıkları silahları geri toplamaya başlamışlardır. Bu ise oluşturulmak istenen çete örgütlenmesine büyük darbe vurmuş; halkın HRK güçlerine güvenini artırmıştır. Ayrıca, daha önce silah almış olan veya silahının numarasını devlete veren, şu veya bu oranda devlete hizmet etmiş olan birçok kişi, HRK'nin çağrısına uyarak, devlete artık hizmet etmeyeceklerine dair haber göndermiş, ya da bizzat savaşçılarla görüşerek kararını iletmiştir.

Bu eylemlerin ve toplantıların yanısıra, ağustos ayında Şemdinli şehir merkezine giren kalabalık bir HRK birliği tarafından çeşitli konuşmalar yapılarak bildiriler ve HRK, ERNK imzalı el ilanları dağıtılmıştır. Eylemin hemen ardından sömürgeciler çok sayıda halktan insanı rastgele tutuklamış; ancak hiçbir şey elde edemeyerek tekrar serbest bırakmak zorunda kalmışlardır.

18 Eylül günü ise, Ayrancı köyü yakınlarında bir grup "Köy Korucusu"na saldırı düzenlenmiştir. Saldırıda, daha önce birçok kez konuşularak çetecilikten vazgeçmesi için uyarılan, ancak bunda ısrar eden azılı çete Ferzande Uysal öldürülürken, Cuma Atabağ adlı bir çete de ağır yaralanmıştır.

Şemdinli alanında güçlü adımlar atarak kökleşen mücadelemiz önümüzdeki dönemde de başarılı eylemlerle gelişmesini sürdürecektir.

HRK Birliklerinin Sabotajı sonrasında, Toybelen Petrol Dolum Tesislerinin Enkazı...

Ekonomik Hedeflere Yönelik Sabotaj Eylemleri Artıyor

Düşmanın askeri güçlerine ve işbirlikçi hain kesimlere yönelik eylemlerin yanısıra, HRK birlikleri sömürgecilere ait ekonomik hedeflere de üst üste darbeler indirmeye başladılar. Özellikle de son dönemlerde bu türden eylemlerde bir artış görülmektedir. Saldırılarını ağırlıklı olarak yol yapım şantiyelerine yönelten HRK birlikleri, böylelikle düşmanın ülkemizi istediği gibi at oynattığı bir alana çevirme çabalarına önemli darbe vuruyor. Düşman son yıllarda hız verdiği yol yapım çalışmaları ile bir yandan askeri araçlarının Kürdistan'ın en ücra köşelerine dek ulaşabilmesinin koşullarını yaratmaya çalışırken, diğer yandan da yol yapımını bahane ederek ormanlarımızı kesmekte ve böylece HRK savaşçılarının barınma koşullarını ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Ancak HRK birlikleri geliştirdikleri eylemlerle düşmanın bu amaçları önünde her geçen gün daha büyük bir engel haline gelmektedirler. Düşmana maddi alanda da büyük zararlar veren bu eylemlerden öğrenebildiklerimiz şunlardır:

9 Ağustos 1986 günü, bir HRK birliği, Beytüşşebap ilçesine bağlı Oymakkaya köyündeki yol yapım şantiyesine baskın düzenleyerek iki dozer ve bir kompresörü imha etti. İşçilere yönelik çeşitli konuşmalar da yapan partizanlar çok miktarda çadır ve patlayıcı maddeyi kamulaştırdılar.

4 Eylül 1986'da bu kez Beytüşşebap'ın Kovankaya köyü yakınlarındaki yol yapımı şantiyesi HRK birliklerince basıldı. Eylemde çok miktarda patlayıcı madde ile fünye, fitil vb. malzemeye el konuldu.

14 Eylül 1986 günü, Beytüşşebap'a 40 km. uzaklıktaki aynı şantiye bir kez daha basılarak, şantiyede bulunan üç araç ateşe verilip imha edildi.

18 Eylül 1986 günü ise, Üzümcü köyü yakınlarındaki Çine mevkinde bulunan karayolları şantiyesi HRK'ye bağlı birlikler tarafından basıldı. Baskında bir buldozer uçuruma atılmak suretiyle tahrip edilirken çok sayıda patlayıcı maddeye de el kondu.

Uludere'de Sömürgecilere ve Ajan-Milis Yapıya Darbe Vurulmaya Devam Ediliyor

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geniş kitleleri bağrına çekerek en çok gelişme kaydettiği alanlardan birisi olan Hakkari'nin Uludere ilçesinde de geçtiğimiz dönemde düşmana ve ajan-milis çetelere başarılı darbeler vuruldu. Düşman yediği bu darbelerin hırsı ile alanda tam bir terör estirmeye başlamıştır. Özelikle 12 Ağustos günü bu alanda düşmanın azılı bir taburunun HRK birliklerinin başarılı bir eylemi sonucunda imha edilmesi, düşmanın yeni tedbirler geliştirmesine yol açmıştır. Bu eylemden sonra alana çok sayıda özel eğitilmiş timler ve komando birlikleri konumlandıran sömürgeciler, intikam hırsı ile halka baskı ve işkence uygulamaya başlamıştır. Halk kitleleri zorla başka alanlara göç ettirilmek istenmiştir. Ancak yurtsever halkımız bu azgın baskılar karşısında da kararlılıkla direnmiş; tehditlere boyun eğmemiştir. HRK birlikleri bu süreçte yaygın köy toplantıları yaparak halkı baskılar karşısında yalnız bırakmamış; düşmanın politikalarının iç yüzünü sergilemiş ve halka bu politikaları boşa çıkarmada önayak olmuştur. Bu toplantılar halk arasında derin etkiler yaratarak, halkın direnme gücünü artırmış ve düşman oyunlarının boşa çıkarılmasında önemli katkıda bulunmuştur.

Geçtiğimiz günlerde Uludere alanında gerçekleştirilen eylemler ve düşmanla çatışmalardan öğrenebildiklerimiz şunlardır:

14 Haziran 1986 günü, yapılan bir ihbar sonucu sömürgeci ordu birlikleri Segirka köyünün zomlarını kuşatmaya almış; çıkan çatışmada Partimizin sempatizanlarından Ferhan BABAT, Omyanuslu Emin ile zomun sahiplerinden iki kişi (bunlar düşman silahlarını almış kişilerdi) katledilmiştir. Ayrıca, bir köylü de yaralı olarak düşmana esir düşmüştür.

18 Temmuz günü, Uludere'de ajan Ferhanê Tamer'in köyüne (Hozê) bir baskın düzenlenmiştir. 4 çetenin yaralandığı baskın sırasında çetelere ait üç ev de ateşe verilmiştir. Eylemde biri portatif, diğeri sabit olmak üzere, iki adet kalaşnikof marka silah ile bunlara ait 4 şarjör ve 90 adet mermiye el konmuştur. Ayrıca, sömürgeci Türk devletinin cephane deposu olarak kullandığı bir evin yakılması sonucunda bol sayıda cephanelik malzeme imha edilmiştir.

Uludere'nin Perekine köyünden HRK birliği tarafından kaçırılan bir ihbarcı, yapılan eğitici konuşmalar sonucunda ikna edilmiş ve kendisinden, bir daha düşmana ihbarcılık yapmayacağına dair söz alındıktan sonra serbest bırakılmıştır.

7 Eylül 1986'da Sapanca köyüne giren 50'yi aşkın kişilik bir HRK birliği köylülerle yaptığı toplantıda KUKM'nin kaydettiği gelişmeler ve düşmanın son dönem saldırıları üzerine konuşmalar yapmış ve köylüleri saldırılar karşısında alacakları tutum konusunda aydınlatmıştır. Bu eylem, burjuva basınında çarpıtılarak, *"PKK 8 çocuğu kaçırdı. Çocuklar karanlıktan yararlanarak kurtuldular"* biçiminde uydurma bir haber şeklinde yayınlanmıştır.

12 Agustos eylemi ile zirveye ulaşan ve daha sonraki günlerde de devam eden ulusal kurtuluşçu eylemlerimiz, Uludere halkını seferber ederek mücadeleye daha çok bağlanmış ve bu eylemler etkisini diğer alanlar üzerinde olduğu kadar Güney Kürdistan halkı üzerinde de olumlu olarak duyurmuştur. Bu olumlu temelden güç alan HRK birlikleri, önümüzdeki günlerde daha üst boyutlarda bir eylemlilik ortaya koyarak mücadelemizi bu alanda daha da kökleştirecektir.

Sömürgeci Orduda Çöküş Gizlenemez Boyutlarda

HRK'nin peşpeşe gelen balyoz gibi darbeleri altında sömürgeci-faşist orduda derinleşen bunalım her geçen gün yeni biçimler altında kendisini ortaya koyuyor. Bugüne kadar intiharlar, kaçışlar, cinnet geçirmeler, kendi kendini yaralamalar vb. tarzda dışa vurulan çürüme ve dağılma artık gösterilerle kendisini dışa vurmaya başladı. Şemdinli'de son dönemlerde ortaya çıkan bir olay sömürgeci ordu açısından tam bir iflasın belgesi niteliğindeydi.

Haziran 1986'da Şemdinli'deki Xizme bölüğünde bulunan, 3 komutan dışındaki tüm askerler Şemdinli merkezine kadar süren bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler. Yürüyüşün amacı, komutanlarının kendilerine ve halka karşı tutumlarını protesto etmekti. "Yıkılmaz", "sarsılmaz" olarak lanse edilen Türk ordusunun kofluğunu ve iç çelişkilerini yansıtması açısından önemli olan bu olay aynı zamanda KUKM'nin ordu saflarındaki etkilerini ortaya koyması açısından da önemliydi. KUKM, ortaya koyduğu gerçeklerle faşist Türk ordusunun halk ve insanlık düşmanı karakterini gözler önüne sermekte ve bu ordu içinde hiçbir dürüst, namuslu insanın yer alamayacağı gerçeğini her geçen gün beyinlere daha çok kazımaktadır. Şemdinli'de yaşanan bu olay, ordu saflarında giderek artacak olan kopuşmanın da bir örneğidir.

Askerlerin eylemi yöre halkı üzerinde etki yaratmış; sömürgeci orduyu bu duruma iten Kurtuluş Kuvvetlerimize olan güven ve desteklerini daha da artırmıştır.

Eylemler Dört Bir Yanda Sürüyor

HRK birlikleri Kürdistan'ın dört bir yanında düşman hedeflerine saldırmaya devam ediyor. Sömürgecilerin tüm gizleme çabalarına rağmen yine de burjuva gazetelerinin sayfaları Kürdistan'dan eylem haberleri ile dolu. Çünkü, olaylar artık gizlenemez boyutlarda. Çünkü, geliştirilen onlarca eylem gizlenebilse de hepsini gizlemek artık mümkün değil. İşte bu nedenle de, "yok ettik, bitirdik" teranelerini yerle bir edercesine peşpeşe patlayan HRK'nin intikam namluları kendisinden söz ettiriyor, söz etmek zorunda bırakıyor.

Özellikle, halkımızın geleceğini ve umutlarını düşmana satışa çıkaran, kraldan daha kralcı bir tutumla KUMK'ne karşı savaş yürüten ajan muhbir yapı her gün yeni yeni hesaplar vermekten kaçamıyor. Bir yandan sömürgeci-faşist askeri güce karşı kıyasıya bir savaş yürüten HRK savaşçıları, diğer yandan Kürdistan'ın dört bir yanında ajan-muhbirlerden birer birer hesap soruyor. Son dönemlerde bu eylemlere ilişkin olarak bize ulaşan haberler şunlardır:

25 Haziran 1986 günü, HRK'ye bağlı bir kurtuluş birliği, Şırnak yöresinde düşmanın en gönüllü hizmetkarlarından olan Ahmet Zeyrek (Biryan) adlı çete reisinin evine silahlı baskın düzenledi. Baskında, çete reisinin akrabalarından olan, düşmana gönüllü çetecilik yapan 6 kişi kurşuna dizildi. Çetebaşı Ahmet Zeyrek ise, şimdilik ölümden kurtulabildi. Bu baskında 1 adet Çekoslovak yapısı she marka tabanca ve buna ait iki şarjör ile çok sayıda mermi, 1 adet el telsizi, 2 adet telefon cihazı, radyo, teyp ve ayrıca çok sayıda belge ele geçirildi.

2 Eylül 1986 günü, Kiğı'nın Dalbasan köyü gündüz öğlen saatlerinde bir HRK birliğince basıldı. Baskında M. Ali Seven adlı ajan-muhbir ölümle cezalandırıldı.

Eylül ayı başlarında Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Seven köyüne bir baskın düzenleyen HRK birlikleri, ajanlık yapan muhtar Ubeyt Sana'yı kurşuna dizerek ölümle cezalandırdılar.

Aynı günlerde Eruh'un Kavakgölü köyünde çıkan bir çatışmada Selim Erdem adlı bir "köy korucusu" öldürüldü.

Ayrıca, düşmanın askeri güçlerine karşı da eylemlerini sürdüren HRK savaşçıları, 22 Eylül'de Nusaybin'in Akarsu bucağının Törentepe-Kutlubey köyleri arasında kalan dağlık arazide devriye gezen bir jandarma birliğini pusuya düşürdüler. Eylemde 1 asker öldürülürken 1 jandarma eri de ağır yaralandı.

KİĞI'DA DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ YÜKSELİYOR

Kiğı, peşisıra dağların uzandığı, geçit vermez dar vadilerin birbirini izlediği, büyük ormanlarla kaplı geniş bir alandır. Dağlarının doruklari yazboyu çeşitli göçebe aşiretlerce kullanıldığından kimileri Kiğı'yı bir göçebe meskeni, büyük ormanlardan ötürü de kimileri bir orman deposu olarak kabul eder. Ama Kiğı, sadece ne bir orman deposu, ne de bir göçebe meskenidir. Yemyeşil ormanlarıyla, geniş yaylalarıyla, sayısız akarsularıyla sahip olduğu doğal güzelliğini bir yana bırakırsak, geniş nüfus potansiyelini muhtaç olmadan bağrında barındıracak özelliktedir. Nitekim yaklaşık 150 yerleşim merkeziyle Kiğı, Bingöl'ün en büyük ilçesi konumundadır. Nüfusun bu denli yoğunluğu nedeniyle kimileri bu ilçemizi Bingöl'ün kalbi olarak nitelendirmiş ve "Bingöl'ün kalbi Kiğı'da atar" demişlerdir. Ülkemizin göbeğinde yer alan bu ilçemize böylesine değişik gözlerle bakanlara söyleyecek fazla bir şeyimiz yok, fakat bu dağlarda kendi kaderiyle başbaşa bırakılan onbinlerce insan adeta doğanın bir tutsağı halinde gününü kurtarmaya çalışırken, onların deyimiyle, "bu kalbin" ne durumda olduğu her nedense bu gibileri pek düşündürmemiştir.

Bugün insanların bir ekmeğe muhtaç hale getirilip sefaletin kolgezdiği Kiğı, aslında doğal ürünleriyle, elverişli yapısıyla insanlar için bir çekim merkezi olmuştur. Onbinlerce insan öteden beri buraya akın ederek hiç kimseye muhtaç olmadan ekmeğini, suyunu bu dağlardan çıkarmış, kendisini bu dağlara uyarlayarak yaşamını örgütleyebilmiştir. Başka bir deyimle, kendi yağıyla kavrulan yöre halkı, doğanın bir parçası haline gelmiş, bu çerçevede yaşama anlam kazandırmış ve yaşamda özgürlüğü tatmıştır. Ne var ki geçmişteki bu yaşam, düzeni bir türlü günümüze dek uzanamamıştır. İnsan olmanın gereği her zaman her yerde ve herkes tarafından çokça lanetlenen sömürgecilikten bu yöremiz de en kötü tarzda nasibini almaktan kurtulamamış ve o gün bugündür Kiğı'da değişen yaşam çehresi bir daha gerçek anlamına kavuşamamıştır.

Uzun süre Kiğı halkı, sömürgeciliği daha Osmanlı zamanında atanan "bey"lerin şahsında tanır. Yazıcılar olarak bilinen Kiğı beyleri alana gelmelerinden itibaren gerçekten sömürgeciliği layıkıyla temsil etmeye çalışmış ve insanlık tarihinin yüzkarası olarak anılan kahırlı yaşamı bu alanda egemen kılmışlardır. Tarım ve hayvancılığa en elverişli alanlara karşılıksız el konularak, Şen, Ogas, Xubis, Temran gibi köylerde yaşam imtiyazlı Yazıcı kabilesine layık görülür. Tabii yalnızca bu köyler değil, bir bütün olarak Kiğı'nın kaderi bu ellere teslim edilir. Artık her şey Yazıcıların "insafına" kalmıştır; yöre halkının kaderi istendiği tarzda yazılıp çizilecektir. Yöre halkı elbetteki kurbanlık koyun gibi boyun uzatmaz, fakat buna karşın Türk sömürgeciliğini arkasına almış olan Yazıcı beyleri de idam sehpalarını kurmakta gecikmezler. Her türden adaletsizliğe ve özünde kölece bir yaşama başkaldıran, isyan eden her Kiğılı bunun bedelini yaşamıyla öder. Bu başkaldırış nedeniyle sayısız insan Ogaş köyünde ipe çekilir. Ne var ki idam sehpası tek başına yöre halkına boyun eğdirmeye yetmez. Örgütlü olmasa bile başkaldırışlar birbirini izler. Bunun üzerine Kiğı'nın Avtnik ve Olmaz köylerine ikinci bir Türk kabilesi, Yedisu'nun iki köyüne de Çerkezler yerleştirilerek Yazıcı beylerin konumları güçlendirilmek istenirse de, sonuç elde edilemeyerek yerel kabilelerle uzlaşmaya gidilir. Yazıcılara aktif olarak sunmak koşulu ile Kiğı'nin geniş meraları Kürt olan Çarekan ağalarına devredilir.

Uşaklık temelinde Çarekan ağalarının Yazıcılarla uzlaşması alanın yaşamında köklü bir değişiklik yaratır. En verimli topraklara el konularak Türk veya Çerkez kabileler yerleştirilmiş, geniş meralar Çarekan ağalarına teslim edilmiş, yöre halkı da karın tokluğuna beylerin hizmetine koşulmuştur. Yöre halkına görünen tek yol diyar diyar ekmek peşinde koşmaktır. Kimi İstanbul'un, kimileri de Adana, İzmir'in yolunu tutmak zorunda kalır. Son dönemlerde ormanlara da devletçe el konulunca bu yollar daha da ötelere Afrika'dan Avrupa'ya kadar uzanır.

İşte bugünkü Kiğı denilince, nüfusunun önemli bir bölümü Afrika'dan Avrupa'ya kadar savrularak gurbet çilesinden en fazla nasibini almış, geriye kalanlar ise doğanın insanoğluna sunduğu nimetlerin çoğundan men edilmiş, her türlü sosyal hizmetten uzak, yarıaç yarı-çıplak, ölmemek için çırpınıp didinenlerin diyarı akla gelir. Bu nedenle Kiğı, kendi vatanında aile bütünlüğüne, sevgiye, saygıya,

şefkate hasret, insanların zaruri ihtiyaçlarının karşılanabileceği yaşam güvencesine hasret ve esas olarak da özgürlüğe hasret. Son bir yüzyılda değişmeyen tek ideal, Kiğı'yı yeniden yaşanılır hale getirmek olmuştur. Ve yaşamdan vazgeçilmedikçe bu ideal de değişmeyecektir.

1970'li yıllarda kabaran devrimci mücadele halk için bir umut kaynağı olur. Kurtuluşun devrimde olduğunu, özlenen yapıya devrimle kavuşulabileceğini kısa sürede kavrayan halk kitleleri, hiçbir tereddüte kapılmadan mücadeleye en açık tarzda destek sunar. Buna karşılık, devrimci güçlerden, yıllardır kendi emeğine el koymuş, kanına elini bulamış Yazıcılardan, Çarekan ağalarından ve onların ardındaki sömürgeci güçlerden hesap sorulmasını ısrarla talep eder. Ama ne yazık ki, sahte devrimcilik en ufak bir girişimde bulunmaz. Yazıcılar en açık tarzda sivil faşist teşkilatlanma olan MHP'yi örgütlemeye çalışırken sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva hareketler doğal bir müştereklik içinde onlarla bir arada yaşamanın yollarını arıyor ve bunun için ne gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Bununla da yetinmeyen bu güçler, kendi ruhlarına egemen olan uşaklık ve teslimiyetçi yapıyı halk kitlelerine dayatınca bu sahte yapıların şahsında devrimcilik umut değil, utanç kaynağı haline geldi kitleler nezdinde. Bunun için de denilebilir ki 70'li yılların yetersiz devrimciliği en ciddi tahribatlardan birisini Kiğı'da yaratmıştır.

Bu güçlerin yıllarca yürüttüğü faaliyet devrimcilik değil, anti-PKK'cilik olmuştur. Onlara göre tehlike sömürgecilikten ziyade PKK'den gelir. Bundan hareketle, anti-PKK'ciliği en ince detaylarına kadar işlemişlerdir. Fakat sudaki iz misali, cuntanın başa gelmesi ile birlikte bu sahte devrimcilik de ortadan silinmiş, yörede bir daha da isimleri anılmamıştır. Ve PKK'nin yeni dönemde açtığı mücadele bayrağı temelinde yaptığı çağrıya Kiğı halkı yanıt vermekte gecikmemiştir.

Faşist cunta dönemi boyunca en katmerli baskıları yaşamış olan yöre halkı, düşmandan gelebilecek her türlü saldırıyı göze alarak Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerine kucak açmış, en kıt olanaklarını ulusal kurtuluş mücadelesine sunmakta tereddüt etmemiştir. Bu çerçevede kendi öz örgütü olan PKK'ye sahip çıkmıştır.

Elbetteki bu bir çırpıda ve kolay bir biçimde gerçekleşmedi. Devrimci Kurtuluş Birlikleri yörede ciddi engellerle karşılaşmış ve bu engeller aşıldığı orandadır ki kitlelerle kaynaşarak mücadeleye desteklerini sağlayabilmişlerdir. HRK birlikleri daha alana konumlanmadan burjuva basınında akıl hocaları kendi efendilerini uyarmış, Bingöl'ün kalbi olan Kiğı'da tedbir alarak mücadelenin yollarını tıkamasını salık vermişlerdir. Harekete geçmekte gecikmeyen sömürgeciler, tüm olanaklarını seferber ederek, geçmişin ihanet şebekelerini yeni bir temelde örgütleyip gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı dikmeye başlamışlardır. Bu ihanet şebekesinin verdiği güvence ile sömürgeci güçler bile Kiğı'da adım atılmayacağına kendilerini inandırabilmişlerdir. Adeta tüm kapılara tuzak kurulmuş; gelecek tüm Kurtuluş Birliklerinin faka basarak gafil avlanacakları umud edilmiştir. Ancak halkın sunduğu aktif destek sayesindedir ki, bu tuzaklar bir bir atlatılmıştır.

Örgütlenen ajan yapı dağıtılmadan Kiğı'da, bir adımın bile atılmayacağı son derece açıktı. Bu halkayı iyi kavrayan Kurtuluş Birlikleri, bu görevi ertelemeden 1985 Eylül ayında geçmişte faşist teşkilatlanma içinde yer almış, yeni dönemde ise ajan yapıyı örgütleme görevini üstlenmiş, Kiğı beylerinin önde gelenlerinden Mehmet Yazıcı'yı ölümle cezalandırdılar. Bu yönelim, ajan yapının dağıtılmasında bir başlangıç noktası oldu. Eylem kitleler tarafından coşku ile karşılanırken ajan-ihbarcı şebekesi içinde panik yarattı. Eylemin, beklenenin de ötesinde bir yankı uyandırması belki yörede ilk eylem olmasından kaynaklanabilir ama, bunda hedefin isabetli olmasının payı da büyüktü. Sömürgeciler olaya ciddi cinayet süsü vermeye çalıştılarsa da fazla tutmadı. Ekim ayında Karlıova'nın Licik köyünde ajan Çomak ailesinden dört kişinin yaralanması ile sonuçlanan eylem gerçekleşince de sömürgecilerin iddiaları tümden boşa çıktı. Ve artık kitle içinde ajan-ihbarcı yapı yaşatılmaz kanısı yaygınlaştı. Bu temelde Kürdistan Kurtuluş Birliklerinin de saygınlığı artarak destek gördü.

Eylemleri hazmetmeyen düşman, *"Herhangi bir yerde olabilir, ama Kiğı'da asla"* diyerek yoğun bir operasyonla karşılık verdi. Baskıları artırarak tutuklamalara girişti. Geliştirilen sert operasyonlar kitlelerin tepkisini kazanmakla kalmadı, ajan-ihbarcı yapının ardındaki sömürgeci kurumlara yönelmek gerekliliği de kitleler içinde tartışma konusu oldu ve bu eğilim ön plana çıktı. Kurtuluş Güçleri bu çerçevede aldıkları bilinçli destekle, 4 Kasım'da Kiğı ilçe merkezi baskınını gerçekleştirdi. Baskında bölük binasına saldırılmış, yaralananlar yanında 2 er öldürülerek teçhizatlarına el konulmuş, ayrıca cezaevi gardiyanı ağır yaralanmış, pullama yapılmış, halka hitap edilmiştir. PKK'nin kuruluş yıldönü-

Devamı Syf: 23'te

1986 Baharında Newroz ve Ulusal Direniş Harekatı
ile Devrim Şehitlerini Anma ve Direniş Ayı Harekatı
Süresince Kiğı ve Çevresinde Şu Eylemler Gerçekleştirilmiştir.

1- 7 Nisan 1986'da Kiğı'nın Yedisu (Çeşme) nahiyesine bağlı Yoncalık köyünde, halk ve devrim düşmanı ihbarcı Reşit Aktaş, HRK'nin Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından halk önünde yargılanarak kurşuna dizilmiştir.

2- 9 Nisan'da Karakoçan'ın Paş köyü civarında pusuya düşürülen devrimci kurtuluş güçleriyle, sömürgeci birlikler arasında çıkan çatışmada bir er yaralanmıştır.

3- 24 Nisan'da Kiğı'nın Şen köyünde, azılı faşist ve feodal bey olan muhtar Cemil Yazıcı, Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından, yarıcılarının önünde yargılanarak kurşuna dizilmiştir. Kiğı beyleri olarak tanınan toprak ağası Yazıcıların bir lideri de (Mehmet Yazıcı), savaşçılarımız tarafından daha önceden cezalandırılmıştı. Liderini kaybeden Yazıcılar, ellerindeki köyü boşaltarak alanı terk etmişlerdir.

4- 26 Nisan'da Pertek'in A. Horik (A. Yakabaşı) köyü yakınlarında meydana gelen çatışmada, bölgemizdeki devrimci mücadelenin önderlerinden Seyfi (Baki KAN) yoldaş büyük bir kahramanlık ve direniş sergileyerek şehit düşmüş, sömürgeci birliklerden üç kişi yaralanmıştır.

5- 4 Mayıs'da (1981'de Çemişgezek'te şehit düşen Seyfi DOĞANAY ve Hüseyin TAŞCAN arkadaşların ölüm yıldönümüdür) Tunceli-Ovacık yolu üzerinde Zağge köyü yakınlarında kurtuluş birliğimizin şehit Metin-Aydın Grubu, bir askeri konvoya saldırmış, bir cemsede bulunan askerlerin tümü darbe alarak ölmüş veya yaralanmışlardır. Yedikleri darbeyi hazmedemeyen sömürgeciler dağa-taşa saldırmış, olayı "tatbikat" biçiminde yansıtarak gizlemeye çalışmışlardır.

6- Mayıs'da Şehit Hüseyin Durmuş Grubu Kiğı-Karakoçan yolunda operasyondan dönen birliklere saldırmış, bir er ölmüş, iki er yaralanmıştır. Ayrıca bir askeri araç nehire yuvarlanarak tahrip olmuştur.

7- 17 Mayıs'da Pülümür'ün Altunhüseyin köyünde, çevrede ihbarcılığı örgütlemek ve gerçekleştirmekle görevli tefeci ajan Yücel Akın, Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından kurşuna dizilmiştir.

8- 23 Mayıs'da Şehit Hüseyin Durmuş Grubu, Pülümür yakınlarında, operasyondan dönen birliklere silahlı ve bombalı saldırıda bulunmuş, düşmanın birliklerinden yedi kişi ölmüş altı kişi yaralanmıştır. (Daha sonra yaralılardan'da ölenler olmuştur.) Eylemde, dolu şarjörleriyle birlikte yedi adet G-3 piyade tüfeği ele geçirilmiş, bir askeri araç tahrip edilmiştir. Anında çevre illere yansıdığı, ölü ve yaralılar bizzat halk tarafından taşındığı için sömürgeciler eylemi gizleyememiş, sonuçlarını tam vermese de açıklamak zorunda kalmışlardır.

9- Haziran'da Tunceli-Ovacık yolundaki Afkasor vadisi civarında, Şehit Metin-Aydın Grubu bir askeri konvoya saldırmış, on bir asker ölmüş veya yaralanmıştır. Sömürgeciler, yenilen darbenin acizliğiyle, olay sonrası iki gün boyunca Afkasor vadisini havadan-karadan roket ve mermi yağmuruna tutmuşlardır.

10- 15 Haziran'da Tunceli şehir merkezi yakınlarında Şehit Metin-Aydın Grubu'nun ajan Mustafa Koç'a yönelik cezalandırma girişimi, eylemin ani gelişmesi ve uzak mesafede ateş edilmesi nedeniyle başarısız kalmış, bu hain kaçarak kurtulmayı başarabilmiştir. Eylem esnasında M. Koç'un yakınları tarafından, seyahat ettikleri taksinin şoförü olan Süleyman Kılıç kompleyla öldürülmüş, olay kurtuluş güçlerine mal edilmek istenilmiştir.

11- 28 Haziran'da Kiğı'nın Haküstün köyünde çevrede yıllarca yaptığı ihbarcılığı ve ırz düşmanlığıyla tanınan feodal Nurettin Akan (Nuri ağa), Şehit Hüseyin Durmuş Grubu tarafından yapılan köy toplantısında kurşuna dizilmiştir. Eylemde bu hainin üzerindeki 7,65 çapındaki tabanca kamulaştırılırken, ayrıca yaptığı ihbarlarla ilgili belgeler de ele geçirilmiştir.

12- Bu süre içinde birçok ihbarcı ve ajan, kurtuluş güçlerine teslim olmuş, bunlardan Kiğı'nın Gümik (Çatalkaya) köyü muhtarı sürgün edilmiştir. Baskıcı feodal kesimlerden kaçanlar olmuş, yoksul köylülük üzerindeki baskılarını yürütemez olmuşlardır. Kurtuluş güçlerimiz birçok toplantı ve gösteriler düzenlemiş, devrimci siyasal ajitasyonu yükseltmişlerdir.

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
– Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
– Yaşasın Devrimci Kurtuluş Güçlerinin Kahramanlık ve Saldırı Ruhu!
– Yaşasın HRK!

İNSANLIK SEVGİSİNİN EN GÜZEL SEMBOLÜ
M. EMİN SEZGİN YOLDAŞ ŞEHİT DÜŞTÜ

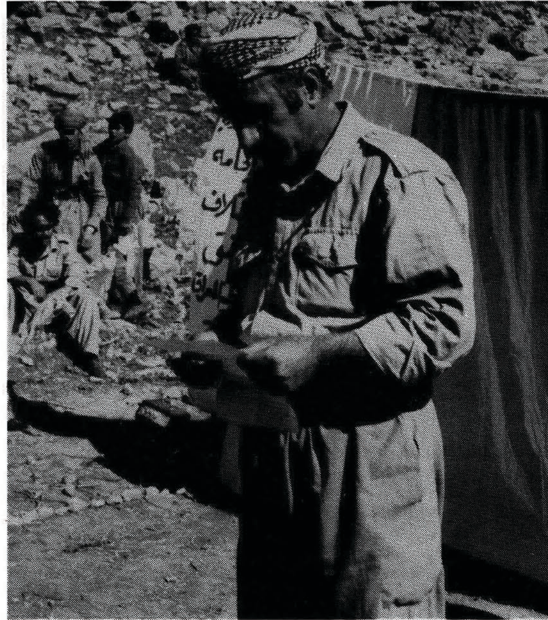
13 Mayıs 1986 günü, Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a geçerken, kontr-gerilla timlerinin geçiş yollarına döşediği mayına basan M. Emin yoldaş, meydana gelen patlama sonucunda şehit düşmüştür. Partimiz PKK öncülüğünde, büyük acılar ve fedakarlıklarla gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizde şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşen M. Emin yoldaş, bütün Parti yaşamı boyunca kalbiyle, beyniyle, kısaca tüm benliği ile mücadeleye sımsıkı sarılan, şehitlerimizin yılmaz takipçisi olmasını bilen, kahraman bir halk önderi, yiğit bir PKK kadrosuydu.

1943 yılında Siirt-Kozluk'ta yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen M. Emin yoldaş, ilkokul ve ortaokulu Kozluk'ta okumuş ve daha sonra öğrenimine Van-Alpaslan ilköğretmen okulunda devam ederek öğretmen olmuştur. Evli ve üç çocuk babası olan M. Emin yoldaş, 20 yıl öğretmenlik yapmış ve bu süre içerisinde TÖB-DER çalışmalarının faal yürütücüsü olmuştur. Bu çalışmalara katıldığı için de sürekli sürgün hayatı yaşamıştır. Aile olarak yabancılaşmanın en az yaşandığı ve yurtseverliğin köklü olduğu Siirt yöresinde büyüyen M. Emin yoldaş, çocukluğundan itibaren sömürgeciliğe ve feodalizme karşı büyük bir kin ve öfkeyle yoğrulmuştur. Ulusal duygularla yoğunlaşan M. Emin yoldaş, ülkesine, halkına duyduğu derin sevgiyle mutlaka bir şeyler yapılması gerekliliğine inanmış, yozçürümüş ortamın kurbanı olmamıştır. Ulusal bilince ulaştığı andan itibaren Kürdistan'ın kurtuluşu için bitmez-tükenmez bir arayış içerisine girmiş, o dönemdeki siyasi güçleri yakından tanımış, ama arayış ve beklentilerine cevap verecek bir güce rastlamamıştır. Fakat yurtsever düşüncelerin yaygın olduğu bir yöreden oluşu, insancıl duyguların yoğunlaştığı bir kişiliğe sahip olması M. Emin yoldaşı, mevcut siyasal rejime karşı faaliyet yürütmeye itmiş ve mücadelemizle tanışmadan önce siyasi yaşamına ilk adımını 1962 yıllarında KDP saflarında atmıştır. Bunu şöyle dile getiriyordu: *"1962-63 yıllarında Batman-Silvan'a tayinimin yapılmasıyla, KDP'yle ilişkilerim oldu. Tabii o zaman hepimiz milliyetçi olarak geçiniyorduk. Aramızda bazı ayrılıklar oldu. Dervişe Sado bizi KDP'den ayırdı. Yani 10 yıla yakın KDP'yle ilişki içerisindeydim. 1973-74 yıllarında KDP'den bizi ayırdılar. Güya biz TÖB-DER'e girip komünist olmuşuz. Onların görüşleri buydu. Bu tarihten sonra bu hareketten vazgeçtim. Çünkü Kürdistan'daki faaliyetleri hoşuma gitmiyordu..."* 10 yıl bütün imkanlarını bir umut ışığı olarak gördüğü KDP'ye sunan M. Emin yoldaş, çok acılı yıllar geçirmiş, maddi-manevi bir yığın zorluklarla karşılaşmış, aradığı, özlemini duyduğu ideoloji ve örgütlenmeyi bulamamıştır. Fakat yaşadığı yıllar kendisine proletarya öncülüğünde gelişen bir mücadelenin bağımsızlığı gerçekleştirebileceğini kavratmıştır. Sivas'ta sürgünde yaşarken, Kürdistan ortamından hiçbir şekilde kopmamış, meydana gelen gelişmelerden sürekli haberdar olmuştur. Yıllarca bir bekleyiş ve arayışı yaşamış olmasına karşın kendi çapında yürütebileceği faaliyetler içine girmekten çekinmemiştir. Çünkü O, derin bir yurtsever öze sahiptir. Siyasal ortamda yaşanan olumsuzluklar kendisini fazla etkilememiş, öncüden, proletarya ideolojisinden yoksun bir yurtseverlik yaşamış, ama bunun Kürdistan halkı için fazla yaratıcı faaliyetler geliştirmeyeceğini bildiğinden kısır bir döngü içerisinde kalmıştır. İşte bu dönem, Kürdistan halkının bütün ağrılarına, sancılı yaşamına bir son verecek olan tarihi bir döneme denk gelmektedir. Kürdistan'da yaşanan karanlık yılları parçalayarak doğan proletaryanın öncü gücü PKK hareketinin geliştirdiği mücadele, sesini her yanda duyurmuş ve Kürdistan'ın dürüst, aydın ve yurtsever tüm insanlarına mücadeleyi yükseltmeleri için bir isyan çağrısı olmuştur. Kürdistan'da yaşanan gelişmeleri sürgün yaşamının ağır, bunaltıcı baskısı altında duyan M. Emin yoldaş, özlemlerinin, geleceğinin yaratıcısı olan bu mücadeleyle bütünleşmekten hiçbir şekilde çekinmemiştir. Bunu şöyle dile getirmektedir: *"Sivas'ta sürgündeyken* ***'HAKİ'*** *yoldaşın posteri geldi. Altında sloganlar yazılıydı. Benim için çok derin anlamı olan ve gelecek vaad eden bir şeydi bu. O zaman posteri TÖB-DER'in ilan tahtasında bir hafta asılı olarak bıraktım. Tabii buna epey karşı çıktılar. Fakat orada da TÖB-DER'in yönetim kurulundaydım. O zamandan itibaren Hareketimize karşı sempatim arttı. Kızıltepe'ye tayinimin yapılmasıyla Hareketi daha yakından tanıdım ve mevcut sempatim alabildiğine gelişti ve o tarihten itibaren fiilen Harekete katıldım..."*

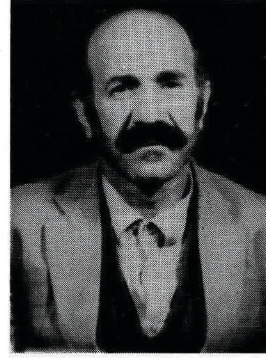
Devrimci fikirlerle 1978'de karşılaşan M. Emin yoldaş, o güne kadar aradığı ideolojiye kavuşmanın verdiği coşkuyla pratik faaliyetlere aktif bir şekilde maddi-manevi olarak katılmıştır. Mardin gibi yurtseverliğin yoğun olduğu bir alanda kitlelerin mücadeleye çekilmesi uğruna hiçbir fedekarlıktan çekinmeden, yorulmak bilmeyen bir çabayla siyasi örgütlenme çalışmaları yürütmüş, partimiz PKK'nin başlattığı ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip boyutlanması, proletarya ideolojisinin kitlelere aktarılmasında, bağımsızlık ve özgürlük vaad eden bu yolu halka göstermede yılmaz bir kişilik sergilemiştir. Böylesine güçlü bir özelliği komutası altında çalıştığı Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY ve Ahmet KURT gibi yoldaşlardan kazanan M. Emin yoldaş, bu güçlü kişiliklerle pratik faaliyetlere katılmıştır. Kızıltepe'nin bazı yörelerinde özellikle de kırsal kesimde, Ferhat KURTAY ve Ahmet KURT gibi yoldaşlarla birlikte propaganda faaliyetlerine katılmış, bunun yanısıra şehir faaliyetlerinde de görevler üstlenmiştir. Bu görevleri yürütürken sömürgeciler tarafından Kızıltepe merkezde yakalanmış, yaklaşık bir ay tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır.

Emin yoldaş, illegal faaliyet yürütmeye başlamasıyla birlikte, Ceylanpınar Belediye Başkanlığını Partinin talimatı üzerine üstlenmiş, yoğun arama ve tutuklamaların başlamasıyla Ceylanpınar'ın kırsal kesimindeki çalışmalara katılarak, köyülüğün örgütlendirilmesinde faal bir rol üstlenmiştir. Bu görevlerin yanısıra, Ceylanpınar ve çevresindeki ihbarcıların etkisiz kılınması, MİT'le ilişkileri tespit edilerek açığa çıkarılan ajanların cezalandırılması eylemlerine de katılmış, "KUK"la meydana gelen çatışmalarda önemli görevleri yerine getirmiştir. Pratik faaliyetlere katıldığı günden başlayarak şehit düştüğü an'a kadar, görevlere sahip çıkmada ve bu görevlerin başarılmasında yılmaz bir çabayı göstermede örnek yoldaşlarımızdan biri olurken, O'na bu güçlü özelliği kazandıran Mazlumların, Ferhatların, Ahmet yoldaşların değerlerinin en güzel yansıtıcısı olmasını da bilmiştir.

12 Eylül 1980'de askeri-faşist cuntanın başa gelmesiyle birlikte Partimizin başlattığı düzenli geri çekilme çalışmaları gereği, onlarca yoldaşı ülke dışındaki Parti okullarına ulaştırma çalışmalarına katılmış, sınır hattının önemli noktalarında Parti faaliyetlerinin yürütülmesinde görev almıştır. 1981'in sonlarında kendi eğitimini gerçekleştirmek ve ülkeye geri dönüşe güçlü bir şekilde hazırlanmak için Parti okuluna alınmış, Partinin sunduğu tüm olanaklardan en iyi şekilde yararlanarak askeri-siyasi eğitimini tamamlayarak, 1983'ün yaz aylarında Doğu Kürdistan'a gönderilmiştir. Emin yoldaş, bu alanda da kitle faaliyetlerine katılmış, askeri-siyasi eğitimlerin yapıldığı kamplarımızda dönemin çalışma tarzına uygun çalışmalar içerisine girmiş, 1985'in ortalarında Güney Kürdistan'a geçiş yaparak, sınır hattı üzerindeki çalışmalarda yer almıştır. Emin yoldaş, bulunduğu her alanda ve her koşul altında ülkeye, halka ve yoldaşlara bağlılığın bir gereği olarak Parti bayrağını kucaklamış, götürebildiği noktaya kadar taşımada yiğit bir PKK kadrosu olduğunu ispatlamıştır. Sınır faaliyetlerinden sonra hareketli birimlerde bulunan Emin yoldaş, Hakkari yerel silahlı propaganda birliğinin sorumluluğunu üstlendiği bir süreçte, görev gereği Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a geçiş yaparken şehit düşmüştür.

İnsanlık sevgisinin en güzel sembolü olan Emin yoldaş, böylesine yoğun bir mücadele içerisinde şekillenmiş, partimiz PKK'nin Kürdistan çapında başlattığı devrim olayını başta kendi kişiliğinde olmak üzere bulunduğu her alanda yaşatmasını bilmiştir. Yüce önderlerimizin nakış gibi işledikleri en değerli özellikleri kazanmak ve bunun yeni yaşam ve yeni insan tipi biçimine büründürmek için yoğun bir mücadele içinde olmuş, toplumdan kişiliklerle birlikte getirilen proletarya dışı sınıf ve tabakaların tüm düşünce ve hareketlerine karşı savaşımın en yakıcı süreçlerini bizzat yaşamış, Kürdistan gibi aşiretçiliğin, aileciliğin kalıtımlarının köklü olduğu ve hatta bu kalıtımların devrim saflarında

bile etkisini gösterdiği bir yapıdan kurtulmanın, onu yıkmanın yılmaz bir savaşçısı olduğunu en açık bir şekilde ispatlamıştır. M. Emin yoldaş, Partimizin başlattığı ve tüm Partili kadrolar başta olmak üzere, bütün topluma sunduğu bağımsız bir geleceği yaratacak olan devrimi yaratma, devrimi yaşama ve bunun yaratılması uğruna derin bir inançla Kürdistan'ın kurtuluşunu gerçekleştirme mücadelesine kendi kişiliğinde güçlü değişiklikler yaratarak cevap veren yoldaşlardan biri olmuştur. O, Kürdistan'ın bağımsızlığı uğruna kendinden ve toplumdan kaynaklanan hiçbir sorunu devrim hareketinin önüne çıkarmamış, bu konuda derinliğine bir kavrayış ve yaşam düzeyine ulaşmıştır. Sömürgeciliğin baştan beri bütün Parti yapımıza karşı kullanmak istediği, bu konuda en çok zayıflıkların yaşandığı bir olgu olan ailecilik, kabilecilik, aşiretçiliğin, bütün geri-yoz bağların M. Emin yoldaşın şahsında nasıl yerle bir edildiğini, devrim uğruna her şeyin feda edileceğini, en yüce duyguların, ilişkilerin devrim uğruna yaratılan ilişkiler olduğunu O'nun şahsında en açık şekilde görmek mümkün olmuştur.

M. Emin yoldaş, bir sevgi yumağıydı. Ülkeye, halka ve yoldaşlara bağlılığın en yücesinin sergilendiği, yüce insanlık değerinin canlı bir şekilde yaşatıldığı bir sevgi yumağı... M. Emin yoldaş, bu sevgi yumağını açarak etrafına saçmasını bilen, en yakın yoldaş çevresinden milyonlara kadar hepsini kucaklayacak kadar derin olan sevgi bağını taşırmanın en açık ifadesiydi.

Kürdistan halkının değerli önderi M. Emin yoldaş, Kürdistan'a, onun dağına, taşına, türkülerine, ağıtlarına, acılı-cefakar insanlarına derinden bağlı olan ve onların kurtuluşu uğruna sömürgeciliğe karşı kin-öfke ve intikam duygularıyla yılmadan savaşan büyük bir yurtseverdi. Mücadelenin yükseltilmesinde derin yurtseverliğin ne kadar anlam taşıdığını ve zaferin yaratılmasında nasıl bir rol oynadığını O'nun şahsında görmek mümkündü. M. Emin yoldaş, taşıdığı yüce insanlık sevgisinin dışa yansıma biçimi olan toprağa, halka bağlılığını yurtseverliğin yakıcılığında simgeleyendi. Bağımsızlık ve özgürlüğe çorak toprakların suya olan hasreti misali tutkun, onun ateşiyle yanan Kürdistan'ın değerli evladıydı.

Ülkeye, halka ve Partiye olan bağlılığını bütün benliğiyle mücadeleye sarılmasında sergileyen M. Emin yoldaş, mücadelemizin en cefakar ve fedakar insanlarından biriydi. Mücadelemizle ilişkiye geçtiği ilk andan şehit düştüğü son an'a kadar, kendisini her şeyiyle mücadeleye adayan inancın simgesi, yüce davamızın sahibiydi. Mücadelemizin yükseltilmesi ve zafer günlerinin yakınlaştırılması için düşüncede, pratikte, savaşımdan bir an bile vazgeçmeyen bu savaşımını kar-kış demeden, yorulmak bilmeden sürdüren, üstlendiği görevleri yerine getirmek için yoğun çaba harcayan, kısaca fedakarlığını doruk noktasına kadar kullanan yoldaşlardandı.

M. Emin yoldaş, öylesine insanlık sevgisiyle doluydu ki, bu onda olgun ve alçakgönüllü bir kişiliğin oluşmasını hızlandırmış, yaşamının bütününe hakim olmuştu. Yoldaşlar arasındaki birlik-beraberliğin yaratıcısı, yoldaşlık sevgisinin, karşılıklı saygı ve geliştiriciliğin, aynı dava insanlarının güven ve umut kaynağının coşturucu gücü olmasını bilmişti. M. Emin yoldaşın, gülen gözlerinde yoldaşlığa en güçlü bağlılığı, sevgiyi, moral kaynağını, düşmana karşı kin ve öfkeyi, halka, Partiye olan bağlılık tutkusunu görmek mümkündü. O, öylesine alçakgönüllüydü ki, O'nun bu güçlü özelliğinden bırakalım yoldaşları olarak bizlerin, O'nu tanıyan herkesin etkilenmemesi, O'nu sevip-saymaması mümkün değildi. Halka, yoldaşlarına hizmet etmekten, onlarla yaşamaktan, onları geliştirmekten, omuz omuza düşmanın üzerine yürümekten duyduğu sevinci-coşkuyu, gülen-sevgi fışkıran gözlerinden okumamak mümkün müydü? Evet, Emin yoldaş, Partimizin bütün insanlığa sunduğu en güzel özellikleri kendisinde somutlaştıran, şehitlerimizin değerlerine bağlılığını attığı her adımda, yaşadığı her koşul altında yaşayan Kürdistan halkının yiğit evladı, Partimizin değerli kadrosu, kısaca O, Kürdistan devriminin kızıl güneşinin alev alev yandığı, sevgilerin en güzellerinin bir arada toplandığı sevgi yumağı bir yürekti.

Ve o yürek bütün hızıyla Kürdistan'ın dört bir yanında çarpmakta ve çarpan yürekler zaferi yakınlaştırmaktadır.

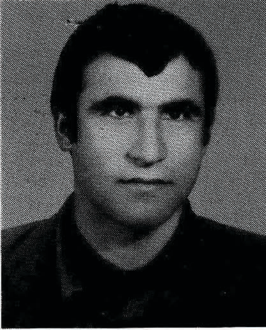
Emin yoldaş! ZAFER sizlerin komutanız altında savaşan halkımızın, bizim olacaktır. Bir demet kızıl karanfili olduğunuz topraklarımızın, sizlerin yolunda azim ve kararlılıkla yürüyen yoldaşlarınız olarak, kanımızın son damlasına kadar soluyarak beynimizle, yüreğimizle ve silahlarımızla bağımsızlığı yaratacak ve ZAFERİN kızıl karanfillerini sizlere YAŞASIN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK KÜRDİSTAN haykırışlarımızla sunacağız!

Yeni Şafakların Kahramanı, Proleter Devrimci Abdülkadir HANÇER Yoldaş Şehit Düştü

22 Mayıs 1986 günü, Çırav dağında meydana gelen çatışmada, Kürdistan halkı değerli üç önderini kaybetti. Ulusal direniş mücadelemizin tarihi günlerinden sayılan 1986 Bahar Atılımının gerçekleştirilmesi için yoğun eylemliliğin yaşandığı, sömürgeci ordu güçlerine darbe üzerine darbenin vurulduğu bir sırada şehit düşen yoldaşlar, 1986 Bahar Atılımının görkemli direnişlerinin kahramanları olarak ölümsüzleştiler. Halkımızın kahraman evlatları, PKK'nin değerli kadroları adına layık bir şekilde yiğitçe savaşan Çırav Kahramanları, düşmanın helikopterler desteğinde top, roketatar ve orta otomatik silahlarla yönelttiği saldırıyı boşa çıkararak, büyük düşman birliğini yarattıkları usta taktikler ve görkemli direnişlerle geri çekilmek zorunda bırakmışlardır. Çatışmada 2 düşman subayını, 18 askeri ve 4 çeteyi ölümle cezalandıran Çırav Kahramanlarımız, çok sayıda askeri de yaralamışlardır. Büyük bir çatışmanın yaşandığı Çırav'da çarpışma yer yer kuşatmalarla, zaman zaman da göğüs göğüse devam etmiş ve düşman geri püskürtülmüştür.

Çırav çatışmasının kahramanlarından olan Abdülkadir HANÇER yoldaş, 1957 yılında Urfa-Viranşehir'de yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, ilkokul, ortaokul ve liseyi Viranşehir'de okumuş, yoksul olan ailesinin geçimini sağlamak için liseden sonra çalışma hayatına atılmıştır. Sömürgeciliğin ağır baskı koşulları altında yaşam mücadelesini sürdüren Abdülkadir HANÇER yoldaş, 1977 yılında Hareketimizle ilişkiye geçmiştir. Sömürgeciliğin, yerel gericilik, sosyal-şovenizm ve reformizmin iç içe geçerek oluşturdukları, Kürdistan halkını dağıtan, tüketen ve çürüten bir sosyal yapı içerisinden çıkarak, Kürdistan halkının bağımsız ve özgür geleceğinin tek temsilcisi olan PKK'yle ilişkiye geçen Abdülkadir yoldaş, böyle bir kararla özgür geleceğin yaratıcısı olmaya ilk adımını atmış ve bu doğrultuda kararlı ve azimli adımlarla yeni toplumun, yeni insan biçiminin temsilcisi olma mücadelesini başlatmıştır. Abdülkadir yoldaş, insanlık değerlerinin en yücesinin atfedildiği ve bunun yolunun yüzlerce şehit kanıyla, görkemli direnişlerle aydınlatıldığı bir mücadelenin ve onun önder gücü olan Partimizin içinde yer almakla, kendisine atfedilen yüce insanlık onuruna kavuşmuş, Kürdistan insanı için en şerefli, en kutsal olan bir görevi üstlenmiştir. Çünkü bu üstlenilen görevler de özgür geleceğin en güzel ahlakı, en güzel cesareti, en güzel fedakarlık ve yiğitliği temsil edilmektedir. PKK'li kadro olmak, mevcut konumlarıyla tarih karşısında böyle bir rolün temsilciliğini üstlenmek demektir. Abdülkadir yoldaş da, sömürgeciliğin yarattığı mevcut ortamla mücadele ederek, böylesine anlamlı bir göreve aday olmuş ve bu uğurda sonuna kadar mücadelenin yılmaz, fedakar ve yiğit bir kadrosu olmasını bilmiştir.

Abdülkadir yoldaş, ilk devrimci faaliyetlerine 1977'lerde Viranşehir'in kırsal kesiminde örgütlenme çalışmalarını yürüten grubun sorumluluğuyla başlamış, daha sonra geniş bir alanda Viranşehir-Hilvan-Siverek alanında feodallere ve sömürgeci kurumlara karşı yürütülen eylemlerde, çeşitli ajanların cezalandırılmasında ve sömürgeciliğe karşı geliştirilen çeşitli faaliyetlerde değişik düzeylerde sorumluluklar üstlenmiştir. Abdülkadir HANÇER yoldaş, mücadelenin geliştirilmesine sadece bu yönüyle katılmamış, O, aynı zamanda kendi kişiliğini eğitme ve devrimin kadrosu, geleceğin güçlü yeni insan tipi olma doğrultusunda yoğun bir mü-

cadele içerisinde şekillenmesini sağlamıştır. Toplumun tüm geri çağdışı düşünce ve biçimlenmelerine, oluşturulan kişiliklere karşı olan mücadeleye kendi kişiliğini PKK kadrosu kişiliğine dönüştürerek katılmış, böylesine soylu bir savaşımın ürünü olmuştur. 1980'de askeri-faşist cuntanın başa gelmesine kadar pratik faaliyetleri yılmak bilmeyen, yüce fedakarlık örnekleri sergileyerek yerine getirmeye çalışan Abdülkadir yoldaş, mevcut gelişmelerin, yaşanan dönemin gereği olarak 1980 sonrasında Partinin talimatı üzerine, yeni dönemi daha güçlü ve daha etkin olarak karşılamanın çalışmalarının yapıldığı Lübnan sahasındaki eğitim okuluna gitmiştir. Yaklaşık bir yıla yakın süren eğitim sürecinden sonra, Kongre kararlarının ülke koşullarında uygulanması için ülkeye dönüşün başlatıldığı bir süreçte bir grup arkadaşla birlikte Parti tarafından Güney Kürdistan hattı üzerinden ülke pratiğine gönderilmiş, öncü birimler içerisinde yer alarak faaliyetlerin yürütülmesinde görevler üstlenmiştir. Abdülkadir yoldaş, Kongre sonrasında kendisinin de bilfiil katıldığı çalışmaları raporunda şöyle dile getirmektedir: *"Partimizin 1982 Ağustos'unda toplanan II. Kongresi mücadelemizde yeni bir dönemin başladığını ilan etti. Kongrenin karar altına aldığı halk savaşı çizgisini hayata geçirmek için Partimiz yeniden ülkeye dönüş hareketini başlattı. Parti kadroları ve savaşçıları yeniden halk içerisine girerek o günkü somut koşullara uygun bir çalışma yaptılar. Partimiz, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesi için ülkemizin en elverişli alanlarını devrimci üslenme alanları olarak seçti. ... Devrimci mücadelemizde daha güçlü ve yeni hamlelerin ortaya çıkarılması için, Parti kadroları ve savaşçıları bazı ön hazırlıklar yaptılar. Halkımızın içinde bulunduğu mevcut durum bizzat pratikte öğrenildi. Parti faaliyetimizin olduğu alanların coğrafyası tanındı. Bazı keşifler yapıldı. Düşmanın durumu ve yerleşim yerleri hakkında bilgiler edinildi. Çeşitli hazırlıklar yapıldı. Halk içinde en ileri düzeyde ve yurtsever olarak bilinen bazı unsurlarla canlı bağlar kuruldu. Bunlardan birçok genç savaşçı adayı ortaya çıkarıldı. Ayrıca bu süre zarfında düşman hesabına çalışan ve Partimizin kendilerine yaptığı uyarılara rağmen ajan faaliyetlere devam eden bazı hain unsurlar cezalandırıldı. ... Partimiz PKK, kıt olanaklar dahilinde ve zor koşullar altında gerek ülke içinde ve gerekse de ülke dışında, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı dil uzatan ve düşmanca faaliyet içerisinde bulunan ajan-provokatörlüğe, bozgunculuğa, reformist küçük-burjuva teslimiyetçilerine ve tüm yanlış anlayış sahiplerine karşı kararlı ve yorulmak bilmeyen bir mücadele verdi. Partimiz bu zorlu yıllarda ve koşullarda devrimci hareketimize karşı geliştirilmek istenen bu yönlü düşman komplolarını ve oyunlarını bir bir boşa çıkartarak etksisizleştirdi..."*

Kongre sonrasında yaklaşık 1,5 yıl süren bu hazırlık çalışmalarında bizzat yer alan Abdülkadir yoldaş, daha sonra Şirvan-Mutki alanında ve ülkemizin stratejik diğer noktalarında da çalışmalara katılmış, inanç, azim ve davaya sonsuz bağlılığın simgesi olarak, mücadelemizin yükseltilmesi ve zaferin yakınlaştırılması için direnişin yaratıcı ve yaşatıcılarından olmuştur. İçerisinde çeşitli eksiklikler, gerilikler ve yetmezlikler taşısa da, Abdülkadir yoldaş, yüce bir görevin savunucusu ve yürütücüsü olarak, tüm süreçleri yaşamış, yeni süreçlerin yaratılması uğruna soylu değerlere sahip çıkarak ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ yaratılmasında büyük katkılarda bulunmuş ve 15 Ağustos gibi tarihimizin şanlı bir gününün coşkusunu, heyecanını ve zaferin mutluluğunu yaşamıştır. Abdülkadir yoldaş, hiçbir maddi çıkar düşünmeden, bütün benliğini verdiği mücadelemizde, halkımızın yüce davasına olan inançla zafer için isyanın ilk kıvılcımı olan 15 Ağustos Atılımında, bu isyan ateşinin her yerde tutuşturulması görevini bizzat üstlenmiştir. Bu süreci ve bu süreçte yaratılanları raporunda şöyle dile getirmektedir: *"15 Ağustos öncesinde yapılan devrimci pratik çalışmaların yanısıra halk, artık faşist-sömürgeci düşmandan ve onların en sadık ve gözde ajanları olan yerel hain işbirlikçilerden hesap sorulmasını istiyordu. Halkımızın bu haklı taleplerini ve dayatmalarını dikkate alan Partimiz, bir buçuk yıllık grup faaliyetlerini de değerlendirerek, yeni bir planlama ve hazırlık çalışmaları içine girdi. Gecikmeli de olsa 15 Ağustos 1984 tarihinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin yeni bir aşamaya-silahlı mücadele aşamasına girdiğini halkımıza ve dünya kamuoyuna duyurdu. Aynı zamanda bu tarihte ordumuzun çekirdeği, halkımızın güvencesi ve savaş kaynağı olan HRK kuruldu. Partimizin önderliğinde HRK birlikleri başta ERUH ve ŞEMDİNLİ ilçelerimiz olmak üzere, ülkemizin birçok alanlarında düşman hedeflerine birçok başarılı saldırılar düzenlediler. Düşman ansızın ve ininde yakalandığı için büyük bir korku ve şaşkınlık içine girdi. ... Partimiz PKK, düşmanın 15 Ağustos eylemleriyle birlikte başlattığı çok yönlü baskı ve imha amaçlı entrikalarına karşı 21 Mart 1985 yılı Bahar Atılımıyla ERNK'nin kuruluşunu halkımıza ve dünya kamuoyuna ilan etti. ... 1985 yılının sonlarına doğru gelindiğinde ise, faşist-sömürgeci düşmanın ve onun yereldeki uşaklarının Partimize, halkımıza ve ulusal bağımsızlık mücadelemize karşı oynamak istediği oyunlar ve hazırlamak istediği komplolar tutmadı. Kürdistan hakim sınıfları ve onlardan kaynaklanan politikalar iflas etti. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, PKK önderliğinde düşmandan her gün yeni yeni mevziler kazanarak hızla gelişmektedir. Kürdistan halkı, PKK'nin gösterdiği zafer yolunda yürümeye ve ERNK bayrağı altında birleşip saf tutmaya ve savaşmaya kararlıdır. Ve artık şunu rahatlıkla diyebiliriz: ZAFER, Partimiz önderliğinde geleceğinde bağımsız ve özgür olmak için savaşan halkımızın olacaktır!.."*

Partimizin öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferine olan inancıyla, 15 Ağustosları yaşayan Abdülkadir yoldaş, tarihi rolünü Partimizin gelişim çizgisiyle oynamıştır. O'nu mücadelenin dışında, ayrı bir kişilik olarak düşünmek mümkün değildir. Çünkü onlar. yaratılan görkemli direnişin, gelişen Kürdistan devriminin kadrolarıdırlar ve bu noktada Onların şahsında bir halkın özgür geleceğinin kişiliği sergilenmektedir. Direniş şehitlerimiz proletaryanın soylu davasının zaferi kazanmış kişilikleridir. Ve bu kişilikler mücadeleyi omuzlayan yüzbinlerin, milyonların geleceğinin bugünden yaşanması, özelliklerinin kökleştirilmesi demektir. Abdülkadir yoldaş da tüm şehitlerimiz gibi böylesine güçlü özelliklerle Kürdistan devriminin, modern tarihin sayfalarındaki soylu yerini alarak, yaratılan mücadeleyle varlık bulmuş, gelişen mücadelemizle serpilip gelişmiş ve Parti çizgimizin zafere ulaştırılması doğrultusunda büyük kahramanlıklar sergileyerek şehit düşmüştür.

Abdülkadir yoldaş, uğruna her türlü fedakarlıkların, cesaretin ve yılmaz kişiliklerin sergilenmesi gereken Kürdistan'a derinden bağlı olan ve bu uğurda canlı bir yurtseverliği sergileyen bir yoldaşımızdı. Kürdistan'ı, insanlarını, dağlarını öylesine candan ve içten seviyordu ki, bunu düşmana sıktığı mermilerde ve tellerine vurduğu sazında görmemek mümkün değildi. Çünkü O, mücadeleye sadece bir yönüyle olmayıp, birçok alanda katılan devrimci yaşamın renkli, çok yönlü gelişmesini yaşayandı. Kürdistan'ı yakından tanıyan, onun gerçekliğini yaşayan ve tüm acılarını yüreğinde hisseden, bunu ideolojisiyle, silahıyla haykırandı. Halkımızın uzun tarihinin birikimi olan kültür değerlerimizle ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı kültür değerlerinin iç içe geçmesi demek olan türküleri, şiirleri en güzel dile getirendi. Mücadelenin, devrim olayının sadece silahı konuşturmak olmadığı, devrim olayının çok yönlü bir yaşam olduğu düşünüldüğünde Abdülkadir yoldaşın müzik çalışmaları da anlamını bulacaktır. Devrimin kadrosu, örgütleyici, eylemci, kültür değerlerinin sahibi, yaşatıcısı ve yaratıcısı demektir. Abdülkadir yoldaş, devrimin birçok özelliğini kişiliğinde somutlaştırmış olup, bu yönlü faaliyetler içerisinde de önemli adımlar atmıştı. Eylemlerde, örgütlenmede yarattığı gelişmelere, en ince duyguların, en güzel sevgilerin taşıyıcısı olan sazının tellerini de katmış, ülkemize, halkımıza derinden duyulması gereken sevginin dile getirilişi olmasını bilmiştir.

Abdülkadir yoldaş, proleter bir kişiliği mücadele içerisinde çevresine en çok yansıtan yoldaşlardan biriydi. Üstlendiği görevleri yerine getirmedeki çabasıyla örnekti. Bulunduğu alanlarda bütün arkadaşlarla olan ilişkilerinde olumsuz hiçbir gelişmeye yol açmayan, yanındaki arkadaşlara en iyi özelliklerini yansıtan, yoldaşlık ilişkilerinin en güzelini sergileyendi. Mücadelemizin sorunlarına sahip çıkmada, görevleri yerine getirmede gösterdiği duyarlılıktaki kararlılığı örnek alınması ve üzerinde derinlemesine düşünülmesi gereken bir özelliğiydi. O, mücadelemize baştan itibaren derin bir inançla, zafer kazanmış bir mücadelenin kadrosu olarak katılmış ve mücadelenin gelişmelerinden tutalım yerine getirilmeyen tüm görevlerin sorumluluğuna kadar kendisini merkez olarak koymuş ve bunların yaratılması için derin bir sorumluluk duygusuyla hareket etmiştir. Abdülkadir yoldaş, mücadeleye sadece kendi görev alanı çapında ve kendi çevresi çerçevesinde bakmayan, devrimin gelişimini bütün ruhunda hissederek katılan, azim, fedakarlık, sorumluluk ve kollektivizmi yaşayan ve yaşatandı.

Abdülkadir yoldaş, cesaret, alçakgönüllülük, hata ve yetmezliklere karşı yılmaz bir savaşım demekti. 30 Mart 1986 tarihinde Partiye gönderdiği raporunda bu konuda şunları belirtmektedir: *"Dün olduğu gibi, bugün de ulusal kurtuluş mücadelemizi sürdürmede objektif koşullar son derece elverişlidir. Yeter ki her dönemde ortaya çıkan ve bizlerden kaynaklanan hata ve yetmezliklerimizden kendimizi arındırabilelim. Bunlara karşı doğru bir savaş verebilelim. Eğer Partimiz, 1985 yılı için öngördüğü bazı hedeflere ve sonuçlara varmadıysa, bu objektif koşulların yetersizliğine değil, kadroların yetersizliğine bağlanabilir. Eğer, Partimizin geçen '85 yılı devrimci pratiğimiz için öngördüğü talimatlar ve emirler doğru ve zamanında uygulansaydı, düşmana karşı verdiğimiz mücadelenin seviyesi bu olmayacaktı. Partimiz ve halkımız düşmana karşı daha boyutlu bir mücadelenin içinde olacaktı. Geçmiş pratik mücadelemizde varılan neticede bazı kadroların içine düştüğü yanlış eğilimlerden ötürü gelişmelerin gerisinde kalınarak mücadelenin seviyesi dar tutuldu. Aslında kadroların içine girmiş olduğu hata ve yetersizliklere Partimiz gerek talimatlarında ve gerekse de bazı yazılarında değinmektedir. Bunlar okunulduğunda geçen pratik mücadelemizde ortaya çıkan hata ve yetmezlikler rahatlıkla öğrenilebilmektedir. Kişi kendi yetersizliklerini burada daha iyi farkedebilmektedir..."*

Abdülkadir yoldaşın, son olarak yazdığı raporunda rahatlıkla görülebildiği gibi O, bizlere soylu proletarya davasının onurlu-sorumlu kadroları olmanın emrini vermektedir. Değerleri ele alışını, mücadelenin sorumluluğunu yansıtmaktadır.

Abdükadir yoldaşın, en belirgin ve değerli özelliklerinden biri de, şehit yoldaşlarımıza bağlılığın en üstün özellik olduğu mücadelemizde, O, şehitlerimize layık olmasını bilen, topraklarımızla, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin kızıl neferlerinin ruhlarıyla buluşma noktasında ruhunu Onların ruhlarıyla kavuşturmasıdır.

Çırav direnişinin kahramanı Abdülkadir HANÇER yoldaş, bizlere güçlü özellikleri bırakarak aramızdan ayrıldı. O'na layık olmak, yoldaşıyız demek bize düşen en soylu davranış olacaktır. Abdülkadir yoldaşı tanımak, anlamak, mücadelemiz içerisindeki yerlerini, yaşam mücadelelerini, direnişlerini, onurlu-soylu davaya sahipliklerini anlamak-kavramak demektir. En büyük güç kaynaklarımız olan şehitlerimizden güç alarak, Onlara verdiğimiz sözlerin eri olmak demektir.

Abdülkadir yoldaş! Bugün bizlere güvenerek emanet ettiğiniz direniş mücadelemizi zafere ulaştırmada, yarattığınız yüce fedakarlık, cesaret, azim yorulmak bilmeyen çabalarınızı örnek alarak bir emir olarak kabul edecek, halkımızı, ülkemizi sizler gibi sevecek ve bu uğurda inanç ve dava sahipleri olarak, halkımızı ERNK saflarında örgütleyecek, halk ordusunun komutanları olacağız. Biz, Sizlerin anınıza bağlılığı böyle anlıyor ve kavrıyoruz. Raporunuzda belirttiğiniz ve bizlerin bir emir olarak kabul ettiği, **"ZAFER, partimiz PKK önderliğinde geleceğinde bağımsız ve özgür olmak için savaşan halkımızın olacaktır!.."** sözlerinize sloganımız olarak sımsıkı sarılıyor ve **ZAFER BİZİM OLACAKTIR** diyoruz...

– Yaşasın Kahramanlar Yaratan Partimiz PKK!
– Yaşasın PKK'nin Kahramanları!

ŞEHİTLERİMİZİN KUTSAL KANLARI İHANETE YAŞAM HAKKI TANIMAYACAKTIR!

Mardin alanında sömürgecilerin uşağı ajan-milis çetelere karşı verdiği mücadele içinde şehit düşen Ali ZINAR (Mehmet) yoldaş, Mardin'e bağlı Zınarâ Xışxışankê köyünde doğdu. Yoksul bir ailenin oğluydu. Küçük yaşlardan beri yaşamı hep aşiret çatışmaları içinde geçti. Yaşamının bu kesiti hakkında şunları söylüyordu: *"Köyde başkalarıyla düşmandık. Hep kavga eder, birbirimizi vurmaya çalışırdık. Bu nedenle de sürekli yoksulluk, zulüm ve her türlü baskıyla dolu bir yaşamın içindeydik. Sadece bizim yaşamımız değildi böyle olan. Düşman olduğumuz taraf da aynı yaşamı paylaşıyordu. Kavga ettiğimizde Türk devletinin askerleri köye gelir; hem bizi, hem de karşı tarafı yakalar, karakola götürüp döverlerdi. Sonra komutan gelir bize, 'Şu kadar para verirseniz, karşı tarafı daha çok döveriz' derdi. Aynı politikayı karşı tarafa da uygularlardı. Böylelikle hem bizi, hem de karşı tarafı döver, parasını alırlardı."* Bütün bu gerçeklerin içerisinde büyüyen Mehmet yoldaş, aşiret kavgalarının ne kendilerine ve ne de diğer tarafa bir yararı olmadığını, aksine bunlardan Türk sömürgeciliğinin yararlandığını gittikçe daha iyi kavrıyordu. Bu durum, onda aşiret kavgaları ve Türk sömürgeciliğine karşı derin bir kin ve öfke uyandırıyordu.

1979-80 döneminde Kürdistan'ın dört bir tarafında gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz tüm Kürdistan halkını olduğu gibi Mehmet yoldaşı da etkiledi. Bunu şöyle dile getiriyordu. *"Arkadaşlar 12 Eylül darbesinden önce bazen köyümüze gelip bizimle konuşuyorlardı. Başlangıçta konuşmaları fazla anlayamıyordum ama yine de ilgimi çekiyordu. Kürt halkından bahsediyorlardı. Türk devletinin baskılarından bahsediyorlardı. Şimdiye kadar zulüm ve ızdıraplar içinde kalmamızın sebeplerinden birisinin de halkımız içindeki aşiret çatışmaları ve düşmanlıklar olduğunu ve bunların Türk sömürgecileri ile işbirlikçilerinin işine yaradığını söylüyorlardı. Ben bizzat bu olayların içinde yaşadığım için bunu daha iyi anlıyordum."* Böylelikle ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışan Mehmet yoldaş, giderek bunları kendi yaşamını yönlendirmede bir eylem kılavuzuna dönüştürüyor; en çok da aşiret çatışmalarına karşı mücadelesini yükseltiyordu. Buna ilişkin bir örneği kendi sözlerinden dinleyelim: *"Köydeki düşmanlarımız silah zoruyla hayvanlarımızı gaspettiler. Ailem karakola gidip şikayette bulundu ve sanık olarak da beni gösterdi. Bizim tek geçim kaynağımız olan hayvanlarımızın gaspedilmesi ile aramızdaki gerginlik hayli artmıştı. Bu gerginliğin giderilmesi ve aramızda çıkabilecek bir çatışmayı önlemek için, ailenin çok ısrar etmesine rağmen, karakolda ve savcılıkta karşı tarafın lehine ifade verdim."* Bu örnek davranışı ile, Mehmet yoldaş düşmanın halkımız arasındaki çatışmalardan yararlanarak onu bölüp parçalama çabalarına büyük darbe vuruyor; özlemi çekilen birlik ruhunun yaratılması doğrultusunda soylu bir çaba sergiliyordu.

Ailesi büyük bir geçim sıkıntısı içinde bulunan Mehmet yoldaş, maddi sorununa bir çözüm olabileceği inancıyla 1980 yılında Lübnan'a işçi olarak gitti. 12 Eylül cuntasının yönetime gelmesiyle, teorik ve pratik hazırlıklarını yapmak amacıyla Ortadoğu'nun sıcak savaş alanlarına çıkan Partimiz, bu arada Lübnan'daki Kürdistanlı emekçiler arasında da faaliyet yürütmüş ve büyük değerler ortaya çıkarmıştı. Bu değerlerden biri olan Mehmet yoldaş, Partiyle ilişkiye geçtikten kısa bir süre sonra siyasi ve askeri eğitimini tamamlayarak pratik faaliyetlere katılmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a döndü. Kısa süren pratik mücadele yaşamında fedakar, cesaretli, Parti ve halka bağlılığıyla örnek bir kişilik sergiledi. Sömürgeci Türk devletine ve her türlü yerli uşağına karşı büyük bir kin ve nefretle bilinçli bir mücadele vermek için her zaman ön saflarda savaştı. Ajanlara yönelik cezalandırma eylemleri ve düşman askerine yönelik pusu eylemlerinde yiğit eylemci kişiliğini ispatladı.

Son olarak, Ömeran kitlesinin başına bela olan azılı çete Nuri Aslan (Nurîkê Rışwani) adlı hainin cezalandırılması amacıyla yapılan baskın eyleminde, karşısına çıkan çetenin karısını vurmaktan kaçınırken hain çetenin kurşunlarına hedef olarak şehit düştü.

Mehmet yoldaş; iç çatışmalara, bölünmüşlüğe, ihanete ve sömürgeciliğe karşı amansız mücadelemizde yaşatacak; her zaman saygıyla anacağız.

–Kürdistan'daki İhanetler Cezasız Kalmayacak!

Mücadele arkadaşları

Ekrem GÜVEN Yoldaş Mücadelemizde Yaşıyor

Ekrem GÜVEN Yoldaş, Bir Grup Savaş Arkadaşı İle Birlikte (Arka sırada sağdan üçüncü)

Sömürgeci-faşist Türk ordu sürüsü ile HRK partizanları arasında 22 Mayıs 1986 tarihinde Çırav Dağı'nda çıkan çatışmada şehit düşen yoldaşlarımızdan birisi olan Ekrem GÜVEN, 1966 yılında Silvan'da doğdu. İlkokul ve ortaokulu aynı yerde okuduktan sonra girdiği Silvan Endüstri Meslek Lisesini 1985'te bitirdi. Spora ilgi duyan Ekrem GÜVEN, 1981-85 yılları arasında çeşitli spor dalları ve özellikle de atletizmle uğraştı. Aynı zamanda maddi sorununu çözümlemek amacıyla başlangıçta kahvecilik, daha sonra soğuk demircilik yaptı.

Okul dönemlerinde azgın faşist baskılara rağmen, haksızlıklara ve sömürgeci uygulamalara karşı durmaktan kaçınmadı. Lise yıllarındayken bir öğretmenlerinin tutuklanması üzerine öğrencilerin kaymakamın evine yaptıkları bir protesto yürüyüşünde en önde yer aldı ve gözaltına alındı. Ancak kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi gittikçe O'nu da etkiliyor ve kendisine çekiyordu. Yöredeki devrimcilerle ilişkiye geçerek mücadeleye hizmet etmeye kararlıydı. Nitekim 8 Eylül 1985'te fiili olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi saflarına katıldı. O günden itibaren elde silah sömürgecilere ve yerli hainlere karşı kararlılıkla savaştı.

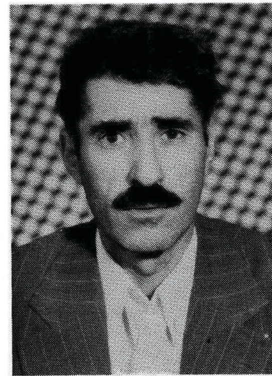
1986 kışında askeri ve siyasi eğitim faaliyetleri içine alınan Ekrem GÜVEN yoldaş, kısa süreli bu eğitim faaliyetinden sonra yeniden Kurtuluş Birlikleri içerisinde görev aldı. Bahar Atılımı boyunca eylemden eyleme koştu. Bu dönemin değerli yaratıcı kahramanlarından biriydi. En zor koşullarda bile en küçük bir zaaf içine düşmeden düşmanın üzerine kararlılıkla yürümesini bildi.

Ekrem GÜVEN yoldaş, yine böylesi bir mücadele içindeyken, Çırav Dağı'nda meydana gelen çatışmada son mermisine kadar savaşarak şehitler kervanına katıldı. O'nun kısa ama şerefli mücadele yaşamı saygı duyulacak direnme örnekleriyle doludur. Anısı mücadelemizde yaşatılacaktır.

Sömürgecilerin İhanet Komplolarına Yeni Bir Darbe

YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM HALKIMIZIN BİRLİĞİNDE YAŞAYACAKTIR

"Bizim ölüm şeklimiz başka olsun; kutsal bir dava uğruna şehitlik mertebesi olsun." Bu sözler 16 Mart 1986 günü sömürgeci zindanlarda işkenceyle katledilen Ömeran aşireti reisi Zübeyir YILDIRIM'a ait. Zübeyir YILDIRIM, kendisini adadığı Kürdistan davası uğruna, özlediği tarzda bir ölüm mertebesine, şehitlik mertebesine ulaştı. Ve bunu, sömürgecilerin dayattığı ihanet anlaşmalarını yerle bir ederek, Kürdistan davasına bağlı kalarak yerine getirdi.

Zübeyir YILDIRIM, 1934 yılında Nusaybin'in Çalı köyünde doğdu. Yörede otorite sahibi bir ailenin ferdi olarak aşiretçi-feodal yapının hüküm sürdüğü bir ortamda yetişti. Ancak, dünyayı ve yaşamı tanıdıkça bu yapı dışında arayışlar içerisine girdi. Aşiret ve kardeş kavgalarını halkın birliğine; bu birlikten doğan gücü ise sömürgeci Türk devletine karşı bir mücadeleye dönüştürme emeli taşıyordu. 1960'lı yıllarda KDP içinde aktif bir üye olarak yer aldı. 12 Mart faşist darbesi döneminde tutuklanarak 6 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1970'li yılların ilk yarısında yöreye giren DDKD'yle, daha sonra ise ÖY ile ilişkiye geçti. Başlangıçta bilinç seviyesi az, fakat yurtseverlik duyguları derin olan Zübeyir YILDIRIM, siyasetten siyasete yer değiştiriyor; kim Kürdistan halkı adına konuştuğunu iddia ediyorsa oraya gidiyordu. Bu dönemlerde ilkel milliyetçi ve reformist Kürt küçük-burjuva düşüncelerinin etkisinde olan Zübeyir YILDIRIM, kendisinin ve uğruna canını verdiği Kürdistan halkının biricik kurtuluş umudu olan PKK'ye karşı çıkıyor; bilmeden kendi öz kurtuluş örgütüne karşı tutum alıyordu. Özlemini çektiği Kürdistan'ın kurtuluşu davasına ters düştüğünü; ilişkide olduğu çevrelerin O'nun bu özlemiyle bağdaşmadığını göremiyordu bu dönemlerde.

Ve... 12 Eylül 1980 faşist darbesi gündeme geldi. Dönem değişti. Koşullar ağırlaştı. Devrimcilik yapmak; ulusal kurtuluşçu ideolojiyi savunmak zorlaştı. Artık keskin sözler ardına gizlenmenin koşulları kalmamıştı. Artık pratik konuşmalar, söylenenler pratikte kanıtlanmalıydı. Zübeyir YILDIRIM'ın o güne dek inandığı, bağlandığı örgütler bunu yapabilecek nitelikte değildi; devrim yapmak, Kürdistan'ı kurtarmak gibi kutsal hedefler, onların çok çok yabancı olduğu hedeflerdi. Nitekim, darbeden sonra tüm sözlerini unutup soluğu Avrupa'da aldılar. Artık sözle de olsa devrimden, Kürdistan'ın kurtuluşundan söz etmez oldular.

Bu dönemlerde Zübeyir YILDIRIM, yıllarca beynine empoze edilen şartlanmalardan sıyrılmaya; mücadele arenasında tek başına ayakta kalmayı başaran PKK'ye kulak vermeye başladı. Dinledikçe ondan etkilendi; etkilendikçe sempatisi arttı. Ve 1985 ilkbaharında artık kesin kararını veriyor; söylediği şu sözlerle gerçek benliğine kavuştuğunu gösteriyordu: *"Silahlanmak, halk adına Kürdistan dağlarında kanımın son damlasına kadar sömürgecilere karşı savaşmak isterdim. Ama yaşım ve dizlerim buna elvermiyor. Fakat cephesel faaliyetlerde kaldırabileceğim her türlü hizmeti gözümü kırpmadan yerine getireceğim."*

1984 yılından itibaren PKK önderliğinde Kürdistan'ın dört bir tarafında silahlı direniş mücadelesinin yükseltilmesiyle birlikte, sömürgeci-faşist Türk devleti baskı ve işkencelerinin yanısıra komplolarına da hız verdi. Bütün bu uygulamalardan en çok etkilenen kesimlerden birisi de Mardin yöresindeki süleymanlar ailesi ve özellikle de Zübeyir YILDIRIM oldu. Sömürgeciler öncelikle bu ailenin geçmiş dönemlerdeki ihanet belgelerini arşivlerden çıkardılar. Ailenin geçmişteki bu kötü mirasından yararlanarak onları yeniden işbirlikçiliğe çekmek istediler. İnsanlık onurunun asla kabul edemeyeceği, akla sığmayacak tekliflerde bulundular. Ancak bundan sonuç alamayınca bu kez kamçı politikasını uygulamaya başladılar. Aile içinden ve çevresinden sürekli tutuklamalara başvurdular; işkenceleri yoğunlaştırdılar. Bu yöntemin de sonuç vermediğini gören sömürgeciler, en son ve en alçakça oyunlarını sahneye koydular. Bu öyle bir komploydu ki, başarıya ulaşması halinde hem Zübeyir YILDIRIM'ın fiziki varlığına son verilecek ve hem de ailenin geride kalan fertleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve önderi PKK'ye karşı kışkırtılarak sömürgecilerin kucağına itileceklerdi. Zübeyir YILDIRIM, bu komplonun farkındaydı ve şöyle diyordu: *"Bu bir devrim sorunudur. Gerçek olan bir şey varsa o da, davamızın ve yürütülen mücadelemizin doğruluğu ve haklılığıdır. Bu davada ölüm günceldir ve ben bu uğurda ölürsem mutluluğun zirvesinde olacağım."* PKK'nin doğru ideolojisi, politikası ve komploları boşa çıkarmadaki başarılı yöntemleri ile Zübeyir YILDIRIM'ın sağlığındaki eğitici düşünceleri düşmanın oyununu bozdu ve fiyaskoyla sonuçlanmasına yol açtı. Sömürgeciler O'nu 16 Mart 1986'da katlettiler ama aşireti kendi yanlarına çekmeyi başaramadılar. Bu olay aşiretin ve kitlenin büyük tepkisi ile lanetlendi.

Zübeyir YILDIRIM, yurtseverliği ve Kürdistan davasına bağlılığı ile, hayatını ortaya koyma pahasına da olsa alçak düşmanın halkımızı bölüp parçalama ve birbirine kırdırma politikalarına büyük darbe vurdu. O, ihanetin lanetli suratına unutulmayacak bir şamar olarak indi. Halkımız O'nu birlik ve direnmesini daha da güçlendirip mücadelesini zafere ulaştırarak anacak ve yaşatacaktır.

–Kahrolsun Sömürgecilik!

–Yaşasın Kürdistan Halkının Yüce Direnme Ruhu!

6. Yıldönümünde Mazlum, Kemal ve Hayri Yoldaşların Önderliğindeki...

Baştarafı Son Sayfada

lüyordu. Eylem biçiminin ölüm orucu olması konusunda görüş birliği vardı. Zamanlamada ise, Hayri, Urfa grubunu beklemekte ısrar ediyordu. O'nun bu ısrarı Kemal'e soruluyordu. Şunu söylerdi: *"Hayri'nin mutlaka hesapladığı birşey var. Ben bu arkadaş kadar ince düşünen birini görmedim."*

Diyarbakır grubunda konuşma fırsatı bulamayan arkadaş "bombayı patlatma" olanağı bulamamıştı. Bundan dolayı eylem otomatikmen Urfa grubuna sarkmıştı.

Urfa grubu duruşmasının son günü mahkeme dönüşü Hayri, *"BAŞARDIK!"* diyordu.

"BAŞARDIK"

"Başardık, başardık! Beş kişiyle başardık!" diyordu Hayri.

Başarılan neydi? Halkların tarihinde önemli dönüm noktaları vardır. Öyle ki bu noktadan ötesi ya var oluş, ya da yok oluştur. Onlar için, kalbin duruşu durumunda hastaya şiddetli şoklar yapılır. Şok sonucu kalp ya çalışır ve yaşam yeniden başlar, ya da çok cılız olan yaşam belirtileri tamamen yok olur. Halklar için de ölüm noktaları böyledir. Halkların tüm yaşam fonksiyonları o noktada yoğunlaşmıştır. O noktada başarı, yeniden yaşamın sürmesine, başarısızlık da durmasına yol açar.

Stalingrad direnişi, SSCB'nin şahsında sadece sosyalizm için değil, SSCB'ye bağlaşık olarak tüm dünya demokratik cephesi için dönüm noktasıdır. Stalingrad direnişi, sosyalizm için yenilgiden yengi çıkarma bakımından dönüm noktası olurken, faşizm için başaşağı gidiş yönünde dönüm noktasıdır.

Alama (Alamo), Teksas'ın bağımsızlığı savaşımında, halkı topyekün direnişe yönelmesi bakımından dönüm noktası iken, Meksika istilası açısından başaşağı gitme yönünde bir dönüm noktası olmuştur.

Dien Bien Pu zaferi, Vietnam için varoluş bakımından dönüm noktası iken, Fransız emperyalizmi açısından, Uzak Doğu'dan defoluş yönüyle dönüm noktasıdır.

Ve Ninova kuşatması Medlerin, varoluş bakımından dönüm noktası iken, Asur vahşeti açısından yok oluş yönüyle dönüm noktasıdır.

Hemen hemen her halkın yaşamında benzer dönüm noktaları vardır.

Halklar, tüm güçleriyle, ulusal duygularıyla, bu noktalarda düşman güçlere karşı boy verirler. Bu noktalarda oynanan "ya hep ya hiç"dir. Kazanan taraf tektir.

Biz halk olarak tarih boyunca iki kez, bu tür dönüm noktaları yaşadık. Ninova kuşatması; halk olarak özgür bir geleceğe; Akbataroy'un Persler tarafından işgali de; halk olarak bugüne değin süregelen köleliğe yol açtı. Halkımız ciddi olarak bunun dışında pek dönüm noktası yaşamadı.

2500 yıl köle olarak yaşayan Kürtler, 20. yy.'ın son çeyreğinde yok olmaya yüz tutmuşken, Halk olarak varoluş düşüncesiyle tekrar toparlanmaya girişti. Bu toparlanma; proletaryanın ideolojisinin önderliğinde ve geniş halk kitlelerine dayanması itibarıyla KYAKSAR'dan bu yana başarılamayan bir halk hareketiydi. Ne var ki, bu ayaklanma düşünceden fiili duruma geçememişti.

Halkı, düşünsel olarak topyekün bir direnişe hazırlayan proletaryanın örgütlü gücü PKK, stratejik olarak hedeflediği sömürgeciliğe karşı taktiksel yönelişin örgütsel hazırlığı içinde iken, sömürgeci güçlerin topyekün saldırısıyla karşılaşmış ve zorunlu olarak geri çekilişe yönelirken; mücadelede esir düşenler zindanlarda yarının topyekün savaşını, bir avuç kadro ve taraftar olarak vermek zorunda kalmışlardır.

Bu savaş, sömürgeciliğin ve bir avuç esirin şahsında Kürdistan halkının savaşıydı. Ve bu savaş; Kürdistan halkının çok cılız olan yaşam fonksiyonlarının ya hızlanışa, ya da yok oluşa gideceği savaştı. Öyle ki, Kemal'in deyimiyle; *"Kürdistan'ın kalbi Diyarbakır'da, Diyarbakır'ın kalbi de burada atıyor."* Bu kalp ya duracak, ya da çok cılız yaşam fonksiyonlarına hız vererek atmaya devam edecekti.

Dün, güneşin kutsadığı çocuk KYAKSAR, Ninova'nın düşüşüne, Ortadoğu halkları ve Medler adına tek bir şey haykırıyordu: "BAŞARDIK!" Med yıkımından bu yana tam 2536 yıl geçmişti. O günden bu yana Kürdistan'a girip çıkan tüm emperyalist, istilacı, despot güçler, kan, soykırım, vahşet ve sefaletten başka bir şey vermediler halkımıza... Kürt halkının yüreğine, bilincine, kinin, nefretin ve direnişin yanısıra, korkuyu, yılgınlığı, teslimiyeti, ihaneti ve uşaklığı da ektiler.

Nasıl ki Kürt halkı yok oluşun sürecinde Zerdüşt'ün oluşturduğu yurt tutma-varolma ideolojisiyle, Ortadoğu'nun kutsal isyanının kutsal ateşini yaktıysa ve tanrı Ahudamazda'nın karanlıkları yırtan güneşin yol göstericiliğinde, kutsal topraklara kök salıp, insanlığa Medya uygarlığını kazandırdıysa; geçmişin düşmanını aratmayan, günümüz despotlarının vahşetinin odaklaştığı Diyarbakır zindanlarında, binlerce yıldır sömürgeci desptoların ve istilacılarının oluşturduğu kan denizinde yeşerip büyüyen ulusal ve toplumsal kurtuluşumuzun kan gülleri Mazlumlar, Hayriler; Karadenizin hırçın dalgalarından bir esinti olan, mücadeledeki varlığıyla Asur'a karşı Ortadoğu halklarının kutsal ittifakını çağrıştıran Kemaller ve daha niceleri, ulusal direnişin tükeniş noktasında 2536 yılın getirdiği korkunun yarattığı ihanetin karanlıklarını Hayri'nin dilinde *"BAŞARDIK"* çığlıklarıyla yırtıyorlardı.

Çağdaş KYAKSAR'ın, çağdaş mücadelesinin bu çile çocukları *"BAŞARDIK"* derlerken, 14 Temmuz 1982'yi halkımızın tarihine "inat günü" olarak geçirmenin ve bugünün mimarı olmanın onurunu yaşıyorlardı.

14 Temmuz'da başlayan Ölüm Orucu 7 Eylül 1982'de ilk şehidini veriyordu. Kemal; kendisine, *"Vazgeç, boşuna kendi kendine işkence edip öldüreceksin. Ölümünle ne değişecek ki?"* diyen düşmana, *"Ben boşu boşuna ölmeyeceğim. Biz öleceğiz, ardımızdan gelenler ölecek, onların ardından gelenler de ölecek ve bu böyle sürüp gidecek. Önemli olan Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin meşruluğu ve haklılığıdır. İşte ben bunun için ölüyorum Bizim ölmemizle de çok, çok şey değişecek"* derken davaya olan sarsılmaz inancını ve kitleye hiçbir zaman kaybetmediği güvenini düşmana haykırarak dile getiriyordu.

Son günlere doğru, *"Direniş ne kadar güzel, öyle değil mi?"* demişti.

12 Eylül'ü inat diye mi beklemişti Hayri, bilinmez. Bilinen 12 Eylül vahşetinin göbeğinde yine bir 12 Eylül günü bomba gibi patlamasıydı. Ölüm orucu boyunca beton sedirin üstüne serilmiş ince bir battaniye üstünde adeta mücadelenin dervişliğini andırıyordu.

Son nefesini vermeden, *"Bundan sonra şu eylem biçimlerini deneyin"* diye tavsiyede bulunup eylemi sürdürenlere, *"Savunma hakkından vazgeçmeyin"* tembihinde bulunarak Kemal'e ulaştı.

15 Eylül günü ölüm döşeğinde, *"En fazla bir saat yaşarım"* diyen Akif, ancak yarım saat daha yaşayabilmişti. Ölüm bu kadar kendine sevdalı birini gördü mü acaba?

"Asla!.." "Ölüm orucunu bırakmayacak mısın" diyen düşmana Ali, işte böyle haykırmıştı: *"Asla!"* 17 Eylül 1982, bu komünist militan şahsında onurlanmış bir gün olarak anılacaktır bundan böyle.

"Hiçbir devrimci mirasımız yoktu..." diyebilen Mazlumlar, Hayriler, Kemaller; kendilerinden sonra gelecek nesillere, bunu söyleme fırsatı tanımadılar. Kürdistan savaşçıları artık; *"Bir mirasımız yoktu"* diyemeyecekler.

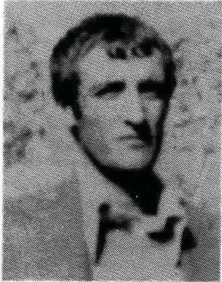
Onların, dava adamlarının ölümlerinin yüceliği buradadır. Bu eserin mimarlarını ve mirasını kavrayalım.

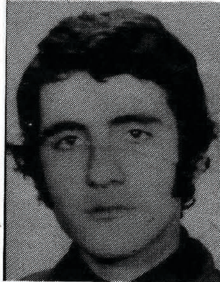
SON SÖZ...

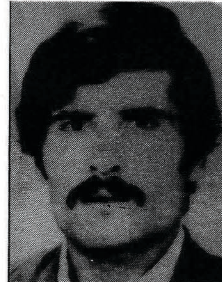
Korkusu olmayanların, cesareti büyük olmaz. Yüreğinde büyük korku taşıyanlar; büyük cesaret göstermezlerse, korkunun kölesi olmaya mahkumdurlar. Bunlar; gecenin zifiri karanlığına mahkum olan ay gibidirler. Oysa zifiri karanlıklar güneşin karşısında terk-i diyar etmiştir.

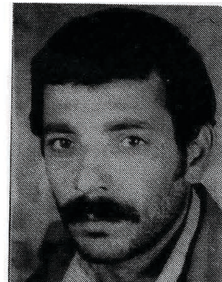
Kürdistan halkının zifiri karanlığa terk-i diyar ettirmek için güneş olmalı, ateş olmalı. Korkumuz büyük, cesaretimiz daha büyük olmalı.

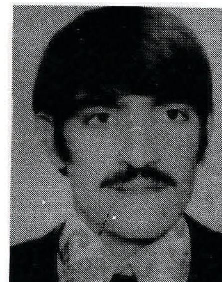
Eylül Ayı Direniş Şehitlerimizi Yükselen Mücadelemizde Yaşatıyoruz

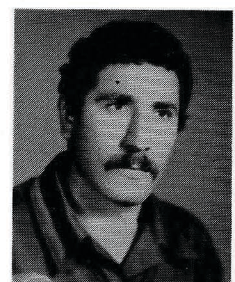

Cuma TAK

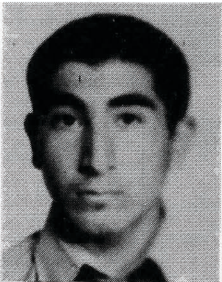

Abdurrahman MANAP

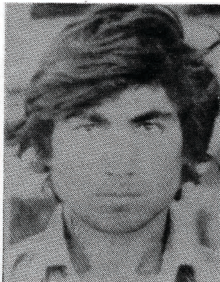

Sadun DEMİRKOÇ

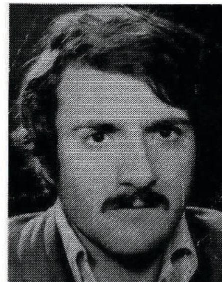

Cuma BOZKOYUN

Ali ÇAT

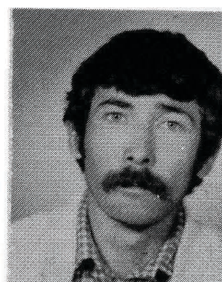

Adnan ZİNCİRKIRAN

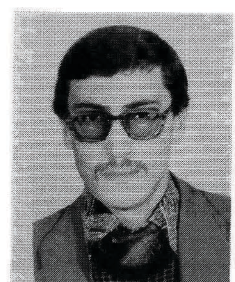

Aytekin TUĞLUK

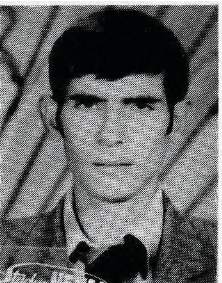

Ahmet ATLAN

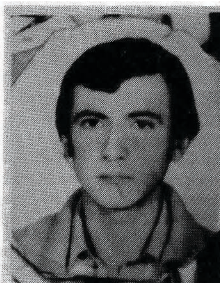

Ömer AKTAŞ

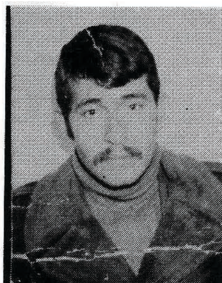

Rahime KAHRAMAN

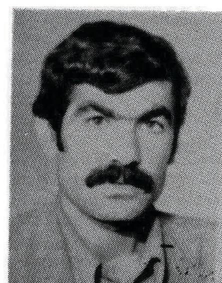

Kerim BAYTAR

Fazlı YILDIRIM

Mahmut GÜDEN

Mehmet ESEN

Mehmet SİNCAR

Davut TAŞKIN

Ali ÇİÇEK

Zeki AKIL

Hüseyin KARAGÖL

Mazhar TÜZÜN

Faysal DUNLAYICI

Halil YAVUZ

Ömer DAYI

İlhan ...

Koçer ...

PKK ÖNDERLİĞİNDEKİ KÜRDİSTAN HALKININ GÜCÜ HER TÜRLÜ KOMPLOYU ALTETMEYİ BİLECEKTİR

Kürdistanlı Yurtseverler, Hamburg Komplosunu Protesto Amacıyla Avrupa Çapındaki Çeşitli Eylemlerin Yanısıra Hamburg ve Bonn'da da Birer Açlık Grevi Gerçekleştirdiler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sömürgeci-faşist Türk devleti tarafından dikilen engelleri ve girişilen komploları bir bir boşa çıkararak atılım kaydettiği ve buna karşılık Türk sömürgeciliğinin karşı-devrimci savaşını daha da üst boyutlara sıçratarak, hava kuvvetlerini de devreye sokarak açık ve resmi katliamlara giriştiği bir dönemde, KUKM ve önderi PKK'ye yönelik uluslararası komplolarda da yeniden bir sıçrama ortaya çıktı. Tam da Türk faşist devletinin, aralarında Güney Kürdistan'dan bazı yerleşim alanlarının da bulunduğu Kürdistan'ın 22 yerinde bombalama saldırılarına giriştiği ve halk katliamı düzenlediği bir günde; aynı zamanda 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümü olan bir günde; Hamburg'da bir Kürt gencinin tutuklanması ile sonuçlanan uluslararası yeni bir komplo düzenlendi. Yine aynı dönemde, kimler tarafından gerçekleştirildiği göz önünde olan, ancak gerçek suçluları ısrarla gözlerden gizlenmek istenen Palme suikastını PKK'nin düzenlediğine dair sahte haberler emperyalist ve sömürgeci güçlerin basın-yayın organlarında yeniden boy göstermeye başladı.

Bu komplolar, düzenleniş tarzındaki birçok çarpık öge ve arkasındaki güçleri ele veren yönleri bir yana itilse dahi, yalnızca düzenlendikleri ve yeniden kamuoyu gündemine sokuldukları dönem göz önüne alındığında bile, inandırıcılığını bütünüyle kaybeden ve senaryoları kötü düzenlenmiş basit birer oyundan öteye gidememektedirler. Hamburg komplosunun düzenlendiği ve Palme olayının yeniden ısıtılıp kamuoyu gündemine sokulduğu dönem, Türk faşist devletinin Kürdistan halkına karşı giriştiği İsrail'in gözü dönmüş saldırganlığına taş çıkartan saldırı ve katliamlara denk geliyor. Yani, sömürgeciliğin devlet terörizminin en üst boyutlara çıktığı bir dönemde "PKK terörizmi" safsataları ayyuka çıkarılıyor. Amaç; elbetteki Türk faşist devletinin Kürdistan halkına ve önderine karşı giriştiği ağır suçları örtbas etmek; dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan halkının katliamından uzaklaştırarak faşist cuntaya rahat bir nefes aldırmak ve Kürdistan halkının meşru ve tek önderi PKK'yi dünya ilerici kamuoyundan tecrit ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine verilebilecek desteği daha başından engellemektir.

Türk sömürgecileri ve emperyalistlerin ortaklaşa yürürlüğe koydukları komplolar zincirinin en son halkasını teşkil eden Hamburg komplosunun gelişim seyrine bakmak, yukarıda belirtilen karşı-devrimci hesapları en bariz biçimde ortaya koyacaktır.

Hamburg Komplosu Neden ve Nasıl Geliştirildi?

15 Ağustos 1986 günü, Hamburg'da Faruk Bozkurt isimli bir Kürt genci, TC-Hamburg Konsolosluğuna karşı bir suikast planladığı iddiasıyla tutuklandı. Hamburg polisi, 18 Ağustos'ta yaptığı bir basın toplantısı ile olayı kamuoyuna açıkladı. Açıklamada ayrıca, suikastte kullanılmak üzere örgüt tarafından gönderilen patlayıcı madde ve silahın da Hamburg merkez garındaki bir emanet kutusunda ele geçirildiği belirtiliyordu. Yine iddiaya göre, olaydan bir gün önce polise gönderilen bir imzasız mektupta, "suikast girişimi" ihbar edilmiş ve patlayıcıların içine konduğu emanet kutusunun numarası bildirilmişti. Bunun üzerine polis harekete geçerek emanet kutusunu açmış, patlayıcılara ve silaha el koymuş, içinde bir başka emanet kutusunun numarası yazılı olan ve anahtarı da bulunan bir mektubu Hamburg Kürdistanlı İşçiler Derneği'ne göndermişti. Mektubu alan Faruk Bozkurt ise, olanlara bir anlam veremeyip emanet kutusunda ne olduğunu alamak için merkez gara gittiğinde, pusuya yatmış olan polisler tarafından yakalanmıştı. Ondan sonra ise, basın-yayın organları günlerce bu olayla çalkalandı, Hamburg polisinin "başarısı"na övgüler dizildi, "PKK teröristliği" üzerine gürültüler koparıldı. Ve... en büyük teröristlik olan TC'nin Kürdistan halkına saldırısı bu olay etrafında koparılan gürültülerle gözlerden gizlenmeye çalışıldı.

Ortaya çıkan bu durum, tam da Türk sömürgecilerinin, "Irak'ta PKK kamplarını bombalama" adı altında yurtsever Kürdistan halkını, kadın-erkek, çocuk-genç demeden katlettiği, ve bunun adına da, "PKK'li teröristlerin inlerini başlarına geçirme" dediği bir güne rastgeliyordu. Açık ki, bu bir tesadüf değildi. Faşist cunta, halkımızı katliamdan geçirirken, dünya kamuoyundan gelebilecek tepkileri de göz önüne almak ve bunları bertaraf etmek için bir şeyler yapmak zorundaydı. Ayrıca, kendisine bu alçakça saldırılarında sonuna kadar destek veren emperyalist efendilerini de güç duruma düşürmemeliydi. Zira, kamuoyu PKK'nin "teröristliği" konusunda ikna edilemezse, hem faşist cuntaya karşı uluslararası alanda geniş bir tepki doğacak ve hem de ona destek olanlar bir halkın katliamına ortak olmakla suçlanıp lanetleneceklerdi. O halde, hem kamuoyunu uğraştıracak sansasyonel bir haber bulunmalı ve dikkatler faşist TC'nin saldırısından başka noktalara kaydırılmalıydı ve hem de bu saldırının "terörist" PKK'ye karşı girişilen masum bir öz savunma olduğu imajı yaratılmalıydı.

Nitekim, faşist Türk devletinin hava saldırısının hazırlıkları ile Hamburg komplosunun hazırlıkları birbirine paralel olarak sürdürüldü ve her iki olay da 15 Ağustos şanlı atılımının 2. yıldönümünde patlak verdi. Fakat, kamuoyunun kafasında doğabilecek birtakım soruları bertaraf etmek için Hamburg komplosu üç gün gecikmeli olarak, yani 18 Ağustos günü bir basın toplantısı ile kamuoyuna duyuruldu. Böylece, komplo tam olarak başarıya ulaşamayıp kafalarda birçok soru uyandırdıysa da, ilk birkaç gün için de olsa, emperyalistlerin güdümlü basın-yayın organlarında bolca işlendi ve bir kez daha tartışmalar "terörist" PKK üzerinde yoğunlaştı. TC'nin hava saldırısı da özellikle Hamburg'da gözlerden gizlenmeye çalışıldı. Bu arada şunu da belirtelim ki, sömürgeciler ve emperyalist efendilerinin bu planı tam olarak istedikleri sonuçları veremedi. Çünkü, Avrupa'daki yurtsever Kürdistanlılar geliştirdikleri birçok eylemle hem Türk uçaklarının hava saldırısının hedefi ve sonuçlarını ve hem de Hamburg komplosunun içyüzünü önemli oranda teşhir ettiler ve kamuoyunu bu konularda duyarlı kılmayı başardılar.

Hamburg komplosunun kısa vadeli amaçları TC açısından bu şekilde belirtilebilir. Ancak bu komplonun bir de uzun vadeli ve diğer komplolarla ortak olan amaçları vardır. Bunlar da, Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşının özünü çarpıtmak; KUKM'ni önderi PKK şahsında "teröristlik"le damgalayıp tecrit ederek dünya ilerici kamuoyu ile arasındaki bağları koparmak; Avrupa devletlerini Avrupa'daki devrimci-yurtsever örgütlenme ile yurtseverler üzerine saldırtmak -ki, böylece kendisini çokça tedirgin eden ve teşhirini hızlandıran Avrupa'daki ulusal kurtuluşçu faaliyetleri engellemeyi hesaplıyor- ve sonuçta kendisi açısından giderek daralan manevra alanını genişletmektir.

Bu komplonun bir de genelde emperyalistler ve özelde de Hamburg'daki yönetim ve polis için taşıdığı önem var. Emperyalist güçlerin geçmişten beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı birçok komploya ortak oldukları ve PKK şahsında onu mahkum etmeye çalıştıkları biliniyor. Hamburg komplosu da bu amacın bir diğer parçası olarak gündeme konmuştur. Ayrıca, Hamburg'daki devlet yönetimi ve özellikle de polis gücü böylesi bir komployla, sarsılmış olan prestijini yeniden tesis etme umudunu beslemiştir. Şöyle ki, son dönemlerde Hamburg'da meydana gelen birtakım olaylar polisin etkili bir güç olduğu konusunda kamuoyunda şüpheler doğurmuş ve polisin beceriksizliği kanısı yaygınlaşmıştır. Göreve yeni gelen Hamburg İçişleri Senatörü, hem kendi etkinliğini ve hem de polisin etkinliğini kurmak amacıyla böylesi bir olaya dört elle sarılmıştır. Düzmece bir senaryo hazırlanarak yürürlüğe konup, Hamburg polisinin bir suikastı önlediği sansasyonel haberi ile ne kadar becerikli olduğu kamuoyuna gösterilmek istenmiştir. Olayın hemen arkasından gazetelerde boy boy, *"Hamburg polisinin başarısı bir suikastı önledi"* tarzında haberlerin yayınlanması bu amacı açıkça ele vermiştir. Gazeteler, geçmişteki başarısızlıklarına değinerek polisin bu yeni olaydaki işgüzarlığına övgüler dizmişlerdir. Bu anlamda, başlangıç açısından da olsa, Hamburg polisi ve İçişleri Senatörü hedeflerine bir ölçüde ulaşmışlardır, ancak olayların gelişimi bu sevincin pek de uzun süremediğini ortaya koymaktadır. Tıpkı, İsveç istihbarat servisi SÄPO'nun Palme suikasti ile batağa batması gibi, Hamburg polisi de bu olay içinde boğulacağa benzemektedir.

Evet, açıkça görülmektedir ki, Türk sömürgecileri ile Alman emperyalistlerinin tarihi kirli suç ortaklıkları KUKM'ne karşı da sürmektedir ve sürecektir. Her dönemde olduğu gibi bir kez daha, komplo, yalan ve entrika suçlu ve haksız olanın en geçerli silahı haline gelmiştir.

Hamburg Komplosunun Uyandırdığı Bazı Sorular Üzerine

Hamburg'da bir Kürt gencinin tutuklanması ile sonuçlanan komplo, içinde taşıdığı birçok tutarsızlık ile daha başından bu komplonun ardındaki güçleri ele verecek nitelikte. Komploya adı karıştırılmak istenen Hamburg-Kürdistanlı İşçiler Derneği'nin bir basın toplantısı ile kamuoyuna komplonun içyüzünü açıklaması ve PKK-Avrupa Temsilciliği'nin bulaştırılmak istendiği bu oyunu sergileyen bir bildiri yayınlaması kamuoyunu gerçekler üzerine kafa yormaya zorladı. Şimdi, çeşitli Alman gazetelerinde de üzerinde durulan bazı sorular komployu gerçekleştiren güçlerin gerçek yüzlerini ortaya koyuyor.

Her şeyden önce, komploya kurban edilmek istenen Kürt genci Faruk Bozkurt'un avukatı olaydan ancak altı hafta sonra soruşturma dosyasını inceleme izni alabilmiştir. Hatırlanacağı üzere, İsveç'te aynı şekilde bir komploya kurban edilen Kürdistanlı bir grup yurtseverin de ne ile suçlandıkları gizlenmiş, dosyalarını görmelerine izin verilmemişti. Bu, komplonun ardındaki gerçek suçluların kendilerini ele verme korkularının en açık göstergesi.

Olaydan ancak altı hafta sonra müvekkilinin dosyasını inceleme olanağı bulabilen F. Bozkurt'un avukatı, *"Dosyanın içerdiği şeyler İşçi Derneğinin öne sürdüğü komplo teorisine ters düşmüyor"* diyor.

Polisin verdiği bilgilere göre, kendisini sözde PKK'li olarak tanıtan bir kişi, polise bir ihbar mektubu yazarak patlayıcı maddelerin bulunduğu emanet kutusunun numarasını bildirir ve bu patlayıcıların İşçi Derneği'nin bir üyesi tarafından alınarak Türk Konsolosuna karşı suikastte kullanılacağını ileri sürer. Mektubun geliş tarihi 14 Ağustos'tur ve polis bu tarihten sonra harekete geçer. Mektubu, "Devleti Koruma Şubesi"ne iletir. Ancak henüz böylesi bir mektup ortada yokken, "Devleti Koruma Şubesi" Bölüm Müdürü, 13 Ağustos günü olay üzerine bir değerlendirme yazmış ve dikkatleri PKK'nin böyle bir suikaste girişebileceği üzerine çekmiştir. Bu üzerinde durulması gereken ciddi bir noktadır. Polis ancak kendilerine gönderilen ihbar mektubu üzerine "olay"dan haberdar olmuşsa; nasıl oluyor da bundan bir gün önce, yani ortada bir şey yokken böylesi bir şüphe ortaya konulabilmektedir?

Diğer taraftan, polis 15 Ağustos günü, saat 11. 50-12. 50 arasında merkez garını ablukaya alarak sözde ihbar mektubunda belirtilen 747

Devamı Syf: 22'de

KOERDEN MOGELIJK ACHTER AANSLAG OP PALME

Van onze correspondenten

STOCKHOLM/BRUSSEL — Bij haar onderzoek naar de moord op premier Palme gaat de aandacht van de Zweedse politie nu in het bijzonder uit naar leden van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK).

İsveç polisinin kanaati kesinleşti

Palme'nin katili PKK

(Brüksel)

İpuçları Liege'de- Belçikalı yetkililer, cinayet soruşturmasında bazı ipuçlarının Liege'e kadar uzandığını kabul ettiler ve PKK ile ilgili bütün bilgileri İsveç'e verdiler

Terror-Anschlag von Kurden in Hamburg vereitelt

dpa Hamburg, 19. Aug.

Die Hamburger Polizei hat ein von kurdischen Guerillas gegen türkische Einrichtungen geplantes Attentat verhindert. Polizeipräsident Dieter Heering berichtete gestern, gegen den 18jährigen Kurden Faruk Bozkurt sei Haftbefehl erlassen worden. Er steht unter dem Verdacht, an den Vorbereitungen zu dem Sprengstoff-Anschlag beteiligt gewesen zu sein.

Wahrscheinlich sollte der Anschlag, der dem türkischen Generalkonsul in Hamburg oder türkischen Einrichtungen ...

Die Ermittlungen deuteten auf einen Zusammenhang zwischen Bozkurt und der „Kurdischen Arbeiter- und Bauernpartei", PKK, hin. Die Ermittler des Hamburger Staatsschutzes waren durch die Beschlagnahme eines Briefes an den „Arbeiterverein aus Kurdistan e.V." im Hamburger Stadtteil ... na auf die Spur des ... gekommen.

Bozkurt-Anwälte hatten Akteneinsicht

Merkwürdigkeiten in Ermittlungsakten

Fast sechs Wochen nach der Festnahme von Faruk Bozkurt wurde den Anwälten des Kurden gestern endlich Einsicht in die Ermittlungsakten gewährt. Der Kommentar von Verteidiger Hartmut Jacobi: „Der Akteninhalt spricht nicht gegen die vom 'Arbeiterverein' aufgestellte Komplott-Theorie."

15. August in der Post an den 'Arbeiterverein' war.

Merkwürdigkeit Nr. 2: Während die Polizei-Entschärfungsexperten noch am gleichen Tag zwischen 11.50 und 12.50 Uhr in einer großangelegten Aktion mit Sperrung des Hauptbahnhofs aus dem Schließfach 747 holten, wurde bereits zwischen elf und zwölf Uhr dem 'Arbeiterverein' der Schlüssel des von der Polizei präparierten Schließfaches 158 zugeschickt. Also noch bevor eigentlich klar war, ob die im anonymen Brief gemachten Angaben überhaupt den Tatsachen entsprachen.

Als Bozkurt am Abend auf dem Nachhauseweg im Aufrag des 'Arbeitervereins' das Fach öffnete, in dem geheime Pa... der Broschü...

Demonstration zur Freilassung von Farut Bozkurts

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ DİRENİŞ VE MASKESİ DÜŞEN GÜÇLER

III. – BÖLÜM

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

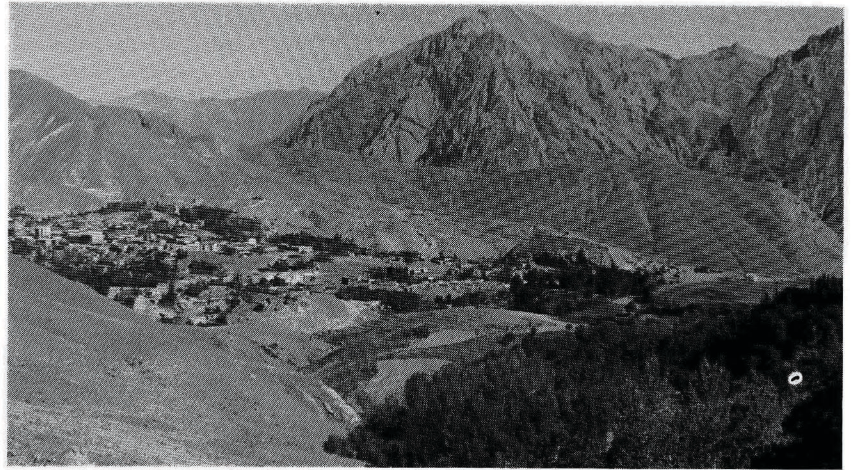
DÜŞMANIN HAKKARİ'YE YÖNELİK FAALİYETLERİ AJAN-MİLİS ÇETECİLİK VE YURTSEVERLİK ADINA BUNA DESTEK OLAN GÜÇLER

Faşist Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş kuvvetlerimize karşı savaşta istedikleri sonuca ulaşamayacakları çok erkenden belli oldu. Faşist Türk ordusunun köhnemişliği ve çaresizliği, 15 Ağustos devrimci eylemlerinin üzerinden birkaç ay bile geçmeden açığa çıktı. Ordusundan umduğunu bulamayan TC, yeni güçlere ve yeni silahlara sarılma gereğini hissetti. Ancak 15 Ağustos devrimci atılımı günlerine gelinceye kadar durum böyle değildi, burjuvazinin orduya ve dolayısıyla kendisine güven duygusu bu denli zayıflamamıştı. Tersine, en dar günlerde "kurtarıcı" rolü atfedilen ordu, bu misyonun sonucu olarak her şeye bulaştırıldı; esas işlevi "anarşi, terör, bölücülük ve yıkıcılık"la savaş olsa da, ordu başka işlere de karıştı. 12 Eylül faşist darbesi ile birlikte, ordu yönetim gücü oldu, yürütme görevini devraldı ve yargı yetkisini elinde topladı. Bozulan her şeyin yeni baştan düzenleyicisi olmaya çalıştı. Kolları sıvayarak sıkı bir restorasyona girişti. Düzeltemediklerini, yaratmak istediği "yeni düzen" açısından kambur olarak değerlendirdiği kurumları kesip attı. Bu kesip atma işinde biraz başarılı oldu ya da birçok siyasal çevre nezdinde başarılı olmuş gibi göründü. Askeri faşist yönetimin durumu en azından 1984 yılına gelinceye kadar dışardan böyle karşılandı. 15 Ağustos 1984'ten sonra, o ana kadar egemen olan bu kanı yıkıldı. Yıkılmadan önce ordu yine "kılıcını çekti", çılgınca bir hışımla Kürdistan üzerine yürüdü. Kürdistan'ın adları fazla duyulmamış iki küçük kasabasını basan (kendi deyişiyle) 50-60 kişilik bir silahlı devrimci kuvveti imha etmek için, yüzbinlerle dağı taşı istila etti. Devrimci kuvvetlere sadece 72 saatlik ömür biçti, üç günde her şeyi yeniden yoluna koyacağına inandı. Ama üç gün çok erken bitti. Ardından günler aylara, aylar mevsimlere tamamlandı. Geçen zaman ordunun kılıcını köreltti, kılıç artık kesemez oldu; faşist ordu yoruldu, "mehmetçik" bitkin düştü. Kürdistan'daki savaş sihirli kutuyu parçalıyıp Türk ordusunun gerçek marifetlerini herkesin gözleri önüne serince, Türk burjuvazisi yeni dayanaklar aramaya başladı. Kara basın yeni dayanakların, umut bağlanan yeni güçlerin kimler olduğunu daha ilk günlerde kamuoyuna duyurdu. Yeni bir silaha kavuşmanın heyecanıyla, namlı eşkiya Hamido'nun faşist ordu birliklerine kılavuzluk ettiği sırada çekilmiş fotoğrafları kara basında boy boy yayınlandı. Kürdistan'da Türk sömürgeci egemenliğinin bir sonucu ve onun bir ürünü olarak ortaya çıkan ve süreç içinde kurumlaşan bir olgu haline gelen eşkiyalık, TC'nin imdadına yetişti. Kel başın şimşir tarağı eşkiya Hamido oldu.

"Bir avuç" devrimci kuvveti imha etmek için, Türk Genelkurmayının karargahı Ankara'dan Siirt'e taşındı, Genelkurmay Başkanı operasyonları yerinde yönetti. Yine de akademi mezunu generallere, devrimci kurtuluş kuvvetleriyle başa çıkabilmeleri için, o ana değin edindikleri bilgi ve deneyim birikimi yeterli gelmedi. Bunun için eşkiya Hamido'nun tecrübesine başvuruldu. Elini kana bulayıp dağa çıkmış, karnını doyurmak için köy basıp ev soymuş, yaşamak için bir feodalin hizmetine girmiş ve onun elinde her türlü çirkefe bulaşmaya hazır hale getirilmiş, içinde yer aldığı koşulların da zorlamasıyla en sonu azılı bir halk düşmanı haline gelmiş olan Hamidoculuk, aynı mesleği en üst düzeyde temsil eden Türk ordusu için birincil derecede müttefik bir güç olarak benimsendi. Tabii benimsemekle de yetinmedi, eşkiyalığı yasallaştırdı. Daha önceleri uygulanması sırasında önemli işler başardığı anlaşılan "İzale-i Şekavet Kanunu" yeniden yürürlüğe sokuldu. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin devamının güvencesi olarak kabul edilen eşkiyanın adı "köy korucusu" olarak değiştirildi. Köy basıp ev soyan eşkiyanın adı "köy korucusu"na çevrildi. Meclisten geçmesine bile gerek duyulmaksızın, yerel sömürgeci yöneticiler kendilerine tanınan yetkiye dayanarak, bütün "mahkumlar" için af ilan ettiler. Af karşılığında önlerine tek bir görev konuldu: Apoculara karşı savaşmak. Yeryüzünde düzeni koruma ve kollama görevinin silahlı eşkiyaya devredildiği başka bir ülke daha bulmak herhalde olanaksız bir şey. Ama bu ülkede yaşayan halkın durumunu anlayabilmek hiç de zor olmasa gerekir.

Elbette bu yeni bir olgu değil, kurulduğu günden bu yana TC'nin Kürdistan'da izlediği gelenekselleşmiş bir politikadır. Özünde eşkiyalık, tarihinin hemen her döneminde TC tarafından büyük bir itibar buldu. Öyle ki, sözümona yasama yetkisini elinde bulunduran TBMM'nin sıraları Kürdistan'ın en önde gelen eşkiyalarına layık görüldü. Bucaklar, Ensarioğulları, Zeydanlar gibi belli başlı şakiler, "halkın temsilcileri" sıfatıyla uzun süre Türk parlamentosunda boy gösterdiler. Kuşkusuz bu takımın en tipik örneği devrimci-ilerici kamuoyunun da yakından tanıdığı M. Celal Bucak oldu. Bucaklar bir aşiret bile değildi, bir aileydi. Ününü her kirli işte eli olmasından alan, geniş bir alanı baskı ve zorbalıkla kasıp kavuran bir aile. Çete şefi olan M. Celal Bucak, çevresine topladığı yüzlerce mahkumla sayısız cinayet işledi, yüzlerce masum insanın kanına girdi, halkın malını gaspetti, yoksul köylülüğü haraca kesti, toplumda her türlü yozluğu ve ahlaksızlığı geliştirmeye çalıştı. Yaptıkları için TC'nin kendisine verdiği ödül, birkaç dönem arka arkaya "milletvekili" seçtirmek oldu. Yeni dönemde Bucakların misyonuna soyunan çevrelerden biri de Zeydanlar. Çetenin reisi Mustafa Zeydan. Yüksekova'da oturur; Yukarı Pinyaniş aşireti reisi, Yüksekova belediye başkanı, uluslararası uyuşturucu madde ticaretinin Kürdistan'daki en büyük temsilcisi, TC ile I-KDP arasındaki ilişkilerde arabulucu ve ajan-milis çete örgütlenmesinin Hakkari bölge şefi gibi iğrenç ünvanların sahibi. Türk sömürgecilerine işbirlikçilik ve uşaklığı babadan kalma bir meslek olarak sürdürüyor. Babası Kerem Ağa, Hakkari bölgesinde meydana gelen bütün isyanların bastırılmasında aktif bir rol oynadı. Tabii Zeydanlar da sömürgeci Türk devletine yaptıkları hizmetin karşılığında birkaç dönem "milletvekili" seçtirildiler.

"Mahkumluk", Kürdistan'da çok eski dönemlere dayanan ve yaygın bir biçimde yaşanan bir olaydır. Bu olgu, yabancı egemenlik altında toplumun kendi iç sosyal ve siyasal gelişmesini sağlayamaması ve sınıfsal gelişmenin dumura uğratılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Ülkemizin tarih boyunca hep yabancı egemenlerin üzerinde çekiştikleri bir alan olması ve çekişmelerin

sıcak savaşa kadar varması, toplumun durmaksızın parçalanmasına yol açmıştır. Kürt egemen sınıfları çoğunlukla çatışan taraflardan birine yaslanıp uşaklığı tercih ederken, teslimiyeti ve ihaneti reddeden Kürt halkı varlığını koruyabilmek için aşiretler ve kabileler biçiminde dağlara çekilmişlerdir. Dağ yaşamı halkımızı uygarlıktan daha da uzaklaştırmıştır. İçinde bulundukları bu yaşam biçimi, aşiretler ve kabileler arasındaki çatışmaları adeta sürekliieştirmiş, bütün bunlar toplumdaki parçalanmayı alabildiğine derinleştirmiştir. Yabancı egemenler Kürdistan'daki egemenliklerini bu kaos ve kargaşa üzerinde temellendirmiş, mevcut çelişkileri kızıştırarak çatışmaları daha da körüklemişlerdir. Çünkü içte birbiriyle çatıştırılarak güçten düşürülmüş bir halkı yönetmek zor değildir. Bu yüzden de, "böl-parçala yönet" politikası, Kürdistan'daki egemenliklerini sağlamlaştırmak isteyen Türk sömürgecilerinin elinde en temel araçlardan biri olmuştur. Birbirileriyle çatıştırılan aşiretler ya da kabileler bir yandan yabancı egemenliğin devamına hizmet ettikleri için tarih karşısında halkımıza karşı suçlu duruma düşerken, öte yandan sömürgeciler tarafından "suçlu" ilan edilmişlerdir. Kendi gerçekliğine karşı suç işlettirilen Kürt insanının adı bu kez "mahkum"a, "eşkiya"ya, "kanun kaçağı"na çıkmıştır. Kürdistan'da birbirleriyle çatışıp ardından dağa çıkan taraflar zamanla sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından ezilmiş, sömürgeci egemenliğe itaat edecek ölçüde uysallaştırılmışlardır.

Genelde Kürdistan'da yaşanan gerçek bu olmakla birlikte, bu durum Hakkari için bazı değişiklikler göstermektedir. Hakkari alanında aralarındaki çatışmalar sonucu sömürgeci Türk devleti nezdinde "mahkum" durumuna düşen kabile ve aşiret güçleri, büyük ölçüde sınırın karşı yakasına geçerek I-KDP'ye katılmışlardır. Ama bu "iltihak" olayının sonuçlarının olumlu olduğunu söylemek, esas olarak doğru olmayacaktır. Aşiret ve kabile çelişkilerini körükleyerek halkımızı güçsüzlüğe mahkum edenler yalnızca sömürgeciler değildir. Bunda ilkel milliyetçi oluşumlar ve küçük-burjuva yapılanmaların da küçümsenemez bir payı vardır. I-KDP ve bunun gibi örgütler içinde aşiretçi bağların yerine ulusal bağların gelişmesi için hiçbir ciddi çaba harcanmamıştır. Tersine, çok geri de olsa, insanlarımızda varolan yurtseverlik duyguları bile zamanla tükenme noktasına getirilmiştir. "Mahkum" durumuna düşen her aşiret ve kabile mensubu gücü oranında bu örgütler içinde mevki edinmiştir. Örgüte katılan herhangi bir insanın gücü etrafına toplayabildiği silahlı adam sayısıyla ölçülmüş, nitelik dikkate alınmamıştır. Belki bu güçlere saldırı yöneltebilecekleri sözde bazı düşman hedefler gösterilmiştir. Ama çoğunlukla bu hedeflere karşı ortak kuvvetler biçiminde saldırı düzenlemekten kaçınılmıştır. Çünkü düşmandan ele geçirilen savaş ganimeti reis komutana ve emrinde bulundurduğu silahlı güçlere aittir. Ganimetin başkasıyla paylaşılması çıkarlarına aykırıdır. Reis-komutan ganimetin büyük bölümünü kendisine ayırır, geriye kalanı savaşçıları arasında paylaştırır. Sonuçta sıra çarpışmalarda ele geçirilen silah, mermi vb. türünden malzemenin paraya çevrilmesine gelir, iş silah kaçakçılığına dökülür. Hemen her "peşmerge" kaçakçılıkla uğraşır. Artık savaş denilen şey bir hayli riski beraberinde taşıyan bir "gelir kapısı" olmuştur. Bir düşman karakoluna saldırıda bazıları eğer gözüpek bir biçimde hedefe ulaşan ilk kişi olmak için öne atılıyorsa, bu onların kurtuluş için ölçüsüz bir fedakarlık duygusuna sahip olmalarından değildir. Kişi o anda ganimete ilk ulaşan olmak için her şeyi göze almaktadır. Düşmanı geriletme ve vatanı kurtarma gibi düşünceler ya unutulmuş ya da ana amaç olmaktan çıkmıştır. Hemen herkes sadece eldekine yenisini katmayı düşünmektedir. Bunun devrimci literatürdeki adı bellidir. Savaş ağalığı. Yurtseverlik maskesi altında "mahkum" zihniyeti bu güçlerin saflarına egemen olmuştur. İlk çıkışı hangi haklı temele dayanırsa dayansın, esas olarak "mahkum" sonunda kendine yabancılaşır, eşkiya olur, silahını yoksul halka çevirir. Burada da aynı durum sözkonusudur, aynı yabancılaşma geçerlidir. Özellikle bu şekilde Güney Kürdistan'daki harekete katılanlar korkunç bir biçimsizliğe uğratılmışlardır. Bir hayli uzun yol almış "mahkum" mantığına sahip olan böylesi unsurların, en basit çıkarlar karşılığında yapamayacakları kirli bir iş yoktur.

Sömürgeci-faşist Türk yönetiminin çıkardığı "Köy Korucuları Yasası" ile Hakkari özgülünde devrimci güçlerin karşısına en büyük engel olarak çıkarmaya çalıştığı karşı-devrimci silahlı çetelerin teşkilinde gözünü diktiği kaynaklardan biri de dışardaki bu önemli "mahkum" potansiyelidir. "Köy korucusu" olmayı kabul etmek koşuluyla Hakkari'ye dönmeleri için bu güçlere çağrı yapılmış, af vaad edilmiştir. Özellikle I-KDP içinde yer alan Gerdi aşiretine ve Gerdi aşiretinin çeşitli kabilelerine mensup bazı unsurlar TC'nin çağrısına olumlu cevap vermenin çabası içine girmişlerdir. Kabile reisleri bu kirli işten büyük karlar sağlamak için Türk faşist yetkilileriyle pazarlığı kızıştırmışlardır. Ayrıca yine bu amaçla TC ile I-KDP arasında çeşitli tarihlerde heyetler düzeyinde birçok görüşme yapılmıştır. Her iki tarafın görüşmeler sırasında Hakkari somutunda üzerinde en çok durdukları alan ise Şemdinli olmuştur. TC yetkilileri kendi hükümetlerininde Güney Kürdistan'dan gelebilecek göçmenlere kapılarını açtığını açıkça ifade etmişlerdir. Bu çok tehlikeli bir girişimdir ve bununla ilkel milliyetçi oluşumların Doğu ve Güney Kürdistan'da oynadıkları kötü rol Hakkari başta olmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'da da oynattırılmak istenmektedir. Niyetin bu olduğuna kuşku yoktur. Ama niyetin bazan sahiplerini cehenneme kadar götürdüğü de asla unutulmamak zorundadır. Hesaplarını PKK'nin ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin imhası üzerinde kuran güçlerin akibeti bellidir. Yenilerinin de aynı akibete uğrayacakları iyi bilinmelidir. Ne pahasına olursa olsun, PKK, faşist Türk sömürgecilerinin savaşı Kürdistanlılaştırma oyunlarını boşa çıkaracak, halkımızın birbiriyle çatıştırılmasına izin vermeyecektir. Faşist sömürgecilerin emrinde çeteciliğe soyunanlar anında kitlelerden tecrit olacaklar ve karşılarında yekvücut olmuş bir halk bulacaklardır. Halkımız nezdinde tümüyle teşhir olmuş birkaç "mahkum"

eskisinin faşist Türk ordusunda bir sıra neferi olmayı kabullenmesi sonucu etkilemeyecek, ama ülkemizin hangi parçasında olursa olsun, böyleleri yakalarını halkımızın elinden kurtaramayacaklardır.

Faşist Türk sömürgecilerinin oluşturmaya çalıştıkları ajan-milis-çete örgütlenmesinin kaynağını sadece "mahkum" potansiyeli ile sınırlamamak gerektiği anlaşılır bir şeydir. Çetecilik kaynağını esas olarak genelde yabancı egemenliğin ve özelde Türk sömürgeciliğinin uzun bir tarihsel süreç içinde biçimlendirdiği objektif zeminden almaktadır. daha açık bir biçimde ifade etmek gerekirse, Kürdistan halkının ulusal, sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel alanlardan sergilediği çağdışı geri kalmışlık durumu, düşmanın bugün halkımızın kurtuluş mücadelesine karşı kullanmak istediği başlıca silahlardan biridir. Kürdistan'da ulusu ulus yapan bütün etmenler yabancı egemenler ve yerli işbirlikçileri tarafından korkunç bir tahribata uğratılmıştır. Her şeyden önce Kürdistan'ın toprak bütünlüğü parçalanmıştır, çok eski tarihlere kadar uzanan iki parçalı bölünmüşlük, birinci emperyalist savaştan sonra dörde çıkmıştır. Bu yetmiyormuş gibi, yabancı egemenlik altında toplumun sürekli derinleşen parçalanmışlığı, Kürt insanında kavram düzeyinde de olsa tek bir vatan olgusunun kökleşmemesine yol açmıştır. İşgalci güçlere karşı direnme dönemlerinde halkımızın daha üst örgütlenme biçimlerini ortaya çıkaramaması, bunun yerine daha geri bir özellik taşıyan aşiret ve kabile örgütlenmesine sarılması, aşiretler ve kabileler arasındaki çatışmaların bir türlü dinmek bilmemesi ve bunun dışardan daha da körüklenmesi toplumu adeta atomlarına kadar bölmüş, milli bağlar gelişmemiştir. Sınırları iyice küşültülmüş bir toprak parçası üzerinde ve halkın öteki kesimlerden tecrit edilmiş olarak yaşayan aşiretler için, vatan olgusu çoğunlukla bu küçücük toprak parçası olarak algılanmıştır. Dolayısıyla halkların uğruna her şeylerini feda etmekten asla çekinmedikleri yurt sevgisi ilkel bir sevgi olmanın ötesine geçmemektedir. Üzerinde tarih boyunca yaşanan topraklar her şeyiyle bilinip tanınmadıkça güçlü bir yurtseverliğin gelişmesi de zaten mümkün değildir. Devrimci kurtuluş birliklerimize katılan köylü gençliğin durumunda da bunu görebiliyoruz. Ömründe belki de kendi köyünün sınırları dışına ilk kez çıkan bu insanlar, bir bölgeyi baştanbaşa dolaşıp yeni alanları tanıdıkları zaman "Kürdistan ne kadar büyükmüş" diyebilmektedirler. Bunun için vatanseverlik de ancak devrimci savaş içinde gelişmekte ve gerçek anlamına kavuşmaktadır.

Genel anlamda uluslar belirli bir çağın, kapitalizm çağının bir tarihsel kategorisi olsalar da, ulusu meydana getiren etmenlerin tümü kapitalizmle birlikte ortaya çıkmazlar. Halklaşmaya geçişle birlikte insanlar belli bir toprak parçası üzerinde yerleşik bir yaşama kavuşur, onu kendilerine yurt edinirler. Yurtlarını yabancı, işgal güçlerine karşı savunurlar. Egemen sınıflar, örgütlü oldukları için, yurt savunmasının başını çoğunlukla onlar çekerler. Sömürücü karakterine rağmen, ulusu ulus yapan etmenlerin şekillenmesinde inkar edilemez tarihsel bir rol oynarlar. İster köleci, ister feodal dönemde olsun, egemen sınıflar tüm halkın dil ve kültür hazinesine muazzam katkılarda bulunurlar. Uluslaşma çağında, burjuvazi, bilim ve kültürdeki gelişmeyi tam bir patlamaya dönüştürür. Bizatihi kapitalist pazar dil birliğini yaratır. kapitalist sınıf tüm ulusun başına geçerek feodal engelleri parçalar.

ulusun iktisadi ve siyasal parçalanmışlığına son verir, ulusal devletler doğar. Kısacası, her egemen sınıf, gelişme ve olgunluk dönemlerinde, esas olarak, halkın gelişmesine öncülük eder, ilerici bir rolün sahibi olur. Kürdistan'da egemen sınıfların tarihi bunun tam tersini gösterir. Med konfederasyonunun yıkılmasından sonra, Kürt egemen sınıfları daima yabancı egemenliğin gönüllü uşakları olmuşlardır. Onlar belki bazen efendi değiştirmeye çalışmışlar, ama yabancı efendileri Kürdistan'daki "Truva atı" rolünden vazgeçmeyi asla düşünmemişlerdir. Kendileri milli kültürün gelişmesine en küçük bir katkıda bulunmadıkları gibi yabancı kültürün halka empoze edilmesinde yoğun çaba harcamışlardır. Çifte baskı altında tutulan halk kitleleri, korkunç bir örgütsüzlük ortamında koyu bir karanlığı yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Kapitalist sömürgecilik, egemen sınıflardaki ulusa yabancılaşmayı son sınırına vardırmıştır. Onlar için bu ulusun ulusal kurtuluş gibi bir sorunu yoktur. Bu sorun Türk egemenlik sistemi içinde tamamen erimek ve bu uğurda çaba harcamakla çözümlenebilir. Kürt egemen sınıflarının ajanlığı ve Türk sömürgecilerinin bilinçli eritme politikasıyla, yabancılaşmanın etkisi belli oranda halk yığınlarına da taşırılmıştır. Ulusal kurtuluşta hayati çıkarları bulunan sınıf ve tabakalar, gerçek çıkarlarının nerede olduğunun bilincinde değildir. Bugün faşist Türk sömürgecileri Kürdistan'da yarattıkları işbirlikçi ihanet güruhunu çete tarzında örgütleyip silahlandırırken, geri konumundan yararlanarak halkı da bu suça ortak etmek istemektedir.

Kürdistan'da halkın içinde bulunduğu geriliğe ancak devrimci savaşla son verilebilecek, olumsuzluklar ancak devrimci savaşla aşılabilecek, uluslaşma ancak devrimci savaşla mümkün olabilecektir. Gerçekte Kürdistan halkı yeterince asıl biçimine kavuşmamış bir hammadde gibidir. Halkın yenilmez kişiliği, yeni çağın Kürdistanlısının yenilmez gücü devrimci savaşın geliştirilmesiyle ortaya çıkarılacaktır. Denilebilir ki, Kürdistan'da devrimin temel sorunu, sadece faşist Türk sömürgecilerinin ve yerli uşaklarının ülkemiz üzerindeki egemenliklerine son vermek değil, bölünmüş, parçlanmış ve dağıtılmış bir halkı uluslaştırmaktır. Düşman da bunun bilincindedir ve halkımızın zayıflıklarını daha da derinleştirmek istemektedir. Özellikle Hakkari somutunda bu durum daha açık bir biçimde görülebilmektedir. Düşman satın aldığı aşiret reisleri vasıtasıyla tüm aşiret üzerinde denetim kurmaya ve çeteleştirmeye çalışmaktadır. Bu yeni bir olgu da değildir. Geçmişteki isyanların kırılmasında da yerli gericiliğin, işbirlikçi kabile ve aşiret reislerinin rolü belirleyici olmuştur. Sömürgeciler her zaman silahlı çeteler oluşturarak isyancıların üzerine sürmüşlerdir. İsyanlar çoğunlukla aşiretçi özellikler içermiş, buna karşılık oluşturulan çetecilik de aşiretçiliğin damgasını taşımıştır. Düşman, isyan eden aşirete karşı, ya bu aşirete düşman olan aşiretleri ya da kendisine bağlı işbirlikçi aşiret güçlerini kullanmıştır. En sonuç alıcı olanı ise ikinci biçimi olmuştur. Düşmanla daha sıkı işbirlikçilik ve uşaklık ilişkisi içinde bulunan aşiret reisleri, yabancı egemenlere dayandıkları için, kendi aşiretleri içinde daha büyük bir otorite durumuna gelmişlerdir. Bu hain takımı aşiret güçlerini uysallaştırıp uşaklığa alıştırmaya çalışmış, süreç içinde hamurları uşaklıkla yoğrulan güçler ortaya çıkmış, bunlar gerektiğinde silah kuşanarak düşmanın hizmetinde savaşmaktan çekinmemişlerdir. Aşiretin bünyesinde aşiret reisinin uşaklık politikasını tasvip etmeyenler ise, köleleştirici aşiret bağlarında kurtulamadıkları için düşmanın oyunlarına alet edilmiş, iradeleri dışında da olsa işbirlikçilik kervanına katılmak zorunda kalmışlardır. Şimdi devrimciler için başlıca görevlerden biri yurtsever aşiret güçlerinin bilinçsizce düşmanın oyunlarına alet olmalarına son verilmesi, hain çetebaşları ve uşak aşiret ve kabile reislerinin teşhir ve

tecrit edilerek cezalandırılması, aşiretin geriye kalanının devrime kazanılmasıdır.

Hakkari alanında Türk sömürgecileriyle geçmişten beri uşaklık ilişkileri içinde olan aşiret güçleri, Şemdinli'de Beyzadeler ile Yüksekova-Çukurca'da Payaniş aşiretinin ileri gelenleridir. Pinyaniş aşireti reisi olan Zeydanların Türk egemen sınıfları ile ilişkileri İdris-i Bitlisî'ye kadar uzanır. "Cumhuriyet" döneminde Ahmet ve Mustafa Zeydan'ın babası olan Kerem Ağa Kürdistan'da TC'nin mutemet bir memuru gibi çalışmıştır. TC'ye hizmetlerinden ötürü Mustafa Kemal Kerem Ağayı kendisine kardeş ilan etmiştir. Pinyaniş aşiret reisleri Mustafa Kemal'in bu yakın ilgisine sadakatle karşılık vermişler, TC'nin basit – ama tehlikeli– bir piyonu haline gelmişlerdir. Bunlar alanda ortaya çıkan bütün isyanlar sırasında istisnasız TC'den yana tavır almış, bir karşı-devrimci çete gücü olarak isyancılara karşı savaşmış, direnişlerin ezilmesini sağlamışlardır. Bugün de Kerem Ağanın çocukları olan Ahmet ve Mustafa Zeydan ile yakın akrabaları olan Mecit Piruzbeyoğlu (Mecit Ağa) Hakkari'de çeteciliğin örgütlendirilmesinde başrolü oynamaktadırlar. Beyzadelerin de TC ile ilişkileri "Cumhuriyet"in kuruluş yıllarına kada uzanır. Şimdiki aşiret reisleri olan HakkıTöre faşist sömürgecilerin azılı bir uşağı ve çeteciliğin önde gelen örgütleyicilerinden biridir. Beyzadeler tarihleri boyunca sürekli düşmanla işbirliği yapmışlar, karşı-devrimci çete gücü olarak her isyanda Türk sömürgecilerinin yanında yer almışlar, isyanların bastırılmasına en aktif bir biçimde katılmışlardır. Yörede tarihsel işbirlikçiliği ve ajanlığı ile tanınan bu aşiret, düşmanın Hakkari'ye ilişkin planlarının uygulamaya konulmasında önemli kolaylıklar sağlamıştır. Bugün aynı aşirete mensup sayıları elliye varan çete, sonuçlarına katlanmayı göze alarak, bilinçli bir tavırla faşist sömürgecilerin silahını kuşanmıştır. Şemdinli'de kahramanca savaşarak şehit düşen yiğit PKK militanları Cuma, Celal, Rubar, ve Tekin yoldaşların katledilmelerinde bu çetelerin rolü belirleyici olmuştur. Adı geçen işbirlikçi aileler ve hain aşiret reislerinin TC ile eskiden beri sürdürdükleri ajanlık ilişkileri 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrasında daha da gelişmiş, 1984-85 döneminde çeteciliğe dönüşmeye başlamıştır.

Faşist Türk sömürgecilerinin üzerine titizlikle durup çeteciliği egemen kılmaya çalıştıkları aşiretlerden biri de Şemdinli'de yerleşik bulunan Gerdi aşiretidir. Çeteciliğin örgütlendirilmesinde faşist-sömürgeci Türk devletiyle ilkel milliyetçilik arasında gerçekleşen suç ortaklığı, en açık biçimiyle bu aşiret üzerinde oynanan alçakça oyunlarda kendisini göstermektedir. Gerdi'ler Hakkari alanında I-KDP'nin etkinliğini en çok yaşayan aşiret durumundadır. Yalnız bu aşiret önemli ölçüde dağılmış, aralarında kan davaları ve çelişkilerin de bulunduğu kabilelere bölünmüştür. En büyük kabile Koçbegler'dir, bu kabilelerin reisi Hacı Hurşit adında azılı bir haindir ve kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümle cezalandırılan ulus düşmanı Tahirê Kemê'nin yerini almıştır. Bu kabilenin de I-KDP ile sıkı ilişkileri vardır. Ama I-KDP'nin en güçlü ilişkiler içinde olduğu kesim Berox kabilesidir. Parçalanmış aşiret birliği faşist sömürgecilik ve ilkel milliyetçiliğin dayatmalarıyla çeteleşme temelinde yeniden yaratılmaya çalışılmakta ve bu görev Koçbegler ile Berox kabile reislerine verilmektedir. Her iki kabile önderliği de devrimcilerin ve yurtseverlerin kanına girmiş, devrime karşı affedilmez suçlar işlemiştir. Aralarındaki mevcut çelişkilere rağmen, Koçbegler ve Berox kabilelerinin bir araya getirilip uzlaşmaya varmalarında ve her iki kabilenin çeteciliğe soyunmasında I-KDP'nin oynadığı rol belirleyeci olmuştur. Berox kabile reisleri şimdilik hala I-KDP'nin içinde olsalar da, Türk sömürgecileriyle de ilişkileri vardır ve Şemdinli'ye silahlı çete olarak dönmenin hazırlıkları içindedir. Hacı Hurşit ise I-KDP şefleriyle defalarca görüşmüş, onların onayını almadan aktif çetecilik için kolları sıvamaktan sakınmıştır. Her iki kabile de çeteci olmayı kabullenmede faşist sömürgecilerden çok I-KDP'nin onay ve desteğine önem vermişlerdir. Bu nedenle I-KDP'nin olumlu cevap vermesi çeteciliği hızlandırmıştır. Hasan yoldaşın bir komplo ile katledilmesi, Ahmet ve Cihangir SAKİN adlı PKK taraftarlarının hunharca katledilmeleri bu onayın alınmasından sonra gerçekleştirilmiştir. Ancak devrimci savaşın yükseltilmesi ve alandaki hain çete reislerinin tepelenmesi halinde, aşiretin geriye kalan kesimlerinin çeteciliğe karşı tavır alması ve devrimci güçlerin yanında ulusal kurtuluş mücadelemize katılması zor olmayacaktır.

Hepsi bu kadar değil. Düşman Hakkari'de sadece ajan-milis-çete faaliyetini hızlandırmakla yetinmedi. Hakkari aynı zamanda "Pişmanlık Yasası"nın ilk uygulanmaya konulduğu alanlardan biri oldu. Faşist sömürgeciler, özellikle mücadele saflarına katılmış yeni savaşçıları kurtuluş birliklerinden koparabilmek için her türlü alçakça yöntemi denediler. "Yasa"ya işlerlik kazandırmak için TC yetkilileri, I-KDP temsilcileri ve hain aşiret reisleri arasında üçlü toplantılar düzenlendi, savaşçıları devrim saflarından uzaklaştırmanın yolları araştırıldı, tartışmalar yapıldı, kararlar alındı. Savaşçıların arkasından elçiler gönderildi, aileleri devreye sokuldu. Faşist sömürgecilere teslim olmaları istendi. Teslim olmayı reddederlerse ailelerinin ağır zararlara uğrayacakları bildirildi. Teslim olmaları istendi. Teslim olmaları halinde "kıllarına dokunulmayacağına" dair "söz" verildi. Tüm tehditlerine rağmen savaşçıların kendilerine teslim olup af dilemelerinin zayıf bir ihtimal olduğunu çok iyi bilen sömürgeciler, sığınılacak kapıların sayısını arttırdılar. Böylelikle kurtuluş birliklerinden ayrılıp I-KDP ve IKP'ye katılmakla, ailelerinin tehlike ve tehditlerden kurtulması için yeterli olacaktı. Aşiretçiliğin, aileciliğin ve kan bağlarının henüz güçlü olduğu Hakkari'de, faşist sömürgecilik ve ilkel milliyetçilik ittifakı yeni savaşçılara boyun eğdirmek için bu gerici bağları sonuna kadar zorladı. Faşist sömürgecilerin kendi başına yapamadıklarını bu ittifak gerçekleştirdi. Nitekim, tüm tehditlere rağmen, devrimci mücadele saflarına katılan yeni savaşçılardan en zayıf olanları bile TC'ye teslim olmayı kabul etmediler. Ama ailelerinin maruz bırakıldığı alçakça uygulamalara fazlaca dayanamayan birkaç kişi sonunda I-KDP'ye teslim oldu. Kürt insanını faşist sömürgeciliğe karşı savaşmaya karar verdiğine "pişman ettirme" onursuzluğu ilkel milliyetçiliğe düştü.

Faşist sömürgeciler, daha başından beri Türk uluslaşmasının mayasında varolan başka halklara karşı düşmanlığı körüklemek, Türk şovenizmini şahlandırmak, halkımızın içinde bulunduğu geriliği ve mücadelemizin alana geç yansımasını kullanarak bölge halkının devrimci güçlere yaklaşmasının önüne geçmek amacıyla, alanda faaliyet yürüten devrimci güçlerin "Ermeni militanları" olduklarını yaymaya çalıştılar. Ama onların alçakça demagojik manevraları erkenden bozguna uğratıldı. Faa-

Devamı Syf: 23'te

12 Eylül Faşist Rejiminin 6. Yıldönümünde

KEMALİST-FAŞİST REJİMİN DERİNLEŞEN BUNALIMI

Baştarafı Syf: 1'de

Dünya Devrim ve Demokrasi Hareketlerinin Karşısına Çıkarılan Reagan Modeli-Türkiye

1980'li yıllar başını ABD'nin çektiği emperyalist sistemin, dünya çapında boyutlanan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri karşısında daha fazla dayanamaz duruma gelen bünyesini ayakta tutmak için yoğun arayışları yaşadığı yıllar olma gibi bir özelliğe sahiptir. Peki ama Türkiye'nin bu arayış içindeki yeri nedir ve niçin Türkiye'dir?

Türkiye'yi, "Küçük Amerika" yapmak.. "Küçük Amerika" olmak... Türk burjuva egemenlerinin nasıl bir sevdası olagelmiştir; bu herkes tarafından bilinmektedir. "Küçük Amerika" olmak sevdası salt basit bir hayranlığın ürünü değildir. Bu, Türk burjuva egemenlik sisteminin oluşumuna doğrudan bağlı olan, Türk burjuvazisinin karakterini ortaya koyan, bu karakteri iki kelimede özetleyecek kadar çarpıcı yansıtan bir belirlemedir. Bilinir ki, çocuk her zaman babasına özenir; bunun gibi, Türk burjuvazisi de gözünü başka herhangi bir yere değil, sistemin temsilcisi olan ABD'ye dikmiş, kendisini onun biçimlendirdiği kalıba girmekle daima görevli hissetmiştir. Ama denilebilir ki, yeni-sömürgecilik politikasıyla birlikte bu statü içerisine giren tüm ülkelerde işbirlikçi burjuvazi genelde emperyalist sistemin, özelde ise ABD emperyalizminin çıkarları ve istekleri doğrultusunda biçimlenmek, bu ülke kaynaklarını yine bu çıkarlar ve istekler doğrultusunda sonuna kadar açmak durumundadır. Bu, elbetteki doğrudur. Ancak Türk egemen sınıflarının karakteri bu uşaklığı dahi aşan bir özellik sergiler. Aşağıda daha da açmaya çalışacağımız bu noktaya bağlı olarak kısaca değinmek gerekirse, emperyalist sistemin kendi tarihinde yaşadığı en bunalımlı dönemde askeri şiddete dayalı olarak adeta bir emir komuta zinciri içerisindeki bir biçimlenişle ABD emperyalizminin ikinci elden bir taslağı olarak hareket etmeye elverişli bir oluşum için işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi ve onun iktidarından daha iyi bir örnek gösterilemez. Nitekim 12 Eylül ve sonrasında yaşananlar bu gerçeğin doğrulanmasıdır.

Esas olarak ise 1980 Türkiyesi, Türk egemen sınıflarının bu karakterine doğrudan bağlı olarak egemenlik sahası içinde emperyalist sistemin dünya çapında yaşadığı bunalımlar ve sorunların en derinden, en yoğun ve adeta bütün özellikleriyle yaşandığı bir düğüm noktasıdır. Bu düğümün nasıl ve kim tarafından çözüleceği yalnızca Türk egemen sınıfları için değil, tüm bir emperyalist sistem için hayati bir önem teşkil ettiği gibi, karşıt güçler açısından da aynı derecede önem taşımaktadır. Kısaca özetlenecek olursa, 1980 Türkiyesi, sınıfsal çelişkiden ulusal çelişkiye, siyasal, ekonomik, kültürel vd. her alanda çelişkilerin en yoğun yaşandığı, karşıtlıkların çatıştığı, emperyalist sistemin bütününü yansıtan bir ayna ve tabii ki onun en zayıf noktası durumunda idi. Buna Türkiye'nin bölgedeki stratejik konumu ve emperyalist sistem adına oynamakla yükümlü bulunduğu rol de eklenince, emperyalizm için bu zeminin hayati önemi daha da artmaktaydı. Gelişmelerin önüne geçemesek, bu halkayı kaybetmek emperyalizm için sadece bir kolundan olmak anlamına gelen bir kayıp olacaktı. Sistemin hastalıklarının ölüm hastalığı olduğunun, kendisini hiçbir alanda ve hiçbir biçimde yenileme şansının kalmadığının açıkça belgelenmesi anlamına gelecek olan böyle bir durum, emperyalist sistemin yenilgiyi resmen kabul ve itiraf etmesi demek olacaktı. İşte bunun tam karşıtı olarak, emperyalist güçler, bu zemini yenilgilerinin değil, kendilerini yenileme olanaklarının varlığını ispat zemini, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin nasıl ezilip tasfiye edileceklerinin gösterildiği, bu konuda işbirlikçilerine yeni güvencelerin oluşturulduğu bir savaş alanı olarak gördüler ve uygulamalarını bunun üzerine kurdular.

Dünyamız askeri faşist diktatörlükleri şüphesiz ki Türkiye örneği ile tanımadı. 12 Eylül rejiminden önce dünyamızdan sayısız askeri-faşist diktatörlükler geçti. Bunlardan önemli bir çoğunluğu gelişen ulusal ve sosyal devrim hareketleriyle yıkıldılar. Bazıları bir İspanya örneğinde olduğu gibi sosyalist, ya da sosyal-

demokrat yaftalı iktidarlarla nöbet değişimine girdiler. Ancak hiçbirisi Türkiye'de olduğu gibi kendisine umut bağlanan bir model olarak dünyaya sunulmadı. Şüphesiz bunların da uluslararası zemini etkileme durumu vardı ve etkilediler de. Ancak hiçbirisi Türkiye'de olduğu gibi, güçlerin yaşam şansının ve olanaklarının denendiği bir zemin olarak dikkatleri bu ölçüde yoğunlaştırmadı. Son altı yılın gelişmeleri izlendiğinde gerçeğin böyle olduğu açıkça görülecektir.

Emperyalist sistem içinde Türkiye'nin yeri belirlerken, kanserli vücuttaki kanserli bir hücre terimi son derecede denk düşmektedir. İşte, ABD emperyalizmi ve genelde emperyalist sistem bu kanserli hücredeki deneyler temelinde kendi hastalığına çare aramış, çare oluşturmaya çalışmıştır. 12 Eylül faşist rejiminin sistem açısından önemi burada yatmaktadır.

Emperyalist saldırganlıkta en uç noktaya varış olan Reagan yönetiminin iktidara gelişi ile 12 Eylül faşist rejiminin iktidara gelişinin aynı döneme denk düşmesinin bir tesadüf değil, sistemin içinde bulunduğu durum ve karşı karşıya olduğu gelişmelerin sonucu olduğu yeni bir belirleme değildir. Gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin boyutlanması karşısında ekonomik, kültürel ve siyasal açıdan tam bir çaresizlik ve tükenişi yaşayan emperyalist sistem bu noktada artık tepeden tırnağa askeri şiddete dayanan bir saldırganlıkla gelişmelerin önünü alma çabası içerisine girmek durumundaydı. Reagan bu azgın saldırganlığın azgın bir temsilcisi olarak iktidara getirildi. Evren-Özal ikilisinde ifadesini bulan 12 Eylül rejimi de işbirlikçi rejimlerin ekonomik, siyasal, kültürel vd. her alandaki tükenişinin sonucu olarak, yeni-sömürgelerde devrim hareketlerinin şiddetle ezilmesinin, sömürünün bu şiddete dayalı olarak derinleştirilmesinin tek biçimi ya da son bir çaresi olarak iktidara getirildi. Bazı çevrelerin 12 Eylül kaçınılmaz mıydı biçimindeki sıkça sordukları sorunun anlamsızlığı üzerinde durmaya gerek yoktur. 12 Eylül'ü doğuran nedenler Türk burjuva egemenlik sisteminin dayandığı temellere, geldiği noktaya ve bir bütün olarak sistemin durumuna bağlı çok köklü nedenlerdir.

Bugün hemen tüm çevrelerin kabul ettiği bir gerçek, 12 Eylül'ün salt bir iktidar değişikliği olmadığıdır. 24 Ocak ekonomik programı, ya da Özal ekonomisi denilen ekonomik planlamadan sosyal yaşama kadar siyasi, ekonomik, felsefi vb. hemen tüm alanlarda askeri şiddet temelinde topluma dayatılan ve tabii ki tümüyle çürümeyi ifade eden bir model sözkonusudur. Tümüyle uluslararası tekellerle bütünleşmiş bir avuç işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarlarına dayalı olarak geliştirilen bu model, kimliğini bulmamış orta sınıfların dejenerasyonu üzerinde ayakta tutulmaya çalışılmıştır. Türkiye'de Özal'ın bir "orta direk" hikayesi yaratarak, bunların hamisi kesilmesi tesadüfi olmayıp, bu modelin gereğidir. Ekonomik açıdan olduğu gibi siyasal ve kültürel açıdan da kimliğini bulmamış olan bu kesim, ara bir sınıf olarak ara rejim denilen geçiş aşamasının önemli bir dayanağını oluşturmuştur. Faşizm, Türkiye örneğinde açıkça görüldüğü gibi kendisini kurumlaştırırken önemli oranda bu kesime dayanmıştır. Emperyalizmin en saldırgan kanadının elinde biçimlenen ve giderek diğer yeni-sömürge ülkelere de dayatılan bu modelin başarılması umudunun en çok Türkiye için beslenmesi ve bu zeminin model olarak seçilmesi bu bakımdan da tesadüf değildir; Türkiye'deki sınıfların durumu ile doğrudan bağlı olan bir seçimdir veya bir dayatmadır.

Elbetteki Türkiye tek örnek olarak kalmadı. Latin Amerika'dan Uzak Asya'ya kadar dünyanın çok çeşitli alanlarında özgül bir takım yanları olsa da benzeri gelişmeler hızla çoğalmaya başlamıştır. Dikkat edilirse 1980'lerin başı askeri-faşist diktatörlüklerin mantar gibi bittiği ya da mevcutlarına güç verildiği yıllardır. Ama bu yıllarda başını Türk faşist diktatörlüğünün çektiği bir gelişme daha vardır; bu, bir "demokrasi programı" ile ortaya çıkılmasıdır. Nitekim bu demokrasi takvimi ABD ve Avrupa emperyalizminin doğrudan gözetimi altında titizlikle uygulanmaya, önündeki engeller ise en acımasız ve en sinsi yöntemlerle kaldırılmaya çalışılmıştır. Avrupa'nın demokrasi sevdası işte, gerçekte tümüyle bu programın içinde gizlidir ve anlaşılacağı gibi özü devrim ve demokrasi hareketlerinin tasfiyesidir. Bu program Şili'de, Salvador'da, Portekiz'de, İspanya'da, Filipinler'de, Güney Kore'de, Pakistan'da vd.'lerinde bazı farklılıkları da olsa uygulanmıştı. Ve hepsi tek tek incelendiğinde ortaya çıkan sonuç, bu programın yeni sömürgelerde işçi sınıfı ve demokrasi hareketlerinin yeni tasfiye ve ezilme programı olduğudur. Nitekim, ABD ve Avrupa'nın görünürde iki farklı yöntem imişcesine fakat aynı süreçte iç içe ördükleri şiddet ve eritme politikası tüm bu ülkelere dayatılmıştır. Bunda fazla başarısız oldukları da söylenememektedir. Salvador devrimi nasıl bir çürümeye uğratılmış, Şili muhalefeti ne duruma getirilmiş, İspanya'da, Portekiz'de faşizm hangi makyajla korumaya alınmıştır bunlar gözler önündeki gelişmelerdir. 1986 kışından başlayarak Haiti, Filipinler, Peru, Pakistan vb. de yaşanan gelişmeler ibretle izlenmektedir. Cumhuriyet gazetesinin 15 Haziran 1986 tarihli Pazar ekinde okunan şu sözler sözkonusu programın niteliğini anlamak açısından açık bir örnek sunmaktadır: *"Geçen ay ABD Dışişleri Bakanı George Shultz'un Güney Kore'ye yaptığı ziyaret sırasında Chun yönetimine verdiği pirim, muhalefetteki Yeni Kore Demokrasi Partisi'ni hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü Shultz, Seul ziyareti sırasında muhalefet liderleriyle görüşmeyi reddetti. ABD Dışişleri Bakanının bu tutumu gözlemciler tarafından Güney Kore'deki muhalefete verilen bir mesaj olarak nitelendi. Gözlemcilere göre bu mesaj şuydu 'Mücadelenizi parlamento dışına taşırmayın!'..."* *"... ABD'nin bölgede bir gücü ve etkisi var. Bu etkinin demokrasiye yönelik olarak kullanılmasını arzuluyoruz. ABD belirli bir istikrar arıyor. Bizim istediğimiz de bu. Zaten yönetime geldiğimiz taktirde kapımızı Amerika'nın ekonomik ve askeri yardımına her zaman açık tutma kararındayız..."*(Yeni Gündem, Sayı 20) Yukarıdaki bu sözler ise Pakistan muhalefet lideri Benazir Butto'ya ait. Marcos'u "devirerek" Filipinler Devlet Başkanlığına "gelen" Corazan Aquino'yu ilk destekleyenin de ABD olduğu biliniyor. Ve yine biliniyor ki, Aquino'nun Devlet Başkanlığına oturtulduğu Filipinler'de Marcos'u kapı dışarı edenler Marcos'un Savunma Bakanı Enrile ve Genelkurmay Başkanı General Ramos'dan başkası değildi. Gelişen yoğun kitle muhalefeti karşısında Bayan Aquino, hiçbir politik deneyime sahip olmadığı halde Marcos'un karşısına nasıl bir "dev" lider olarak çıkarıldı, bu senaryo hep birlikte seyredildi. Olup biten bu gelişmeler karşısında aklı başında hiç kimse bu ülkelerde bir demokrasi mücadelesinden ve demokrasinin zaferinden bahsedemez. Bütün bu örnekler ışığında açıkça görülen şey, emperyalizmin elbirliği ile yeni sömürgelerdeki işbirlikçi rejimlerini ayakta tutma çabasıdır. En basit çerçevesiyle emperyalizm gelişen işçi sınıfı ve halk muhalefetlerini şiddetle ezme gereğinin dayatıldığı noktada askeri faşist diktatörlükleri iş başına getirmiş, ezme ve teslim alma politikasının iç içe örüldüğü bu süreçte ekonomik sömürü en uç noktasına vardırılırken, muhalefet özellikle Avrupa'da ıslah edilmiş, bu faşist diktatörlüklerin azgın baskı ve sömürüleri kitleleri patlama noktasına getirdiğinde ise demokrasi havarileri rollerini oynamak üzere yine ABD uçaklarıyla sahneye indirilmiştir. İşte Avrupa'da "yeni-sol", "sosyal-demokrasi" vb. adlar altında sol'un biçimlendirilmesi, daha doğrusu ıslah edilmesi çabaları ve sonuçları... Avrupa metropollerinin askeri-faşist diktatörlüklerle idare edilen ülkelerin muhalefet çevrelerine açılan kucağının özelliği bundan ibarettir.

Emperyalizm, bu politikasında tümden başarısız değildir, hatta çok önemli adımlar atabilmiştir. Bir Şili, Salvador, hatta Filipinler gibi devrimin eşiğine gelmiş birçok ülkede potansiyel bu sahte demokrasi hareketlerinin potasında erimeye alınmış ve önemli oranda eritilmiştir de. Ancak, emperyalizmin dünya çapında uygulamaya koyduğu bu plan en çok umut bağladığı bir zeminden müthiş bir darbe almıştır. Bu zemin Türkiye'dir.

Planın en çok tutması gereken, tutmak zorunda görüldüğü Türkiye için de aslında yapılması gereken her şey yapılmıştır. 12 Eylül'de yönetime getirilen askeri faşist diktatörlüğe ekonomik, siyasi, askeri her alanda sonuna kadar destek sunulmuş, uygulamaların önünde en küçük bir pürüzün dahi kalmaması için ne lazımsa uygulanmıştır. Ordunun elinde çapul, talan, işkence, cinayet ve her türlü baskı meşru kabul edilmiştir. İşin ikinci en önemli yanı da ihmal edilmemiştir. Avrupa'nın kapıları siyasi iltica sonuna kadar açılmış ve bu merkezlerde ıslah programı adım adım uygulanmıştır. Bu işin baş mimarı olan İsveç, Almanya, Fransa buna zaten çok yatkın olan Türkiye sol muhalefetini istedikleri biçime getirmekte, üstelik fazla zorlanmamışlardır da. Bu gelişmeler üzerinde kurulan hesaplar temelinde cuntaya bir de demokrasi programı çıkartılmış bunun her safhası uygulamaya geçirildikçe Türkiye'de askeri "demokrasiye bağlılığı" karşısında Avrupa müthiş bir hayranlık! duymaktan kendisini alamamıştır. Ancak, onlar adına ne yazık ki bu çabalar fazla sonuç vermeyeceğe benzemektedir, bu kesinleşmiştir. Türkiye'de plan tutmamıştır, tutmayacaktır. Evren-Özal ikilisinin telaşı, resmi ve gayri resmi (ama düzenin çerçevesini aşmayan) muhalefetin ve Avrupa'nın duyduğu sonsuz öfkenin nedeni buradadır. Anlaşı-

lacağı üzere karşısında bu kadar öfke duyulan ve şiddetle ezilmesi gereğine inanılan güç PKK ve onun önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir.

12 Eylül Rejimi Altında Türk Ordu Gerçeğine Bakış Ya da Türkiye'deki Sivil Politikacılığın Özü

12 Eylül faşist rejimi Türkiye gerçeğinin tanınmasında, özellikle demokrasi adına sergilenen sahtekarlıkların tarihte daima olduğu gibi yeni sahtekarlıklarla bir kez daha örtülemez hale gelmesinde büyük öneme sahiptir. Emperyalizm ve Türk egemen sınıfları kendileri için son derece uygun görüp biçtikleri bu model altında rahat bir soluk almak bir yana, tam tersi bir sonuçla karşılaşmış, geçmişte örtebildikleri ayıplarını da ele vererek müthiş bir çaresizliğin içine gömülmüşlerdir. Altı yıl gerçeği Türkiye tarihinin en net aynasıdır. Bu altı yılda herkes, her güç, her sınıf kendi gerçeğini, geçmişin yanılgılarıyla birlikte görme şansına sahiptir. Nitekim sağ ve sol adına yapılan tüm itiraflar bunun birer kanıtıdır.

12 Eylül askeri-faşist darbesi, başta politika olmak üzere bir bütün olarak toplum yaşamının ordunun elinde biçimlendirildiğinin itirafıdır. Görülmüştür ki, hala sözü edilen sivil politikacılık denilen olgu Türkiye gerçeği için sözkonusu değildir. Türkiye'de siyasetin merkezi ordudur. Hiçbir siyasal oluşum ordu gerçeğinin dışında var olmamıştır. Şüphesiz ki ordu hiçbir yerde siyasetten ayrı olarak ele alınamaz. Şidettin siyasetin en yoğunlaşmış ifadesi olduğu bilinir. Ama bu, Türkiye gerçeği sözkonusu olduğunda daha özgün yanlarıyla ele alınmak durumundadır. Türk egemen sınıflarının ordunun kucağında doğması, Türkiye'deki siyasal, sosyal ve kültürel yaşamı da bunun üzerinde biçimlendirmiştir. Toplum bütün gözeneklerine kadar ordunun ağırlığını üzerinde hissetmiş, başta parlamento olmak üzere adına demokratik kurum ve kuruluşlar denilen siyasal, ekonomik, kültürel tüm örgütlenmeler, sendikal hak ve özgürlükler ordunun icazeti ile var olmuş, yaşamış, ya da ortadan kaldırılmıştır. Bu bakımdan Türkiye'de hak ve özgürlüklerin hiçbir zaman tanınmamış, çok yabancı olgular olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İşçi sınıfına sendikalarda örgütlenme "hak"kı tanınır ya da bu "hak" alınır, ama milyonluk üyeye sahip bu sendikalardan en küçük bir ses çıkmaz; sözde yasal bir hak olarak en sağ'ında en sol'una kadar partiler kurulur ve kapatılır, ama bu milyonluk üyeye sahip partilerden ne sağ ne de sol adına en ufacık bir kıpırdanış görülmez. Bu toplumun ekonomik, sosyal, kültürel her alanında karşılaşılan ve üstelik de fazlaca yadırganmayan bir durum, Türkiye toplumuna dayatılan bir yaşam tarzıdır. Partilerden sendikalara, kültürel örgütlenmelere vs. kadar her şey adeta bir gölge gibidir, var olarak sahnede görünen aslında basit bir figürandan öte bir şey değildir. Bütün bu kurumların, kuruluşların, gölgelerin gerçek sahibi ise ordudan başkası değildir. 12 Eylül'de bir kez daha kanıtlanmış bu gerçeğin basit bir tekrarını yaparken, hiç de yabancısı olmadığımız silüetler yine gözümüzün önünde beliriyor. Demirel'den Ecevit'lere, MHP'den "sosyalist" partilere kadar bütün simalar demokrasi, sivil yönetim vb. çığırtkanlıklarla ortayı velveleye boğuyorlar. Tabii ki, sergilenen tam bir rezalet!

1986 Türkiyesi'nde demokrasiden söz edebilmek için değişen ne olmuştur? Toplumun üzerine bir karabasan gibi çöken askeri-faşist diktatörlük ortadan kaldırılmış mıdır veya en azından bu faşist diktatörlüğün yıkımı ve demokratik gelişmenin yolunun açılması için atıldığı söylenebilecek ciddi birkaç adım bile var mıdır?.. Bu sorular daha da çoğaltılabilir. Elbetteki bunların hiçbirisi yapılmamıştır. O halde acaba faşist generaller çetesi halka çektirdiği acı ve yoksunluklar karşısında insafa mı gelmiştir? Bu soru çok gariptir ama, Türkiye'de en yadırganmayacak sorulardan biri de bu olsa gerektir.

Türkiye, her şeyin özünden boşaltıldığı aynı zamanda bir şekilsizlikler ülkesidir. Bilinen nedenlerden ötürü, burada evrensel gerçekliği bile olsa kavramların gerçek özünü aramaya kalkmak, buna göre bir biçimlenişe ulaşmaya kalkışmak en olmayacak şeydir. Daha dün hiç değilse "askeri idare" teriminde birleşenler, bugün bu yönetimi nasıl sivilleştiriyorlar. Türk politik yaşamının bir ibret vesikası olarak ortadadır. Ekonomiden siyasete tüm toplum yaşamında ordu bütün ağırlığını duyururken, yönetimin sivilleştirilmesini generallerin üniformalarından soyunması, ya da bu ağırlığın altındaki bir parlamentonun "yasama"sında görmek Türkiye için yeni bir olay değildir. Türkiye'de adına parlamento denilen kurum, partiler, sendikalar, kitle örgütlenmeleri zaten hiçbir zaman bunun dışında soluk almamışlardır. Bunların ordudan bağımsız bir kişiliği giçbir zaman olmamıştır. Bu açıdan, Türkiye'deki sivil politikacıların ve politik kurumların bir Filipinler, bir Pakistan ya da diğer herhangi bir ülkedeki politik kurum ve şahsiyetlerle karşılaştırılması bile pek mümkün değildir. Bu ülkelerde de bugün, yasal partiler ve politikacılar benzeri özellikler gösterseler de, dikkat edilmeli ki bu artık gelinen son noktadır, ve halen bugün bile buralarda bu partilerin adı etrafında yoğun kitle hareketleri görülebilmekte, bunlar düzeni zorlayıcı boyutlara varabilmektedir. Oysa Türkiye'de durum en başından itibaren böyledir, siyaset adına yapılan her doğum ölüdür, kişiliksizdir. Eski siyasi liderler bunun en somut ve en yakın kanıtıdır.

Elbetteki, Türkiye için de bir sivil kliğin varlığından bahsedilebilir. Ama burada yukarıda belirtilen noktanın dikkatten kaçırılması vahim bir hata olacaktır. Henüz içinde yaşadığımız günler örnek alınacak olursa yasal ve yasal olmayanı ile kitlelerin karşısına bir siyasal kimlikle çıktıklarını iddia edenler kendi varlıklarını mevcut rejime karşı mücadelede görmemektedir. Ve bu daima böyle olmuştur. Bunlar orduya karşı politika oluşturmak bir yana, kendi varlıklarını bile ancak ordu vasıtasıyla sürdürmekte, ordu temelinde hayat bulmaktadırlar. Sivil klik ordu olmasa ayakta duramaz. Yani bunlar mevcut rejime bir alternatif değildirler. Tersine, en sağ'ından en "sol" görünenine kadar hepsi ordu ile ilişki aramakta, meşruiyet kazanmayı ordunun çizdiği mevcut düzen çerçevesinde görmektedirler. Bu bakımdan da muhalefet denilen şey aslında orduya karşı bir mücadele, bir çıkış olmayıp birlikte yürümenin çabasıdır; ya da daha açık olarak askeri şiddete dayalı yönetimin maskelenmesidir. Ama bu da zaten Evren-Özal ikilisinde ifadesini bulmuş olan bir olgudur.

Emperyalizmin yeni-sömürge ülkelere dayatmış olduğu model için neden Türkiye'yi seçtiği şimdi çok daha açıktır. Türkiye'de siyasetin baştan itibaren ordu kaynaklı olması, yani burada minarenin dikilen kılıfa zaten uygun olması durumu sözkonusudur. Türk hakim sınıfları çıplak askeri şiddete dayalı olarak doğmuş, gelişmesini bunun üzerinde sağlamıştır. Terörcü bir karaktere sahiptir. Bu inkar edilemeyecek kadar açıktır. Türkiye özgülünde egemen sınıf politikasının bugün vardığı düzey ise her zamankinden daha fazla şiddete bürünmüştür. Türkiye'de egemen sınıf politikasının kendisi demokrasinin inkarıdır. O halde, bu sınıfın politik damgasının vurulduğu parlamento, seçimler vb. demokrasinin bir aracı olamaz. Bugün Türkiye'de birçok partinin katıldığı seçimlerin yapılması, bir parlamentonun olması vs. sınıf siyasetçiliğinin barışçıl araçlarla yürütüldüğü anlamına gelmemektedir. Belirtildiği üzere bunlar, şiddete dayalı, resmi politikanın maskelenmesidir. Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'ı bombalaması ardından yaşanan gelişmeler bunun son çarpıcı kanıtlarından biridir. Ordu, Genelkurmaylığın emri ile harekatı geliştirmiş, planı uygulamış ve kamuoyuna açıklamayı "seçim"le işbaşına gelmiş "sivil" hükümetin başbakanı Özal'a bırakmıştır. Evren-Özal ikilisinin şahsında asker ve sivil kliklerin nasıl bir işbirliği ve ilişki içerisinde yürümek durumunda olduklarını tek başına bu örnek çok açık sergilemektedir. Özal'ın yerinde bir İnönü, Ecevit, Cindoruk ya da Demirel'in olması bunda hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Önemli olan kurulu yapının karakteridir.

Kaldı ki bugün, askeri-faşist diktatörlüklerden "demokrasi"ye dönüş hareketinin bir "salgın" haline geldiği dünyamızda demokrasi mücadelesi, bu salgına tutulan tüm ülkelerde kurulu düzene karşı bir hareket olarak gelişmediği müddetçe emperyalist modelin meşrulaştırılması anlamını aşmamaktadır. Filipinler'de Aquino'nun, Pakistan'da Butto'nun liderliğini yaptıkları gelişmeler bunun en somut kanıtlarıdır. Mevcut düzen sınırları içerisinde kaldıkça bu hareketler, toplumsal çatışmanın işbirlikçi-tekelci burjuvazi lehine yumuşatılması, halk muhalefetinin eritilmesi anlamına gelmektedir. Nitekim özellikleri böyle olan hareketler, bizzat ABD'nin onayını almakta, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist sistemin desteğini bularak, "işte... demokrasi" diye alkışlanmaktadır. Bunların emperyalist güdümlü hareketler olduğu, yıpranan ve gelişen kitle muhalefetleri karşısında kurulu düzeni korumakta işlemez hale gelen askeri yönetimlerden nöbet devri olduğu son derece açıktır.

Türk egemen sınıfları, böyle bir "demokrasi" elbisesine, bu elbisenin gereksizliğine daha dün inanmış oldukları halde bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadırlar. Büyük iddialarla işbaşına getirilen ordu, şiddetle varmak istediği sonuçların tersine devleti tarihindeki en itibarsız bir konuma getirmiştir. Şiddet, mevcut çelişkileri çözümlemek bir yana daha da alevlendirmiş, bütün hesapların tersine, gelişmesi durdurulamayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi orduyu pek de hazırlıklı olmadığı bir savaşın içine çekerek bütün zayıflıklarını açığa çıkarmış, derinleştirmiş, devletin bu tek güvencesi ve kurtarıcı gücü kurtarılması gereken bir enkaz haline gelmiştir. Emperyalist güçlerin yakından izledikleri bu gelişme, onlarda da generaller yönetimine fazla bel bağlanamayacağı intibaını güçlendirmiştir. Türkiye'de "sivilleşme" sürecine geçişin PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin gelişimi ile doğrudan bir bağlantısı vardır. Askeri-faşist rejimin sağ'ı ve sol'u ile kendisine sivil bir görünüm verme ihtiyacı duyması, eski siyasi liderlerin yeniden piyasaya sürülmesi bu gelişmelerin ürünüdür. Pek tabii ki burada olan da, bir demokrasi mücadelesi değil, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında varlığı tehdit altında olan sömürgeci-faşist devletin tüm bir sistem adına varlığının korunması ve güvence altına alınması mücadelesidir. Bu çerçeve içerisindeki hareketler, üzerindeki etiketi ne olursa olsun sömürgeci faşizme hizmet eden hareketlerdir.

Kürdistan'da Devrimci Direniş Mücadelesi ve Türk Politik Yaşamındaki Etkisi

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgeci Türk burjuvazisinin kendi tarihinde karşılaştığı en ciddi harekettir. Bu direnişledir ki, TC baştan ayağa sarsıntıya uğramıştır. Ulusal direnişimiz TC'nin gerçek durumunu açığa sermiş, çıplak şiddetten örülü karakterini ortaya çıkararak parlamentarizm sahtekarlığını yerle bir etmiştir.

12 Eylül faşist diktatörlüğü, başta PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere "anarşi ve bölücülük" dediği ulusal ve sosyal muhalefeti ezmek, bir batak içerisinde bulunan ekonomiyi palazlandırmak, kısaca sarsılan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarını güvenceye almak için işbaşına getirilmişti. Eski siyasi partiler ve liderleri bunu başaramamış olmanın suçu ile yargılanmış, devleti yıkımın eşiğine getirmekle itham edilerek söz söyleme hakları bile olmadığı kesin yargısına varılmıştı. Asıl gövdesi ile ortaya çıkarak bütün devlet idaresini eline alan ordu, altı yıl boyunca hiçbir kural tanımaksızın bu amaçlarına ulaşmaya çalıştı. Emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin son umudu olan generaller yönetimi, bütün devlet olanaklarının ordunun hizmetine seferber edildiği bir süreç özelliğini kazandı. Bu kaçınılmazdı. Çünkü burjuvazi kendi varlığının ancak ordunun varlığı ve güçlendirilmesi ile mümkün olduğunu biliyordu. Ekonomik ve siyasal çıkarlarını güvenceye alabilmesi için ordunun doğrudan sahneye çıktığı bu süreçte işkence, katliam, cinayet, talan, çapul burjuvazinin ekonomik palazlanmasının tek yöntemi oldu. Emekçi kitleler ordunun çıplak şiddeti altında kanlarının son damlasına kadar sömürüldüler. Kitlelerin kendi seslerini cılız da olsa duyurabilecekleri bütün olanakların önü kapatıldı. Ama burjuvazi, yakıp yıkmakla, varolanı ortadan kaldırmakla da yetinmedi, devletin yıkımın eşiğine geldiği bu noktada her şey kendisine hizmet etmek zorundaydı. İşte bu nokta Türkiye aydınlarının da gerçek yüzünü açığa çıkardı. Türkiye'de "aydın" olmanın, "halkçı" olmanın ne demek olduğu, bu sıfatları kendisine yakıştıranların gerçekte bunlardan ne kadar uzak oldukları en rezil şekilde sergilendi. Üniversiteler, basın, dünün demokrat geçinen aydınları faşizmin ağzı ve kalemi oluverdiler. Milyonluk kitle desteğine sahip olduğunu söyleyen partiler ve liderlerinden tek bir ses çıkmadı. 12 Eylül'ü alkışlamayanlar ise en azından sessiz bir onayla karşıladılar.

24 Ocak kararları diye bilinen ekonomik politika, susturulmuş bir işçi sınıfı, bastırılmış bir demokratik muhalefet, faşizmin kalemşörlüğüne soyunmuş "aydınlar", faşizmi meşrulaştırmaya çalışan üniversite vs. yani bütün pürüzlerin ortadan kaldırıldığı bir ortamda kaygısızca, futursuzca uygulandı. Ordunun şiddeti altında "kör... sağır... ve dilsiz" bir Türkiye, Türkiye'nin bu gerçek çehresi bütün çıplaklığıyla gözler önüne sergilendi. Ve bu Türkiye'nin hakim güçleri, sistem adına en ideal modeli yaratmış olmanın övgüsüyle dünyaya takdim edildi. 1982 Anayasa referandumu ve 1983 seçimleriyle model kendisini tamamlamış olarak artık rahat bir nefes alabilirdi. Dürüst devrimci, demokrat ve aydınlar zindanlara doldurulmuş, Avrupa "sol"un tasfiyesi için kolları sonuna kadar sıvamış, örgütsüz yığınlar başlarını bile kaldıramaz duruma getirilmişlerdi. Bu durumda generaller yönetimi için tek huzur bozucu etken PKK idi. Ancak henüz bu dönemde kendilerine son derecede güvenen generaller için bu da ordunun başedemeyeceği bir tehlike olamazdı. Türkiye'de ordunun namlusu her şeyi ıslah etmeye yetmemişti. Nitekim PKK önder ve kadrolarının büyük çoğunluğunun bir araya getirildiği Diyarbakır cezaevi, işkencenin vahşet boyutlarda uygulanarak teslim alma politikasının hayata geçirildiği zemin oldu. Dışarda ise örgüt bünyesine tasfiyecilik ve provokasyon dayatılarak bu iki yönden tamamlanmaya çalışıldı.

Generaller yönetimi kendinden son derece emin olarak içte bu politikaları hayata geçirirken, dışa yönelik olarak da Türk burjuvazisinin yayılmacı emperyalist amaçlarını açığa vermekte gecikmeyecekti. İslam maskesi altında Arap dünyası ile girilen ilişkiler emperyalizmin çıkarlarıyla da denk düştüğünden, askeri-faşist rejim neredeyse islam dünyasının liderliğine oynattırıldı. Batı uygarlığından islamiyete, faşizmden liberalizme kadar her şeyin kendisinde birleştiğini iddia edecek kadar ucube olan rejim, bunun temsilciliğini de Özal'a verdi. Bugün kendilerinin bile iğrentiyle baktıkları Özal ucubesinin yaratıcı "kahramanları", gerçekte 12 Eylül'ün iç ve dış mimarları idi. Türk ordusu arkasındaki emperyalist desteğe dayanarak kısa zamanda bölgenin de bir numaralı kabadayısı haline geldi. Mademki Ortadoğu'da emperyalist sistemin çıkarlarının güvencesi kendisi idi, o halde tüm bölge olanakları kendisine açılmak zorundaydı. Türk faşist rejimi henüz yeterince açığa çıkmamış kofluğu üzerinde bölge halklarını da haraca bağlayarak, tehdit ve şantaj temelinde kapabileceği kadarını kapmaya çalıştı. Her fırsatta orduyu öne çıkararak bölgenin tek hakimi olduğunu hatırlatmaktan geri durmadı. Emperya-

lizmin bu beş paralık uşakları, elbetteki bu "güç"ü önemli oranda içerde hakim kıldıkları yapıdan ve kof propagandaya dayalı ordu efsanesinden almaktaydılar.

Ama gerçeklerin dili başka konuştu. Emperyalizm ve Türk faşist rejimi hesaplarının tersine hakim durumda değillerdi, bu sadece geçici bir yanılgı idi. Her türlü saldırı ve tasfiye çabalarına rağmen PKK hareketinin güçlenmesinin önüne geçilememesi ve PKK'nin daha da güçlenmiş olarak mücadeleyi yükseltmesi bu yanılgıyı çok geçmeden açığa çıkardı. 15 Ağustos Atılımı ve sonrası gelişmeler ordu efsanesini yerle bir etti. Kürdistan'da gelişen mücadele sadece burayla da sınırlı kalmayıp Türkiye ve giderek tüm bir bölge üzerinde artan bir etkide bulundu. Her şeyden önce Türkiye ortamındaki teslimiyet ve suskunluğu zorlayan bir etken oldu, faşizme karşı direniş için doğrudan bir güç kaynağı haline geldi. Türk ordusu ilk kez kendi isteği dışında bir şavaşa çekilerek, Kürdistan onun için bir batak haline getirildi. Karşısında savaşılamaz denilen ordu, kendi kendisini korumaya almak zorunda bırakıldı. Kürdistan'da süren savaş Türk burjuvazisi için kaldırılmaz bir ekonomik yük haline geldi. Türk burjuvazisinin palazlanmasının tek aracı ve güvencesi olan ordu ekonomik açıdan bir kambur gibi sırtına binerken, siyasal sonuçları da daha farklı olmadı. 12 Eylül bir çıkmazın itirafıydı. Ama iddiası Türk egemen sınıflarını bu çıkmazdan kurtarmaktı. Bu iddianın sahibi ordunun bizzat kendisi bir enkaz yığını haline geldiğinden, ve bu kimsenin inkar edemeyeceği kadar gözler önüne sergilendiğinde ortaya çıkan sonucun Türk burjuvazisi ve tüm bir emperyalist sistem için hayal kırıklığı olduğu son derece açıktır. Hayır, bu hayal kırıklığından da öte bir olaydır; Türk burjuvazisinin yarına bakmaya cesareti kalmamıştır, çaresiz ve şaşkındır.

Yazar-çizer takımı, siyasetçisi, profesörleri vb. ile Türk burjuvazisi, şimdi Kemalizmin günümüz koşullarına uyarlanmasından bahsediyor. Ama bu zaten 12 Eylül'de en son noktasına varmamış mıdır? 12 Eylül, Kemalizmin vardığı en son noktadır. Bu, azgın bir faşist diktatörlük, insanlık değerlerinin ayaklar altına alınışı, insanlığın-tarihin gelişimine duyulan kinin kusulması, azgın bir şovenizm, saldırı, vahşi bir savaş demektir. Altı yılın rejim adına bilançosu da budur. Kemalist devletin tuğlaları sökülmeye başlanmış, kapatamayacakları gedikler açılmıştır. Rejim tam bir çıkmaz içinde, Türk egemenlik sistemi yıkımın eşiğindedir. Bu egemenliğin sağ'ı ve "sol"u ile tüm temsilcilerinin bugün önlerinde bulunan en temel sorun, bu gedikleri kapamadır. *"Sağ ve sol yelpazede yer alan ve birbirleriyle en hassas konularda bile fikir birliği sağlayamayan gazetelere bakıyorsunuz, onlar da 'eşkiya' tabirinde mutabık kalmışlar"* diye yazıyor Anayurt dergisinin 8. sayısında. Bu sözler önemli bir gerçekliği vurguluyor. Sadece resmi sağ ve "sol"a değil, henüz böyle bir resmiyete ulaşmak için çalışanlar da dahil en sol'undan en sağ'ına kadar bütün bu çevrelerin inkar edilemez ortak çabası, Kürdistan halkının meşru kurtuluş mücadelesini bastırma çabasıdır. Ve bunu yapmak zorundadırlar, çünkü açığa çıkmıştır ki, tüm bu çevreler kendi yaşamlarını Türk burjuva egemenlik sisteminin varlığında bulmaktadırlar. Buna yönelen bir direniş hareketi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine en az ordu kadar saldırmaları bu nedenle kaçınılmazdır.

Ancak saldırı da bir çözüm olamamaktadır. Tersine gelişmeleri daha da alevlendirmekte, yangın körüklenmektedir. Hangi yöntemi uygularsa uygulasın Türk burjuvazisi rahat soluk alma imkanını bulamamaktadır. Gelinen noktada en zor durumda olan ise şüphesiz ki ordudur. Yapamadıkları, ezemedikleri vb. için suçlanan ve yargılanan eski siyasi liderler bugün eğer yeniden siyaset sahnesinde icra ediyorlarsa, ordunun düştüğü bu durumdan ötürüdür. Demirel, "Millet iyi idare edilmiyor" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor. Ecevitler, Aybarlar, Perinçekler aynı nakaratı tekrarlıyorlar: "Su alan devlet gemisini ordu daha da batırdı." Bu gerçekten de doğrudur; PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Direnişi ile sarsılan devlet, yine bu mücadelenin durdurulamayan gelişmesi ile yıkımın eşiğine getirilmiştir. Anayurt dergisinin 8. sayısında, "Çaresizlik mi Çelişki mi?" başlığı altında devletin çete örgütlenmesi ele alınarak, kendi açılarından haklı bir eleştiri yöneltmiş. Yazıda, *"Yapılmak istenen şey, akla en son gelebilecek bir çaredir"* deniliyor, ve *"dün düşmana karşı koyanları, 'siz de silah kullandınız' diye darağacına yollayanların bugün aynı tarafı teşkil edenlere silah dağıtmak istemesi, devlet adamlığı vasfı taşıyanların harcı değildir... Ya dün, ya bugün bir yanlışlık yapılmıştır. Birinden biri düzeltilmelidir. Ortada çıldırtıcı bir zıtlık yok mu?.."* diye feryat edilmektedir. Yazılanlar MHP çizgisinin görüşleridir, ama "sol" denilen de bundan farklı değildir. Başını TKP'nin çektiği Sol Birlik'in demokrasinin vazgeçilmez adı olarak kuyruğuna takıldığı SHP'-nin, Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'ı son bombalama harekatı ardından sadece kendilerinden onay alınmamış olmasını eleştirmesi, "Güneydoğu devleten kopuyor, devletin askeri... polisi gece sokağa çıkamıyor" diye bir gerçeğin itirafı da olsa kopardığı çare çığlıkları, Türk burjuvazisi ve orduya 12 Eylül'ü bir kez daha gözden geçirme gereğini dayatıyor. İşte bu nedenledir ki Kemalizmin kendisini günün koşullarına uyarlamasından bahsediliyor. Askeri ve sivili ile tam bir elbirliği halinde, tıpkı, "I. Milli Müdaafa Yılları"nda olduğu gibi milli birlik ruhuyla bu tehlikenin karşısına dikilmenin zamanı gelmiştir deniliyor. Sivil klik muhalefet etmiyor, görev talep ediyor. Ama bunu da biçimine uydurmak isteyenler, Türkiye tarihinde defalarca tersyüz edilmiş, "demokasi" elbisesini 12 Eylül'ün yarattığı kırgınlıkları unutma pahasına elbirliği ile yeniden biçimlendirelim diyorlar. Evren-Özal ikilisinin tereddüt ve çırpınışları da bu noktada yoğunlaşıyor. Evren-Özal ikilisi, 12 Eylül rejimi üzerinde faşizmin kurumlaştırılmasında daha çok bir geçiş dönemini asker-sivil birliğini ifade etmekteydiler. Ancak boyutlanan sorunlar ve ordunun içine düştüğü durum bu işbirliğini daha geniş kesimlere yayma gereğini dayatmaktadır. Ordunun fideliğinde beslenen Kemalizmin iki türedisi sağ ve sol maskeli sivil klik işte bu gereklilik noktasında ortaya çıkarılmakta, şiddet yeniden maskelenerek daha sancısız bir soluk alma ortamı yaratılmaya çalışılmaktadır. Türkiye politik sahnesine şimdilerde hakim olan yeni sağ ve sol arayışların, sözde yeni biçimlenmelerin özü de burada yatıyor. Tümüyle Kemalizmin türetmesi olan bu sözde sivil kliklerin, burjuvazinin çok ihtiyaç duyduğu çelişkileri yumuşatma, sözde birtakım "demokratik" görünümler ortaya çıkarma durumu var mıdır sorusu elbetteki çok yersiz olacaktır. Kendi şekillenmelerine bile ters düşen böyle bir gelişmenin yaşanması şansı, her şeyden önce Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesine bağlıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi varlığını ve gelişimini sürdürdüğü müddetçe, bunlar en basit reform girişimlerine bile yanaşamazlar. Türk burjuvazisinin artık terör dışı bir yöntemle ayakta kalma durumu yoktur. Kaldı ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder gücü olan PKK'nin en büyük iddiası ve varlık gerekçesi TC'yi devrimle aşmaktır. PKK, TC'-ye bu çıkmazını devrimle ödettirme hareketidir. Bu iki gücün karşılıklı savaşı her zamankinden daha net, daha keskindir. Kendi varlığını düzende bulan güçlerin böyle bir savaş ortamı içerisinde en pespaye bir liberalizme bile yanaşamayacakları daha bugünden açıktır. Nitekim hepsi PKK hareketinin ezilmesi konusunda hemfikirdir ve üstelik yeni sol diye ortaya çıkanların en büyük eleştirisi de ordunun bu "bela"yı ezmede yetersiz, başarısız kalması üzerinedir. Bu mücadele, Türkiye için de reformist çözümleri yerle bir etmiş ve bu bakımdan da Türkiye'ye demokrasi ve devrim harektine en büyük katkılardan birini yapmıştır.

Zafer Kazanan Parti Çizgimiz ve Tasfiyeci Sol

PKK direnişçiliği karşısında çözümsüzlüğü ispatlanan sadece 12 Eylül faşist rejimi değildir. PKK'nin direniş çizgisi rejimi çıkmazdan çıkmaza sürüklerken, asıl olarak en büyük yenilgiyi de tasfiyeciliğe tattırmıştır. Türkiye tarihinde ilk kez tasfiyecilik tasfiye edilmiştir. Bu PKK'nin direnişçi çizgisinin zaferidir.

PKK önderliğinde alınan yol, sadece Kürdistan açısından değil, Türkiye işçi sınıfı ve demokratik hareketi için de en büyük kazanımlardan ve en büyük güç kaynaklarından biridir. Fakat bilinmektedir ki, bu yol kolay katedilmemiştir, her adımı müthiş bir direniş ve dökülen şehit kanlarıyla döşenmiştir. Çizginin yenilmezliği, hiçbir biçimde kirletilememesi de bundan ötürüdür. Kutsaldır, berraktır ve zaferi yaratarak doğmuş bir çizgidir. PKK çizgisinin bu özelliği her aşamada görülür.

Yakın tarihe kısa bir anıştırmada bulunacak olursak, PKK'nin daha henüz ilk adımlarını attığı, adını yeni yeni duyurmaya başladığı yıllar bile sömürgeci devlet yapısını alt üst etmeye yetti. Bu çizgi temelinde yaratılan gelişmeler Türkiye'de sivil siyasal yaşam denilen olgunun nasıl sahte bir görünüm olduğunu ilk günden açığa çıkardı. Ama esas olarak da reformizmin bütün çıkış yollarını tıkadı. Sömürgeci Türk burjuvazisinin direniş mücadelesi karşısına tasfiyeci sol ve işbirlikçi reformistleri çıkarmaları yeni bir olgu değildir. PKK, karakterleri bugün çok daha açık olan sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmine karşı mücadele içerisinde büyümüş bir harekettir. PKK'nin proleter sınıf bakış açısı bu güçlerin ilk günden doğru tahlilini sağlamış ve zaten mevcut düzenin sol adına sözcülüğünü yapan bu güçler üzerlerindeki cila ne olursa olsun, PKK'nin Türk burjuva egemenliğine karşı ve tabii ki kendi temellerine karşı gelişen bir hareket olduğunu kavradıkları an Türk burjuvazisinden hiç de geri kalmayan bir saldırganlığı sergilemişlerdir. 12 Eylül sonrasında bir Dev-İşçi tasfiyeciliği, Sol Birlik olayı bu bakımdan yeni tanınan bir durum değildir. Bunlar sadece yeni biçimlenişlerine kavuşmuşlardır. Yalnız hangi dönemlerde ortaya çıkarıldıkları dikkate değer bir husustur. Hatırlanacaktır; UDG'nin ortaya salınışı 1979'ların büyük atılım dönemine denk düşmektedir, 1970'lerin sonuna doğru mücadelenin hızlı bir tırmanış göstermesi, hükümetlerin peşpeşe düşmesini beraberinde getirmiş, düzenin sol'dan yamakçıları Ecevitçilikle işbirliği içinde (daha doğrusu CHP yönlendirmesi ile) UDG biçiminde örgütlendirilip PKK direnişçiliğinin karşısına çıkarılmıştı. Ve bu doğrudan saldırı amaçlı politik bir çıkışı ifade ediyordu. Nitekim, PKK'nin feodal-komprador yapıya, faşistlere ve devletin resmi güçlerine karşı kıyasıya bir mücadele içerisinde olduğu bu yıllarda, çok hesaplı bir biçimde devreye sokulan UDG saldırıları sonucu yüzlerce devrimci ve yurtsever hayatını yitirdi. Ama bu sadece, sayıları yüzleri de bulsa devrimci ve yurtseverlerin imhası ile sınırlı bir olay değildi; PKK'de somutlaşan devrimci çizginin ezilmesi, Türk sömürgeci burjuvazisinin yapamadığını yapma hareketi idi. PKK, daha 1980'lere varmadan tecrit edilmek ve tümden tasfiyeye uğratılmak isteniyordu. Bu yıllarda PKK'ye karşı ortak bir seferberliğin geliştirilmesi bu amaçlaydı. Ancak PKK bunu direnişiyle kırdı. 1979'larda karşı karşıya olunan saldırılara, yaşanan örgütlenme sorunlarına rağmen, bu tehlike görülerek hareket geniş soluk alma imkanlarına kavuşturularak bu hesaplar boşa çıkarıldı. 12 Eylül sonrasında "sol"un neredeyse hep bir ağızdan cuntanın iktidara el koyuşunun nedeni PKK'dir diyerek, faşist diktatörlükten PKK'yi sorumlu tutmaları bu nedenledir. Onlara göre, PKK 1980 öncesi ezilmeli, tasfiye olmalıydı. Bu hesaplar üzerinde 1981 seçimlerine hazırlandıkları ise ortada olan bir gerçekti. Fakat PKK, böyle bir seçim ortamına olanak tanımadı; gelişen direniş mücadelesi bu yolu tıkadı, direnme ve teslimiyet çizgisini netleştirdi. 12 Eylül, direniş hareketine karşı açık bir savaş ilanı oldu. Düzenin tehdit altında olmadığı ve dolayısıyla burjuvazinin kısmi bir istikrarı yaşadığı dönemlerin gölgeleri olan reformist-tasfiyeci sol da kaçınılmaz olarak bu savaş ortamından etkilendi. Dürüst devrimci ve demokratlar cezaevlerine doldurulup işkence ve imhaya tabi tutulurken, bunlar ise eski olanakların önünün tıkanması gerçeği ile karşılaştılar ve hatta 12 Eylül'ün şamarını yemekten de kurtulamadılar. Ve esas olarak da Avrupa merkez seçilerek, "yeni" bir role hazırlanmak üzere besiye alındılar. Öte yandan doğrudan ordunun fideliğinde de HP, SODEP, DSP vs. gibi "yasal bir sol" ortaya çıkarıldı. 1975-80 arasında yapılamayanı başarma görevi bu icazetli sol'a düştü. Ancak ortaya çıkan sonuç seyredilemeyecek kadar bayat oldu. Ecevit tam bir palyaçoya döndü. "Sol'un tam bir düzen işbirlikçiliğine oynadığı açıkça ortaya çıktı. Ortada "yeni" gibi gösterilen her şeyin denenmiş ve yenilmiş yöntemler olduğu görüldü. PKK, direniş mücadelesindeki sürekli atılımları ile 12 Eylül rejimini, HP'si, ANAP'ı vs... vs.'si ile köşeye sıkıştırdı. 15 Ağustos Atılımı ise bunun zirvesini oluşturdu. Direnişin boyutlanması, faşist rejimin sağ'ı ve sol'u ile yaratmak istediği hareket alanını daralttı. Ve elbetteki tüm bunlar da ordu efsanesinin yıkımı üzerinde gerçekleşti.

Şimdi durum nedir?.. Günlük basın bile Parti direnişçiliğimizin başarısını itiraf etmektedir. Gelişmeler manşetlerden inmemektedir. Bizzat bu ağızlar, gerilla savaşından, sıcak bölgelerden bahsetmektedirler. Düzenin sözcüleri, karşısında dehşet duydukları bu gelişmeleri itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Cumhuriyet tarihinde ilk kez, PKK direnişi ile, sahte çözümlerin önünün tıkandığı bir ortam yaratılmıştır. Hala düzenden kopamayan, kendilerine legalite olanakları arayan tasfiyeci sol'un "yeni" maskelerle ortaya çıkmasının olanakları da kalmamıştır. Bunların şu an bile resmi düzen partilerinin ardında saf tutmaları ve bunu demokrasi mücadelesinin tek geçerli yolu olarak göstermeleri, ikinci adımın nasıl olacağını da ortaya koymaktadır. Ama bu da zaten özelikle son yılların pratiğinde son derece açıktır.

Faşist rejim, gelişen direniş mücadelemiz karşısında içine düştüğü çıkmazdan kurtulma çabaları içerisinde en büyük desteğini tasfiyeci sol'dan almaktadır. Bunlar ise yeniden rol sahibi olmanın şevki ile görevlerine gerçekten de sadakatle sarılmaktadırlar. Sömürgeci-faşist devletin daha fazla zarara uğramasını önlemek için en yoğun arayışların yaşandığı günlerde bulunuyoruz. Görülen o ki, netleşen devrimci ortamı bulandırmak, gelişen muhalefetin devlet kanalından çıkmasını önlemek için Türkiye'de de Aquino vb. tipler ortaya çıkarılmaya çalışılıyor. Tasfiyeci sol ise bunda pay sahibi olmanın telaşını yaşıyor. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin orduyla anlaşmalı olarak denemek istedikleri böyle bir "çare", çok açık ki yine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi nedeniyle uygulama şansını fazla taşımıyor. İşte bu noktada da özellikle tasfiyeci sol'un hırçınlığı son derece artıyor. Ve hep birlikte çığlığı basıyorlar: "Ortamı yine PKK provoke etti..."

Anayurt dergisinde yazılanları bir kez daha hatırlatalım. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında sağ'ın ve "sol"un nasıl birlik oluşturduğunu itiraf eden bu yazı, bu itirafı yapan tek örnek de değil. Burada önemli olan, bir gerçeğin artık gizlenemez hale gelmesidir. Türkiye'nin dürüst devrimci ve aydınları geleceğe nasıl bakıyorlar? Yeni adıyla 12 Eylül sol'unun açık yüzü bu kadar ortada iken ve bu yüzler sol adına düzen savunuculuğunu yaparken, Türkiye'nin dürüst devrimci ve aydınları da kendi rollerini oynamak zorunda değiller midir? Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye devrimi için de müthiş bir güç kaynağı oluşturmuştur; sahteliklerden arınmış ve gelişmenin yaşanmasının gerçek zeminini yaratmıştır. Türkiye ve Kürdistan devrimleri arasındaki ilişkiler doğru temellerine oturmuştur. Türkiye devriminin önünü kapatan tasfiyecilik PKK direnişçiliği ile tasfiye edilmiş, karşı-devrimin çıkmazı derinleşmiştir. Karşı-devrim hiçbir biçimde örtbas edemeyeceği bir yenilgiyi yaşamaktadır. Basının takibi bile bu gerçekleri görmek için yeterlidir. Türkiye'nin dürüst devrimci ve aydınları döneme denk gelen çıkışı mutlaka yapabilmeli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine omuz vermeli ve ondan güç almalıdırlar. Bunlar geçmişte yapılamamış olabilir ve bunun için birçok neden de gösterilebilir. Ama bugün çok şey değişmiştir; saflar keskinleşmiş, belirginleşmiştir. Artık, geçmişin yapılamayan görevlerinin de gerçekleştirilmesinin zorunlu olduğu, bu görevlere sırt çevrildiği müddetçe devrimci ve demokrat adının taşınmaması gerektiği bir süreç yaşanmaktadır.

PKK, her zaman olduğu gibi sürekli büyüyen-güçlenen direnişi ile sahte çözümlerin önündeki en büyük engel olmaya devam edecek, faşist sömürgeciliğe ve her soydan işbirlikçilerine sürekli ağırlaştırdıkları suçlarının bedelini devrimle ödettirecektir. PKK, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının demokrasi özlemine saygısını da ancak böyle dile getirebileceğini ve bunun halklarımız arasındaki gerçek kardeşlik bağlarının güvencesi olduğunu bilmekte, buna inanmaktadır.

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

SAYI 55'TEN DEVAM

1986-Mart "Milli Hakimiyet Harekatı", İki Yıla Yakın Süredir PKK Öncülüğünde Geliştirilen KUKM'ne Karşı, Faşist Türk Ordusunun Çöküşünün Belgesidir

Türk sömürgeci ordusu, Mart-1986 ortalarında Siirt, Mardin, Adıyaman, Van, Hakkari, Dersim ve Bingöl'ü kapsayan büyük bir taarruza girişti. 28 Ağustos 1984'le başlayan ve 1986 boyunca devam eden "Güneş Harekatı'nın ileri bir aşaması olan 'Milli Hakimiyet Taarruzu', her ne kadar Kürdistan'ın belli yerlerinde yoğunlaşmışsa da, ülkemizin tümünü kapsıyordu. 14 Nisan 1986 tarihli Hürriyet, harekatın belli bir parçası olan kıskaç operasyonunu ele alıyordu: *"Siirt'in Eruh, Şırnak; Bitlis'in Mutki; Van'ın Çatak ilçelerindeki operasyonun Hakkari'nin Çukurca, Beytüşşebap ve Uludere ilçelerinde başlatılan operasyonlarla desteklendiğini"* belirtiyordu. 2 Mart 1986 tarihli Tercüman, *"Dersim'de operasyonların yoğunlaştığını"* yazıyordu. Çok geçmeden, nisan ayı ortalarında Kars, Ağrı, Maraş-Pazarcık ve Muş'ta sürdürülen yoğun operasyonlar basına yansıyordu.

Mardin, Siirt, Bitlis, Hakkari, Van operasyonlarına 7. Kolordu katılıyordu. Sadece Botan bölgesine (Şırnak, Silopi, Pervari, Eruh, Cizre) üç tümen, yüzlerce milis ile Kayseri, Bolu, Batman ve Siverek'ten getirilen komando birlikleri ve özel timler katılıyordu. Gazeteler askeri araçların yetmediğini, askerlerin sivil araçlarla taşındığını resimlerle belgeliyordu. Botan alanında mart operasyonlarına katılan asker sayısı 50.000'in üstündeydi. Adıyaman operasyonlarını 6. Kolordu, Diyarbakır operasyonlarını 7. Kolordu, Dersim-Bingöl operasyonlarını 8. Kolordu yürütüyordu. Bahar karşıdevrim taarruzuna katılan asker sayısı 200.000'i geçiyordu.

Operasyonlar kime karşı yapılıyordu? Harekat'ın başlangıcı Türkiye ve Kürdistan'da azgın bir şovenizmle, bir genel savaş şeklinde duyuruldu. İki yıldır, "Bitirdik, bir avuç kaldılar" dedikleri bir gücün üzerine yüzbinlerce kişilik orduyu sürmeleri; açık ki başedemedikleri PKK ve Kürdistan halkına karşı açılan bir imha savaşıydı. Bu saldırıyla kıyım yapmak, PKK'yi imha etmek, belli bir sonuca varıp, faşist orduyu yıkımdan kurtarmak istiyorlardı. Aynı zamanda, "Newroz Ulusal Direniş Atılımı"nı önlemek istiyorlardı.

Ardarda, Kürdistan'ın dört bir yanından yükselen ulusal kurtuluş eylemleri ve yükselen Newroz ateşi, halkın açık tepkisi, çeteciliktek tıkanma, ordunun vahşetine toplu karşı koyuş örnekleri, 'Milli Hakimiyet Taarruzu'nu bir başarıya ulaştırmadığı gibi hezimete sürükledi. Taarruzun bir parçası olan şoven basın bile çarpıtmalara rağmen gerçekleri yazmak zorunda kaldı.

Bu süreç içerisinde Adıyaman-Kömürlü'de bir askeri araç tahrip edilmiş, dört asker öldürülürken, bir yüzbaşı, iki er ve iki milis ise yaralanmış, silahları alınmıştır. Dicle'de bir karakol komutanı ile iki çete, Baykan'da bir çete, Eruh'ta da beş asker ve iki çete öldürülmüş, dördü ise yaralanmıştır. Şırnak'ta iki asker ile birçok çete öldürülmüştür. Uludere-Hilal'de bir, Beytüşşebap'ta bir, Çukurca-Çeman köyünde üç, Hakkari merkezde bir, Dersim'de bir, Midyat'ta üç asker; Eruh Aval köyünde bir subay, Kızıltepe'de bir ajan ölümle cezalandırılmıştır. Sömürgeci ordunun kayıplarının çok daha fazla olduğu mutlaktır. Faşist ordunun propagandasının tersine, taktik saldırı insiyatifi daima ulusal kurtuluş güçlerinin elinde olmuştur. Aynı dönemde, Adıyaman-Toybelen TPAO petrol dolum tesisleri tahrip edilmiş; Pazarcık, Batman ve Ağrı'da da eylemler olmuş; Şırnak, Eruh, Pervari vd. yerlerde köy düzeyinde yoğun başkaldırılar yaşanmıştır. Halkın bu, başkaldırıya varan tepkisinden dolayı, en üst düzeydeki komutanlar, içişler bakanı, valiler ve SHP gibi burjuva parti heyetleri operasyonlara katılmıştır.

Newroz Atılımında ifadesini bulan ulusal kurtuluş güçlerinin Kürdistan genelindeki eylemleri, sömürgeciliğin planlarını daha şimdiden bozmuştur. Kitleler, korkunç vahşete karşı ulusal kurtuluş güçlerinin yanında yer almışlardır. Bu gerçeği belgelendirmek, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki çöküşünü göstermek açısından gereklidir. *"Hükümet Güneydoğu olaylarına baştan yanlış teşhis koydu. Halka güvenmeyip, bölücü ve dışarıdan yönlendirilen hainlerle işbirliği yaptığı savıyla hareket ederek, yurttaşların desteğini bulma imkanını bulamadı..."* (Vecihi Ataklı, SHP Genel Başkan Yardımcısı, 23 Mart 1986, Milliyet) *"... Ben Kürdüm dersem bölücülük yapmış oluyorum, ama devlet görevlisi bölücü sayılmıyor..."* (Cumhuriyet, 29 Mart 1986) *"... Olaylar, azalmak yerine korkunç boyutlarda ve açık bir şekilde her gün artarak devam etmektedir... Halk güvenlik güçleri, köy korucuları ve terör üçgeni arasında sıkışmış, baskı altında kalmış, halk perişan, şaşkın ve korku içindedir. Halk göç ediyor, köyler boşalmaktadır... Vatandaşların bir bölümü korucu adı altında çağdışı bir yönetimin eşiğine itilmiş, koruculuk müessesesi anarşinin yeni kaynağı olmuştur. Koruculuk müessesesi, aşiret kavgalarına, kan davalarına, kişisel sürtüşmelere neden olmaktadır... Yöreye sadece jandarma, komando, MİT'le ve polisle gelmek hizmet değildir..."* (SHP milletvekilleri, Sururi Baykal ve Erol Ağaçgil, 29 Mart 1986, Cumhuriyet)

Faşist ordu halka savaş açmıştır. Fındık olayında arada kalıp yaralandıktan sonra ölen Ahmet Esendemir'in bir yakını, *"Ahmet Esendemir, kalçasından bir kurşun yemişti. Kan kaybından, zamanında bilerek müdahale edilmediği için öldü. Biz bunu kimseye söyleyemiyoruz..."* (Cumhuriyet, 29 Mart 1986)

Eruh'un Ağaçyurdu (Zivinga Şikaka) köyünde beş köylüyü Mıhemmedê Hessam (Mehmet Olgaç) çeteleriyle beraber katleden sömürgeciler suçu devrimcilere yüklediler. Basın, olayı yoğun bir çarpıtmayla verdi. İnandırıcı kılmak için de ölenlerin vücutlarından çıkan mermiler ve olay yerlerinde bulunan kovanların kalaşnikofa ait olduğunu yazdılar. Ancak halk durumu iyi biliyordu. Bu köy, ulusal kurtuluş mücadelesinde aktif olarak yeralıyordu. 1984'te yarısı göç ettirilmiş, kalanlarına zorla silah verilmişti. Mücadeleye olan desteklerinden dolayı M. Olgaç'ın çeteleri köye 1985'te iki defa saldırmışlardı. Bu köyün iki şehidi ve ulusal kurtuluş savaşında çok sayıda savaşçısı vardır. Sömürgeciler intikam almak istiyordu. Bu nedenle böylesi alçakça bir oyunu tezgahladılar.

"Eruh-Ormanardı köyünde hayvan mermisiyle yedi çocuk öldü, birinin ayağı koptu. (20 Mart 1986, Cumhuriyet) *"Patnos'ta roketatar mermisinin patlaması sonucu üç çocuk parçalanarak öldü, ikisi yaralandı..."* (23 Mart 1986, Hürriyet)

"Batman'da PKK'ya önlem: Bir günlük sokağa çıkma yasağı. (7 Nisan 1986, Milliyet)

"MDP'nin Güneydoğu raporu: Anarşist kılığına giren polisler muhtar öldürdü, benzinci soydular..." (21 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Nusaybin'de İbrahim Polat işkencede öldürüldü..." (10 Mart 1986, Cumhuriyet)

"Bu yörelerde aileler fotoğrafları ile fişlenmektedirler. Bunun adına da aile bildirimi denmektedir... Botaş tesislerinin geçtiği yerlerdeki köylere hiçbir yasal dayanağı olmaksızın, boru hattının korunması görevinin verildiğini belirterek... Yörede bazı menfaat şebekelerinin kurulduğu, ödeme gücü bulunanların bir kulp takılarak, senaryo hazırlanarak tutuklandıkları, sonra bir 'fidye' karşılığında serbest bırakıldıkları... Fındık halkı, akşam 18.00'den itibaren tuvalete bile çıkamadıklarını... Korkutma, sindirme, işkence, kötü muamele olmazsa bu olaylar bu kadar boyutlarda olmazdı,... halkın iç çelişkilerinin kullanılarak baskı ile göçe zorlandıkları... Basni köyü 20 gündür hayvanlarını otlağa çıkaramıyor... fakirlerin işkence gördüğü yaygın kanaat halinde... Eruh'ta Miştako, Erdurdu ve Ebubekran'ın teröristlerin uğrak yeri olduğu nedeniyle boşaltıldığı..." (SHP milletvekileri, 18 Nisan 1986, Milliyet)

"Dersim'de valinin emriyle çok sayıda muhtar görevden alındı." (Tercüman, 24 Şubat 1986)

Operasyonlarda yüzlerce kişi tutuklanmış, evleri yakılmış, köyleri boşaltılmıştır; işkenceyle ve kurşunlanarak öldürülenlerin sayısı çoktur. Faşist ordunun vahşeti, halkın baskılardan yılmadığını, her yolla ulusal kurtuluşa sahip çıktığını, devrimcilere destek olduğunu göstermektedir.

Faşist ordunun çıkmazı, en çok milisliğin tıkanmasında kendisini göstermiştir. Sömürgecilerin bir amacı da aşiret, kabile çelişkilerini körükleyerek, milisliği bu çelişkilere araç yaparak toplumu birbirine düşürmek, kaos yaratmak ve buradan hareketle milisliği pekiştirmektir. Ancak, devrimcilerin inatçı çalışmaları ve yurtsever köylülüğün tepkisi düşmanın bu silahının ters tepmesine yolaçmıştır. Ağalarda ve çetebaşlarında yoğunlaşan vahşet ve baskılar, köylülüğü toplu başkaldırı durumuna getirmiştir. Türk sömürgeciliği, neden olduğu ailecilik, kabilecilik ve aşiretçilik ile bunların yolaçtığı çelişkilerin hesabını halkımızdan sormaktadır. Bu geriliklerinin tümü yaşanan olaylarla, çok net olarak halkımızın bilincine yansımıştır; halkımız çok açık olarak, bu çelişkilerin kaynağı olarak sömürgecilik ve ağalığı görmekte ve bu hedeflere yönelmektedir. Çıkmazdan devleti kurtarma telaşında olan MDP, SHP vb. burjuva partileri, hükümetin ve milisliğin bu yanını yoğunca eleştirerek, ulusal muhalefetin önüne geçmeye çalışmaktadırlar.

"Köy korucularının seçiminde hatalı ve taraflı davranıldığı, halkı böldüğü yaygın iddia halindedir. Köy koruculuğunun aşiretler arası kavgalara, bölgesel husumetlere, kan davalarına, kişisel sürtüşmelere alet edildiği yakınmaları ciddi boyutlardadır. Köy korucularının silahlanması, olayları tırmandırıcı bir etki yapmıştır." (9 Nisan 1986, Cumhuriyet)

"İçişleri Bakanı Y. Akbulut: Köy korucuları terörle mücadelede büyük yararlar sağlamışlardır, ancak vatandaşlara da zarar verebilecekleri düşünülmüş ve gerekli tedbir alınmıştır..." (8 Nisan 1986, Tercüman)

"Eruh'ta altı köyün, köy korucuları tarafından muhasara altına alındığı iddialarına karşı, Siirt Valisi Selami Peker, '... Niçin muhasara altına alınsın? Olsa olsa korucular tedbir almışlardır' diyor..." (Yeni Gündem, 31 Mart-6 Nisan 1986) Mehmet Olgaç çetelerince Eruh'ta uygulanan bu baskıların yanısıra, Pervari'nin Osyan (Doğan), Hol, Kol, Omyanus, Koriç, Eskanis, Ewrax, Heşat, Nuraşir köyleri Emin Ağa'nın çeteleri; Şırnak'ın Cuniver, Ramuran, Çemkê Tehlo, Gundik vd. köyler ile Cudi köyleri Alixan Tatar'ın çeteleri; Uludere ve Beytüşşebap köyleri ise Jirkan çeteleri tarafından kuşatılmış, evler yakılmış, hayvanlar öldürülmüş, köylüler işkence altına alınmıştır.

"... Köy koruculuğu olan adam, kendini köyün kralı zannediyor, karşı tarafta hasmı varsa şikayet ediyor. Köy korucuları hükümet kuvvetlerini de yanlış yönlendirebiliyorlar... Ve böylece cereyan eden hatalar devlete malediliyor. Bölgedeki mağdur insan kitlesini genişletmişlerdir, mağdur insan kitlesi artınca sempatizan sayısı, aşiret bağlarına da bağlı olarak artmıştır... Yapılan yanlış hareketlerden biri de operasyonlarda aranan adamların karısının, kızının alınıp götürülmesidir..." (Ahmet Kocabaş, MDP Genel Başkan Yardımcısı, Yeni Gündem, 6 Nisan 1986)

"Muhtarlar kaçıyor.

Köy korucularını böylesi yöntemlerle ellerinde bulunduran aileler ve etkili çevreler zaman zaman daha büyük adımlar da atıyorlar. Şubat'ın son haftasında Eruh bölgesindeki korucuların sorumlusu olarak bilinen Mehmet Olgaç, daha önce mühürlerini ellerinden almakla tehdit ettiği köy muhtarlarının istifa etmesini sağladı. Eruh Kaymakamı Necmi Faruk Kurt, muhtarların bu baskı karşısında istifa etmelerine karşı çıktı... İstifa ettirilen muhtarlardan üçü...... Mehmet Ağa'ya uymadıkları için kendilerine baskı yapıldığını söylüyorlar. Muhtarlar, korucuların ve korucuları kontrol edenlerin uygulamalarından yılmışlar, Manisa'nın Turgutlu ilçesine göçetmeye karar vermişler, Siirt'te de korucuların 'teröründen' kaçıp şehre sığınan birçok aile var..." (Yeni Gündem, 23 Mart 1986)

Devlet terörü ve kaymakamları aşan yetkiye sahip ağaların terörünün Kürdistan'ın her yanında aynı tepkilere yolaçtığı, köylülüğün bu teröre karşı durduğu ve devrimcileri açık desteklediğinin çokça örneği vardır. Bu durumun tek izahı, milisliğin tıkandığıdır. Zorla silah verilen köylüler savaşmıyor, bu da devleti

ve ağaları kudurtuyor. Sömürgeci devlet terörü ve aşiretçi-feodal zorla yaratılan milisliğin, halkımızda büyük tahribatlar yaratması kaçınılmazdır. Ama şoven basının ileri sürdüğü gibi, devletin merhametine sığınarak ya da salt göçerek karşı durmuyorlar, gerçek kurtuluşlarının ulusal kurtuluş saflarında olduğunu bariz bir şekilde görüyorlar.

Faşist ordunun barbar taarruzu, "Pişmanlık Yasası"yla, ulusal kurtuluş saflarında ihanetleri teşvik etme planının da iflası olmuştur. Bu nedenle tekrar tekrar, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Ali Ozansoy vb. ihanet robotları konuşturulmakta, "PKK'nin bülbülü" Baki Karer'le röportajlar yapılmaktadır. "Pişmanlık Yasası"nın toplumda yarattığı tepki "İnfaz Yasası"yla, inceltilmiştir. Ağırlıklı olarak, teslimiyetçi-reformistlerle uzlaşmak, toplum baskısını çarpıtmak ve mücadele saflarından kaçışı sağlamak amacıyla çıkarılan "İnfaz Yasası"-yla Türk faşizmi, hiçbir sonuç elde edememiştir... Devlet ve ihanetçilerin telaşını şu cümlelerinde görmek mümkündür: "*Pişmanlar için tehlike yok: Adalet Bakanı Necat Eldem, UBA'ya yaptığı açıklamada da, İnfaz Yasası'ndan yararlanacakların, daha önce Pişmanlık Yasası'ndan yararlanan cezaevinden çıkanlar için, tehlike yaratmayacağını söyledi. Eldem; Pişmanlık Yasası'ndan yararlananların talep etmeleri halinde, hüviyet değiştirme dahil, her türlü tedbiri alacağız...*" (2 Mart 1986, Milliyet) Faşist ordu, o ulaşılmaz gücünün nasıl çetelere muhtaç olduğunu gösterdikten sonra, şimdi de insanlığın yüzkarası olan ihanetçileri, operasyonlara koşuyor... "*Son operasyonlarda ve PKK güçlerini izlemede kurulan 'özel timler'e polisten de önemli ölçüde elemanların katıldığını, bu timlerin sürekli olarak PKK'cıların faaliyet gösterdiği alanlarda araştırma yaptığını anlatan yetkililer, Pişmanlık Yasası'ndan yararlanan bazı kişilerin bu timlerle birlikte taramalara katıldığını, PKK'cıların barındığı, yığınak yaptığı, silah ve yiyecek sağladığı yerleri güvenlik güçlerine gösterdiğini özellikle vurguladılar.*" (1 Nisan 1986, Cumhuriyet) TV, radyo ve gazetelerde anti-propagandayla başlayan ihanetçiler, halka ve devrimcilere işkence yapmakla devam ettiler ve nihayet faşist ordunun gönüllü milisleri oldular. İhanetin sınıf zemini vardır. Genel olarak, devrim saflarında içine düşülen inançsızlığın, kararsızlığın, dönekliğin, yaşam endişesinin sonucudur. Bunlar küçük-burjuva oportünist tavırlardır. PKK tarihinde, Şahin-Yıldırım önderliğindeki "Genç Kemalistler"le, ihanete örgütsel varlık kazandırılmak istenmiştir. Mücadelenin gelişmesiyle bunlara Semir, Süleyman, Ali Ozansoy, Hidayet Bozyiğit vd.'leri katılmışlardır. Devrimin gelişen karakterinin ortaya çıkardığı, acı da olsa bir sınıf zemini ve izahı olan sorundur. Aynı durum, PKK'yi eleştirmekle işe başlayan "Dev-İşçi dönüşümcü kliğine" mesafe aldırarak, Türk faşizminin açık milisliğine vardırmıştır; "KUK-SE"yi sömürgecilerden silah almaya itmiştir, "Partizan"ı milislik sırasına koymuştur. Dün PKK'yi tasfiye etmek isteyen, Kürdistan'daki savaş gerçekliğini inkar eden ve bugün de emperyalist başkentlerde ad verip şikayet edenlerin, bu sınıfsal konumlarında diretmeleri halinde, mücadelenin gelişen gerçekliği karşısında Şahin-Yıldırım'ın "Genç Kemalistler Birliği" ve "Aydınlık" ile "Yeni Gündem" cepheleriyle bütünleşmeleri kaçınılmazdır. Direnişe karşı bugünkü saldırganlığına bakılırsa, liberal burjuvaziden biraz olanak alması halinde "Sol Birlik"in PKK'ye karşı silahlanmasına ve fiili olarak Kürdistan halkına karşı faşist ordu ile omuz omuza savaşmasına fazla mesafe kalmadığı çok açıktır. Nasıl ki, 1903'ün oportünistleri 1917 Rus Sosyalist Devriminin etkisiyle, emperyalist burjuvazi ile bütünleştiyseler, 1970'lerin oportünistlerinin PKK'nin mücadelesi karşısında Türk burjuvazisiyle bütünleşmeleri de kaçınılmazdır.

Türk sömürgeciliğinin, "Milli Hakimiyet Harekatı" ile zirveye çıkardığı ihanet yasası ve ihaneti teşvik, inançsız oportünistlerin kişiliğinde belki başarı sağlamış, ulusal kurtuluş saflarında ve toplumda yaralar açmıştır –ki bu kaçınılmazdır ve sömürgeciliğin yegane amacıdır–, fakat diğer yandan da emekçi sınıfların tepkisini doruğa çıkarmış, ulusal kurtuluş saflarını pekiştirmiştir.

"Milli Hakimiyet Taarruzu", Türk sömürgeciliğinin yüzyıllardır Kürdistan'da uyguladığı sömürgeci ekonomik politikanın ve özel olarak PKK'ye karşı yoğunlaştırılan ekonomik önlemlerin iflası olmuştur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, 1984'le birlikte ağalara ve aşiret reislerine ayrıcalık tanınarak parti temsilcilikleri, müteahhitlikler, kömür ocağı talanı, orman kesimi, sınıf ticareti ayrıcalığı; mera, otlak ve tarlaların tapularının üzerlerine kaydı; çete başına ve öldürülen her savaşçı için ikramiye vb. uygulamalar, genel olarak köylülüğün, özel olarak aşiret tabanlarının sert tepkilerine neden olmuş; ulusal kurtuluş savaşının sınıfsal kapsamı, sınıfsal olarak artlaşmış ve zenginleşmiştir. Köy yolları, elektriklendirme, okul vb. uygulamalar devede kulak kalmış, ve uygulama nedeni bilindiğinden dolayı ters tepmiştir. Bu iflası sömürgecilerin kendi ağzından belgelersek; "*Sağlık, su, yol, elektrik yok, halk 1900'leri yaşıyor...36 yıldır hiçbir şey değişmemiş, ...burada yatırımcı bakanlıkların olanakları kısılırken, İçişleri Bakanlığının bütçesi artmıştır...*" (SHP milletvekilleri, 29 Mart 1986, Cumhuriyet) "*Yuvaya dönenleri işsizlik bekliyor... Özal hükümetinin programında Güneydoğu'nun kalkındırılması öncelikli işler arasında yeraldığı halde, baba ocağına dönenleri ciddi bir işsizlik bekliyor... Özal hükümetinin de yaptığı Güneydoğu Anadolu Projesi'nin kağıt üzerinde kalması oldu... Bölgede daha önce başlanmış yatırımların çoğunun bitirilemediği, bir bölümünün artık çürümeye yüz tutuğu belirlendi. Bölgede bugünkü değerlerle yarım trilyon tutarında 'ölü yatırım' bulunduğu, üstelik bu yatırımların kaderi konusunda başta Başbakan T. Özal, Maliye ve Gümrük Bakanı Ahmet Kurtçebe Alptemoçin ve Güneydoğu Bakanı Ahmet Karaevli olmak üzere, hiç kimsenin kesin bir tutum içinde olmadığı gözlemleniyor... Viranşehir Belediye Başkanı Sihanlıoğlu şöyle dedi: 'Yoğun nüfus artışına rağmen, ciddi yatırım yapılmadı.' Yapımına başlanan iki tesis de yıkılmaya terkedildi...*" (12 Nisan 1986, Milliyet) Aynı gazetenin yayınladığı bir diğer belge de, Türk sömürgecilerinin yaptıkları bariz talana rağmen, Kürdistan'da nasıl bir ekonomik çıkmazla karşı karşıya olduklarını göstermektedir: "*Diyarbakır 'Tekel Sigara Fabrikası'nın 'milyarlık enkaz halinde olduğunu gören bakan Alptemoçin, 'Tesisin ne amaçla kullanılacağını ben de bilmiyorum' dedi.*

Kısa adı Temsan olan Türkiye Elektromekanik Sanayi Anonim Şirketi ölü olduğu halde, sonradan canlandırılabildi. 5 bin işçi kapasiteli bu tesiste 300 kişi çalışıyor.

Yağsan Fabrikası inşaatının bekçisi bile olmadığı için duvarların bir bölümü ve çatısı çalındı.

Lice Salça Fabrikası'nın ne zaman hizmete gireceği tartışma konusu. Fabrikada 160 işçi çalıştırılması düşünülüyordu, uzun aramalar sonunda sadece bir işçiyi bulabildik.

Van'daki Ercis Şeker Fabrikası'nın yapımına on yıl önce başlandı. İnşaat 1979'da durdu. Nedeni bilinmiyor...

Çürüyen, diğer hayali yatırımlar: Yüksekova Et-Balık Kombinası, Gercüş Ayakkabı Fabrikası, Meyankökü İşleme Fabrikası (Muş), Bingöl Çimento Fabrikası, Bingöl Un Fabrikası, Bingöl Et-Balık Kombinası, Elazığ Sunova Yağ ve Ağın Deri Fabrikası, Siirt Meyanbalı Fabrikası, Siirt Tereyağı-Peynir Fabrikası, Şırnak Gübre Fabrikası, Nüksetaş (Nusaybin) İplik Fabrikası vd. ... Sandıkta unutulan fabrika: Güneydoğu'daki 'ölü ve hayali' yatırımları araştırırken, karşımıza bir de 'sandıkta unutulan' fabrika çıktı. Çukobirlik'in 60 adet çırçır ve prese fabrika malzemesinin, ambarlarda, sandıklar içinde unutulduğu, müfettişlerin araştırmasıyla ortaya çıktı. 1978 yılında gönderilen makinelerin, ambarlardaki sandıklarda nasıl unutulduğu çözülmeye çalışılırken, bulunan bu sandık fabrikası Adana'ya geri yollandı..."(20*)

Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş hareketinin gelişen pratik etkinliği karşısında çare olarak gördüğü ekonomik yatırımların sonu budur. Devletin varolanı talan etme uygulaması dışında, Kürdistan'a devlet ve özel kalkındırma yatırımları durmuştur. Yapılan yatırımların tümü de işbirlikçiliğe zemin hazırlayıcı niteliktedir ve ordu uygulamalarına ayrılmıştır. Ordunun Kürdistan'daki bir günlük pratiğine milyarlar harcanmaktadır. Gençliğinden, işçisine, köylüsüne kadar Kürdistan'ın tüm halk kesimlerinin sömürgeciliğe olan kini daha da artmıştır. Burjuva liberallerinin inanmadan ileri sürdükleri ekonomik, sosyal önlemler artık tutmamaktadır. Ve kaba bir demagojiden öteye gitmemektedir. Yoksulluk, talan ve baskı, emekçi kitlelerin ulusal kurtuluşa olan desteğini, artık sömürgecilerin hiçbir uygulama ve engelle önleyemeyeceği noktaya getirmiştir. Ulusal kurtuluşçu mücadele haberleri, eylemler, bir resim, bir söz, şehirde, kırda yığınların umudu olmuştur. Bu, ulusun tüm emekçi kesimleriyle, sömürgeci vahşeti yırtarak PKK ile birleşmesinin ifadesidir. PKK'yi yaşatan, ilerleten, inanılmaz güçlüklere dayanıklı kılan, bu destektir ve ulusal kurtuluş zaferine kavuşturacak olan da bu destektir. Sömürgeci ordu, bahar taarruzuyla, patlama noktasına gelen bu kabarmayı durdurmayı hedeflemiştir. Her köye asker yerleştirerek, olmadık vahşet örneklerini sergileyerek kitleleri tutabilmektedir. Ancak ordunun yediği darbeler, kitle pasifikasyonundaki çıkmazı, milislik oyununun son durumu, insanlık suçu olan "Pişmanlık Yasası"nın tıkanması, ekonomik uygulamalarının iflası ve buna karşın ulusal kurtuluş güçlerinin atılım ve eylemi, 1986 Newroz'larını tarihsel anlamına kavuşturmuş, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu ve bu amaca varmadaki kararlı mücadelesini daha gür olarak bütün dünyaya duyurmuştur. 12 Eylül faşizminin altı yıldır, Kürt ve Türk halklarına uyguladığı senaryonun iflası olan "Milli Hakimiyet Harekatı", Kürt ve Türk emekçilerinin devrim mücadelesinin yolunu aydınlatmıştır...

(20*) Halkaçlık, işsizlik ve talandan kırılırken, 16 Nisan 1986 tarihli Milliyet, Diyarbakır'a 35 km mesafedeki Karacadağ eteklerinde NATO savaş uçakları için yeni bir havaalanının inşa edileceğini ve Raper füzelerinin yerleştirileceğini, bu amaçla 12 köy ve 3 mezrada toplam 175 bin dekar alanın istimlak edildiğini yazıyordu. Şoven basın hiç sıkılmadan köylülerin, "*Elin Amerikası gelip burada havaalanı yapacakmış, gelsinler, biz de bu ortaçağ hayatından kurtulalım, mektebimiz, elektriğimiz, yolumuz yok... Topraklarımızı alırlarsa, hiç olmazsa çocuklarımız rahat yaşar.*" dediklerini yazıyordu.

Şoven Burjuva Basın Üzerine Birkaç Söz

Sınıflar ve uluslar temel özlemlerini hayati çıkarlarını yansıtan ideoloji vasıtasıyla dile getirirler. İdeolojik mücadelenin araçları kendine özgüdür. Mücadelenin, özel olarak savaşların seyrini ve sonuçlarını doğrudan olmasa da, insanların kafalarında, dünyaya bakışlarında, morallerinde ve savaş güçlerinde yaptıkları yankılarla etkilerler. İdeolojik araçlar, karşı tarafın savaşta moral ve siyasal kararlılığının yıpratma konusunda oldukça etkilidir. Savaş hazırlıkları ve savaş sırasında sınıfların ve ulusların siyasetlerinin temelini oluşturan, savaş amaçları ve stratejileri üzerinde ideolojinin önemli etkisi vardır. İdeolojinin en önemli ve etkili araçları basın ve radyo, TV gibi yayın organlarıdır. Bu organların içeriği ve amacı hizmet ettiği sınıfın çıkarlarını yansıtır. Dolayısıyla bir basın organının bağlı kalacağı, ahlaki diyebileceğimiz ölçüler, o sınıfın genel ve o anki özel çıkarları tarafından koşullandırılır. En etkili araçlar olan basın-yayın organları üzerinde sınıflı toplumlarda burjuvazinin hakimiyeti, ekonomi, siyaset organlarına göre daha katı ve mutlaktır. Yine de burjuva yayın organları işlevlerini yerine getirmek için belli objektif gerçeklere bağlı kalmak zorundadırlar.

Türk burjuvazisinin oluşum tarzı, basınının oluşumuna da hakimdir. M. Kemal, yanında bulundurduğu Yunus Nadi, Adnan Adıvar vb. şoven yazar takımıyla, Türk burjuva devletinin ideolojik çatısını biçimlendirir. Hem de istedikleri tarzda. Şoven basın, her şeye "Misak-ı Milli" ve burjuvazinin talancı çıkarları gözüyle bakmak mecburiyetindedir. Dünyanın çoğu yerlerindeki burjuva basının ölçülerinin çok azını taşıyabilen Türk burjuva basını, dış alanda basından bile sayılmamaktadır. Böyle bir basının Kürdistan gerçekliğine ve KUKM'ne bakışı, kemalist burjuvazinin Kürdistan politikası doğrultusunda olacaktır. İnkarcılığı, çarpıtmayı, yalan ve demagojiyi içerecektir. Öyle bir basın ki, bürolarda zaferi kazanılmış göstermekte, hayali röportajlar yapmakta, yalan haberler yazmakta, sonucu olduğu gibi değil olmasını istediği gibi yazabilmekte ve çok geçmeden yine kendisi hiçbir ahlak kuralına uymadan yazdıklarını yalanlayabilmektedir. Burjuvazinin çeşitli grupları arasındaki çelişkilerin ürünü olarak zaman zaman yönetimin hışmına uğramışsa da, Türk burjuva basını, kemalist ırkçılık ve saldırganlıktan bir adım bile ayrılmamıştır. Suni burjuvazinin, suni devletin basını ancak böyle olabilir. Ancak bu defa suçüstü yakalanmıştır. KUKM gerçeği, bu faşizm piyonunun çirkef yüzünü ortaya sermiştir. Türk burjuva basını o kadar düşkünleşmiştir ki, faşizm, saldır deyince saldırıyor, yalan at deyince atıyor, dur deyince duruyor... "Demokratlık" etiketiyle yıllardır yığınları aldatan "o meşhur köşe yazarları", KUKM'ne küfretmenin; Kürt halkını lanetleyenleri ve katliam yapan faşist subayları kahraman ilan etmenin; köylülerin kanını emen ağaları gözde vatansever diye ilan etmenin yarışına girmişlerdir. O köşe yazarları ki, Eruh ve Patnos'ta 14 çocuğun faşizmin top mermileriyle katledildiği gün, "Çocukları koruyalım" yazılarıyla gerçeği çarpıtıyor, "PKK terörizmine karşı" "sağıyla soluyla Türk'ü birliğe" çağırıyor. O basın ki, dünyanın konuşup tartıştığı ve kabul ettiği Kürdistan halk gerçekliğini ve mücadelesini inkar ediyor ve çarpıtıyor...

Şoven Basının "PKK Dışarıdan Besleniyor" Suçlaması, İflas Eden Eski Bir Hikayenin Tekrarıdır

Türk burjuvazisinin egemenlik ve devlet oluş şekli açıktır. Asker ve bürokrat ögelerin kompradorlaşmasıyla, sömürgeci-feodal Osmanlı devletinin siyasal ve askeri gücüne dayanarak, şoven ve anti-demokratik bir tarzda ekonomik güç olmuş ve devlet olarak örgütlenmiştir. İşçi-köylü düşmanı, şoven ve Kürdistan'ı sömürgeleştirme ve inkar temelinde, "Misak-ı Milli" sınırları içinde "sınıfsız ve imtiyazsız tek bir millet"te ifadesini bulan Türk burjuva ideolojisi, çağın en gerici ideolojik biçimlenmesi olmuştur. Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi Kürdistan üzerindeki ulusal inkarcı politikasının başarısına bağlıydı.

İçişleri Bakanlığı'na soru
'Elazığ'da terörist kılığına giren polisler ne yaptı?'

Sınırlardan geçemeyen eşkıya "TIR"ların özel bölmel Türkiye'ye eylemci sokmaya çalışıyordu
PKK'nın bir "sızma yolu daha kesildi

TPAO'nun Töybelen dolum tesislerinde yangın
Sabotaj mı?

Batman'da PKK'ya önlem
Bir günlük sokağa çıkma yasağı

MDP'nin Güneydoğu raporu:
Anarşist kılığına giren polis muhtar öldürdü, benzinci soy

MDP HEYETİNİN BASIN TOPLANTISINDAN
İçişleri Bakanı Akbulut zavallıdır. Tek valiyi kendisi atamamıştır. Olan bitenin baş sorumlusu Müsteşar ve Emniyet Genel Müdürüdür.

Bingöl'de anarşistlerce vurulduğu açıklanan bir köy muhtarı ile köy korucusu Elazığ Emniyet Müdürlüğü'nde çalışan ve anarşist kılığına girmiş sivil polislerce öldürüldü.

...iyet Genel Müdürü, güneydoğu raporunu yanıtladı
...edük: MDP'nin iddiaları inceleniyor

Bu nedenle, Kürdistan'da gelişen her başkaldırıyı şiddetle ezmesi, Kürdistan'a ait olan ne varsa inkar etmesi tarihten silmesi ve talan etmesi gerekirdi.

1925-40'lar arası başkaldırılarda, dünyayı bile hayrete düşüren bir barbarlıkla Kürdistan kıyımdan geçirildi. Daha 1920'de varlığı zimnen de olsa kabul edilen bir halk birden inkar edilmiştir. Türkiye'de herhangi bir demokratik örgütlenme ve basın yoktu, ya da kalmamıştı. Şefik Hüsnüler de sol'dan Kemalizme hizmet ediyorlardı. Bu nedenle, başkaldırılarda dış güçlerin, "İngilizlerin parmağını" aramak doğaldı. M. Kemal tarafından oluşturulan şoven basın, bu durumuyla bile sansüre uğruyor ve başkaldırıları "İngiliz kışkırtması" olarak değerlendiriyordu. Egemen şoven basının yıllarca işlediği "bu dış kaynak", Türk solu'nun rolünü oynayamamasından dolayı Türkiye emekçilerini uzun yıllar etkiledi ve artık öyle bir noktaya gelindi ki, şovenizm dalgası hem Türkiye halkına ve hem de Türk solu'na egemen oldu. O dönemde, Türk burjuvazisinin Sovyetlerden yardım görmesi, siyasal destek alması, Kürdistan üzerinde İngiliz emperyalizmiyle büyük bir paylaşım çelişkisi yaşanması ve diğer yandan da, o dönemde Kürt halkının, içinde bulunduğu koşullar ve öncülüğün karakteri nedeniyle bu durumu aşıp teşhir edememesi, şoven basını cüretkar kılıyordu...

Ama şimdi, durum değişiktir. Türk burjuvazisi emperyalizmle bütünleşmiştir. Türk emekçilerinde aydınlanma olmuş, ciddi bir sınıf savaşımı geçirmişlerdir. Kürdistan uyanmıştır. Ağalar, Şeyhler sömürgecilikle uşaklık bağları içinde bütünleşmiştir. Kürdistan halkı, modern öncü mücadelesi, sömürgeciliği tükenişe götürecek maddi bir güç olmuştur.

Şoven basının yaklaşımının özü hep aynı olmuştur. Halen, "Tek millet, Misak-ı Millicilik ve sınıfsız-imtiyazsız, Türk milleti" anlayışıyla olaylara bakmaktadır. Ancak, İngiliz emperyalizminin yerini şimdi de Ermeni, Suriye, İran, İsveç, I-KDP ve Sovyet desteği almıştır. Şoven basın, dünyayı hayrete düşüren bir şaşkınlıkla, "Dışarıdan beslenen ve yollanan teröristler" değerlendirmesinde diretmiştir. Hakkari başta olmak üzere, Kürdistan'ın bütün şehirlerinde, "Kemalizm ve Ulusal Birlik" üzerine seminerler verilmiş; uyduruk tezlerle, "Kürtlerin aslında dağlı Türk olduğu"na dair kitaplar yazılmış; Kürt halkına, "Kürt halkının olmadığı ve Apocuların Ermeni, Sovyet ajanı oldukları" kanıtlanmaya çalışılmıştır. Bir yandan bu alçak senaryolar sergilenirken, diğer yandan da Paul Henzelerin ağzından İran, Irak ve Suriye'ye göre Türkiye'de Kürtlerin daha rahat olduğu, en iyi sömürgeci devletin Türk devleti olduğu ispatlanmaya çalışılmıştır.

"Terörizm" alışılmış bir deyimdir. ABD emperyalizmi için, muzaffer olan Vietnam İşçi Partisi ve halkı teröristtir. Bugün bile, ABD'ye göre, Küba, Nikaragua, Libya, İran ve Suriye terörist devletlerdir. Türk burjuvazisinin de egemenliğine yönelen her hareketi terörist olarak adlandırması doğal bir hal almıştır. Aralarındaki yoğun çelişkiye rağmen, KUKM'ne gerilla hareketi dememeleri anlaşılır bir şeydir. Türk burjuvazisinin aynı değerlendirmeleri bugün kendi solu'na da benimsetmesi, durumu değiştirmemektedir. Türk faşizmi ve oportünist-milli sol'un "terörizm" nitelemesi "devrimciliğe" eşdeğer alınmalıdır. Mevcut gerçekler kendilerini çürütmektedir. Türk şoven basının bu sahtekarlığına birkaç örnek ile değinelim:

Faşist Ahmet Kabaklı, 2 Nisan 1986 tarihli Tercüman'da şunları yazmaktadır: "*... Azılı eşkiyaya karşı, yurdumuzun doğusunda, ...şehit olan mehmetçik, elbetteki sırf 'adet yerini bulsun diye' yahut kuru bir itaat için ölmüyor. Gözünün önünde imanı, cennet inancı, vatan, toprak, aile, devlet, arkadaş sevgisi vardır... Bugün Doğu'da ve Güneydoğu'da pusu kurarak mehmetçik şehit eden caniler de bunu bilmelidirler... Mehmetçik'in canına kıyanlar, bilinen harplerdeki 'düşman' erlerine göre üç defa daha düşmandırlar. Onun için birbuçuk yıl içinde bunlardan 117'sinin milli kuvvetlerimizce tepelendiklerini duyunca hiç ürpermedim...*"

Bu gözünü kan bürümüş faşist kalemşör, ordu bile vahşetini gizleme çabası içindeyken, daha fazla kan, daha fazla kıyım, daha fazla yıkım talep etmektedir. Peki, neden bu kadar sıkışmıştır ve neden toplumdan askere destek istiyor? Açık ki, mehmetçiğin eski mehmetçik olmadığını, gerçekte annesini, babasını, emekçi kardeşini düşünerek, başka bir halka karşı savaşmak istemediğini, çatışmalarda savaşmadığını, kaçtığını, subaylarını vurduğunu, ordu içinde sürekli çatışmaların olduğunu, Türk emekçilerinin de içinde bulundukları şoven dalgadan sıyrıldıklarını, Türk ordusuna karşı büyük bir savaşın verildiğini görüyor ve kabul ediyor. Bu denli saldırganlığı da bu gerçekten, saldırgan ve haksız ordunun ve bu ordu şahsında Türk sömürgeciliğinin çöküşünü görmesinden ileri geliyor... Savaşta kahramanlık, haklı bir davaya hastır. Emperyalizme karşı savaşta kahramanlık sergileyen Anadolu işçi-köylü gencinin Kürdistan'daki haksız savaşında kararsız, ödlek bir karakter çizeceği, buna karşın Kürdistan Ulusal Kurtuluşçularının haklı davalarında kahramanlıklar yaratacağı açıktır. Bu azgın faşist kalemşörün şoven histerisini kırmak için Türk solu ne yapıyor acaba? KUKM'nin dış kaynaklı bir kışkırtma hareketi olduğu konusunda, geçmişten beri burjuva basını ve onun uşak yazarları ağız birliği içerisindedir. Bu konuda yazılanlardan bazı örnekler veriyoruz:

Toplumsal sorunlarda uzman olmakla övünen, sözde demokrat, MİT'in has elemanı Uğur Mumcu: "*Güneydoğu yörelerimizdeki ayrılıkçı teröristlerin Suriye'deki kamplarda eğitildiklerini artık sağır sultan bile duymuştur...*" (10 Mart 1986, Hürriyet)

"*PKK'nin Kızıl Tugaylar, RAF gibi örgütlerle ilişki kurmak için girişimleri vardır, fakat gerçekleştirildi mi, somut deliller yok. Ama ASALA ile ilişkileri vardır...*" (Nokta, 23 Mart 1986, Faşizmin yeni bir uşağından)

"*... Ve bunlar bilinmektedir ki, bir komşumuz tarafından beslenmekte, doyurulmakta, silahlandırılmakta ve üzerimize salıverilmektedir. Daha doğrusu bir komşumuz ve onun maşası diğer iki komşumuz tarafından... Rusya, Güney Amerika'da bile gerilla harplerini kışkırtırken, Güney Anadolu'da niçin kışkırtmasın?..*" (Ergun Göze, 1 Nisan 1986, Tercüman)

"*Son derece ilgi çekici bir tesadüftür ki, Suriye Başbakanının ülkesine dönmesinden sonra, Güneydoğu'da bir süredir durulan olaylar, birdenbire büyük tırmanışa geçmiştir...*" (3 Nisan 1986, Tercüman)

Tercüman'ın 24 Şubat 1986 sayısında bu defa perde arkasında Bulgar parmağı aranıyor. Bulgaristan'ın düşman ilan edilmesi de zaten bu konuda işleri kolaylaştırmaktadır. Gazetenin yazısı şöyle: "*Bulgarların küstahlığı sürüyor: ... Bulgar gazetesi Yeni-Işık'ta BKP-MK'nin onayıyla yayınlanan bir yorumda, Türkiye'nin Doğu'da yaşayan Kürtleri ortaçağ zihniyetiyle yapılan muamelelere maruz bıraktığı, ...1915 yılında Ermenilere uygulanan katliam, bu yüzyılın sonunda Trükiye'de yaşayan 12 milyon Kürt'e de uygulanacak...*"

İstisnasız bütün köşe yazarları ve gazeteler için, tehlike dışkaynaklıdır. Ve netice de Moskova'ya dayanmaktadır. Bu uşaklar çözümü de gösteriyorlar; kimine göre ordu tek başına başedemeyecektir, bu nedenle milletten yardım istenmelidir, kimine göre Irak gibi Suriye'yle de bir anlaşma yapılmalı, Fırat suları ve askeri tehdit araç olmalı, Sovyetlerle bile bu konuda "uzlaşılmalı" ve Avurpa'dan PKK'liler kovulmalıdır.

"*Komşu ülkelere, birkaç yıl önce Irak'la yapıldığı gibi ciddi bir işbirliği teklifi yaparak, bu işte kendi topraklarını, Türkiye aleyhine üs olarak kullandırmayacaklarını kesin bir dille hatırlatılmalıdır.*" (Forum, 1 Aralık 1985)

"En iyi savunmanın taarruz olduğunu" ileri süren Forum, dışarıda dediği ana karargahlara saldırmayı öğütlüyor. Bir başka yerde, "PKK Lideri A. Öcalan'ın yardımcılarının Avrupa'da dolaşmaları izah edilmez bir olaydır" denilerek hedef gösterilmektedir.

Bu şoven histeri ve çarpıtmanın altında yatan gerçek bellidir. Kürdistan ellerinden gidiyor, orduları çöküyor, kendi emekçilerinden ve dünyadan artık katliamlar için destek alamıyorlar. Kürt halkını katletmek için, sosyalist ülkeler dahil, bütün dünyadan yardım isteyen ve etmedikleri için şunu-bunu teröristlikle suçlayan ve tehdit eden faşist mantık sıkışmıştır. Hiçbir çarpıtma ve girişimleri, PKK'nin halk desteğini ve gerek Ortadoğu'da gerekse Avrupa'da artan siyasal etkinliğini önleyemeyecektir.

PKK, devrimci bir ulusal kurtuluş örgütüdür. Doğru ve haklı bir mücadeleyi sürdürüyor. Gerici ve son derece haksız faşist Türk devletine karşı döğüşüyor. Faşist Türk devleti, bu karakteriyle, Türk, Kürt emekçileri, Ortadoğu halkları, sosyalist ülkeler ve dünya ilerici insanlığının düşmanıdır. PKK, temelinde Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük savaşının çıkarları olmak üzere, Türk sömürgeciliği, genel olarak sömürgecilik, gericilik ve emperyalizme karşı, devrimci-demokrat, yurtsever güçlerle ittifaklara ve dayanışmalara girebilmektedir ve bu PKK'nin hedefidir de. Gün gibi ortadadır ki, PKK daha ilk gününden beri, Kürdistan emekçi sınıflarının özgücüne ve olanaklarına dayanmıştır. Bugün de bu böyledir. Maddi, manevi bütün desteğinin kaynağı budur. İşte şovenizmin kabul edemediği de budur. İkincisi, PKK, Türk sömürgeciliği, sol uzantıları ve Kürt reformist gruplarının oluşturduğu engelleri aşmış, Kürdistan sorununu, uluslararası platformlara getirmiş, buradan da Türk faşizmini sıkıştırmaya başlamıştır. Faşizmin kabul edemediği budur. Buradan kalkarak başka halkları suçluyor. Dünyada böyle rezillik görülmemiştir. Bulgaristan'daki hayali bir Türk azınlığı için dünyanın gürültüsünü koparan, Türklükle alakası olmayan bir avuç insan için Kıbrıs'ı işgal eden sömürgeci Türk devleti, bir halkı 15 milyon insanıyla ortadan kaldırması için dünyayı yardım etmemekle suçluyor. Şoven basının yanıldığı üçüncü bir nokta da, Kürdistan'da hep uşakları görmüş olmalarıdır. Onlar Şeyh İdris-i Bitlisilere alışmışlardır. Parlamentodaki uşaklara, ilkel milliyetçilere ve Avrupa'daki reformist Kürt uşaklarına alışmışlardır. Ama bu defa umduklarının tersi olmaktadır. PKK, bu uşaklarının da maskesini düşürerek gelişmektedir. Siyasal etkinliği ve eylemiyle işbirlikçiliğin temellerini daraltmaktadır...

Faşizmin kalemşörleri şunu iyi bilmelidir, eski çamlar bardak oluyor. PKK ve Kürdistan halkı, bağımsızlık çıkarlarından taviz vermeden mücadelesini geliştirmeye kararlıdır. İnsanlar ve halklar arasındaki ilişki, dayanışma ve destek evrenseldir; bölge ve dünya devrimci, ilerici, yurtsever, insancıl güçlerinin her geçen gün Türk faşizminin zulmüne karşı, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük savaşıyla dayanışma ve desteklerini artıracakları mutlaktır. Faşist kalemşörlerin bu dayanışmadan dolayı komşu halkları ve sosyalist ülkeleri tehdit etmesine gelince; bu kendi hüsnükuruntularıdır. Karıncalanan ve çürüyen bir devin kimseyi inandırmayan ve üstelik kahkahalara neden olan çöküş naralarıdır bunlar.

Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Talebini Sosyal-Ekonomik Önlemlere İndirgeme Çabası, İflas Eden Bir Sahtekarlıktır...

"*Türkiye'de Güneydoğu'nun geri kalmışlığı, ne sadece Özal hükümetinin ne de ondan önceki hükümetlerin ana sorunudur... Güneydoğu Anadolu'nun geri kalmışlığı, tüm olarak hepimizin ve Türkiye Cumhuriyeti'nin başta gelen sorunudur... Hepimizin kabul ettiği bir gerçek var... Gelişmemişlik, devletin bütünlüğünü hedef alan unsurlar ve teröristler için, uygun zemin oluşturuyor...*" (M. Barlas, 12 Nisan 1986, Milliyet)

Acaba gerçek bu mudur? Söylediklerine kendileri de inanıyorlar mı? Sınıfların ve halkların istemi, siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel yanlarıyla bir bütünlük oluşturur. Bunlar için halklar savaşır. Ancak dilsiz ve kimliksiz bir ulusun, sosyal, ekonomik refahı sözkonusu olabilir mi? Türk burjuvazisi için ekonomik önlemler, sömürgeciliği kurumlaştırma, tekel talanını Kürdistan'a yayma, işbirlikçi uşak bir komprador sınıfını oluşturma, dil'de, sosyal alışkanlıklarda Kürt ulusunu yozlaştırma ve asimile etme, Türkleştirmedir. O halde, ekonomik-sosyal önlem dedikleri politikanın, ulusal tahribatın en güçlü amacı olduğu gün gibi açıktır... 1920-40 dönemlerinin ardından 1950-70 arası dönemde Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki bütün ekonomik, sosyal, kültürel işlevi bu olmuştur. Siyasal sömürgeciliği, askeri sömürgeciliğini pekiştirmiş, Kürt halkının asimilesini hızlandırmıştır. Kürdistan'da bundan yararlanan, egemen ağa takımı olmuştur. Küçükburjuvazinin elit kesimi bundan yararlanmıştır. Kürdistan halkı ise, parçalanmaya, asimileye, açlığa, angaryaya mahkum edilmiştir. Türkiye'nin çoğu kentinde, sayıları milyonları bulan Kürt insanını barındıran angarya kolonileri oluşmuştur... Ama, tarihi hesap bozulmuştur, yığınlar yoksulluklarının kaynağını görmüşlerdir, ulusal kimliklerini aramışlardır, Türk sömürgeciliği ve Kürdistan'daki işbirlikçilerine yönelmişlerdir... Kürdistan'da sınıf savaşımının, ulusal savaş şeklinde biçimleneceği belliydi. Ulusal mücadele, yalnız Kürdistan ve Türkiye'deki değil, dünyanın her tarafındaki Kürt emekçilerini kapsamıştır. Sömürgeciliğin silahı ters tepmiştir; okulu, radyosu, televizyonu ters tepmiştir. 1920-40, hatta 1960'lara kadar uyuyan bir Kürdistan vardı, Türk burjuvazisi 1940'lara kadar belli bir gelişmeyi yaşıyordu. Şimdi ise çöken, Türk burjuva sistemidir. Ekonomik, siyasal çıkmazı belirgindir. Kitlelerin tepkisi had düzeydedir. Kürdistan'da modern, diri ve etkin bir ulusal kurtuluş mücadelesi vardır. Ve bu, sömürgeciliğin her yönelimini boşa çıkaracak esas ögedir. Toplumun bütün halk kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesiyle pratik bağ içine girdikleri bir dönemde, elektriklendirilen her köy, açılan her okul, şehire bağlanan her köy yolu, asıl hedef olan denetim, ekonomik talan, asimilasyon ve sosyal başkalaşımda Türk sömürgeciliğine belli avantajlar sağlasa da esas olarak ulusal kurtuluşta yer alan kitlelerin gücünün niteliğinin artmasına yolaçacaktır.

Bugün, Kürt halkı; işçisi, köylüsü ve genciyle, yoz sosyal yaşama, kültürel asimilasyona ve ekonomik yoksulluğa tavır almaktadır. Halkımızın pratik eylemleri gelişiyor. Kürdistan'da araştırma yapan SHP heyetinin endişeleri bu gerçeği ortaya sermektedir. Artık göç de çözüm olmamaktadır. Nasıl 1950, 1960'larda Çukurova projesiyle, Kürdistan'daki atıl ve ucuz işgücünün belli oranda emilmesi hedeflenmiş ve bu iflas etmişse; bugün "GAP" projesinin aynı rolü görmesi de bir hayaldır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk örgütlenme ve günümüzde etkin bir pratik alanı olan Diyarbakır, Urfa, Mardin, Adıyaman bu projeyle daha çok proleterleşecek, ulusal kurtuluşun proleter sınıf zemini daha da pekişecektir. Diğer yandan ulusal kurtuluş güçleri ve halk, askeri amaçlı ve özel talan amaçlı yönelime tavır almakta; orman kesimini, askeri kuşatmayı kolaylaştıran yolları, karakol inşaatlarını engellemektedir.

Van, Siirt, Hakkari vb. yerlerde yatırım adı altında yapılan kömür talanı, orman talanı, hayvan talanı, askeri yol yapımı, mera ve otlakların çetebaşı ağalara tapulanması, sınır ticaretinin yasaklanması, köy-

lülerin sürülmesi, şehir pazarına bağlanarak, aile ekonomilerinin felce uğratılmasıdır. Toplu göçler ve göçlerin ardından geri dönüşlerin nedeni budur...

Şoven basın, dediğine kendisi de inanamamaktadır. Petrol, kömür, orman, hayvan talanına yönelik olan ve günlük talanı hedefleyen kompradorluk acentaları vb. dışında yatırımlar donmuştur. Bunu görmek için Milliyet gazetesinin 12 Nisan 1986 tarihli itirafına bakmak yeterlidir.

Hükümet olmaya hazırlanan SHP, en çok yatırım, ekonomik, sosyal reformlar, önlemler yaygaralarını koparmaktadır. SHP, devleti kurtarmaya çalışıyor. Her şeyi hükümetin şahsında yargılıyor, ve bugün muhalefetini iki ögeye dayandırıyor; "ekonomik çıkmaz" ve "hükümetin Kürdistan'daki çıkmazı." Ancak faşizm icazetli SHP, kendi kendisini aldatıyor. Kürdistan'da savaş yürüten, işkence eden, kurumlaşmış rüşvet mekanizması kuran, köy boşaltan, valiler yöneten, Pervari'deki gibi kaymakamları tutuklatan, yüzbaşılar, binbaşılar, albaylar, ağalar, kolordular ve nihayet tepedeki Türk Genelkurmayıdır. Bunu belgeleriyle yayınladık. Ordunun bu yönetimi 12 Eylül 1980 rejimiyle yasallaşmıştır, hükümet bir piyondur. İçişleri Bakanı sadece kötü bir piyondur. O halde Kürdistan'da tıkanan hükümet değil, hükümet ve devletin; Türk ordusu ve Türk burjuva sistemidir. Yığınlar bunu biliyor ve dünya izliyor. Kürdistan emekçi halkı, PKK öncülüğünde mücadelesini yükselterek, sömürgeciliği Kürdistan'da parçalayacaktır. Belki, batan sömürgeciliği kurtarmak için SHP hükümet olabilir, ama ardından hemen yeni bir engel hazırlanmak zorundadır. Ve böylece bu değişiklikler artan mücadelenin etkisiyle sömürgeci bunalımı artıran ögeler olacaklardır. Ekonomik reformlara gelince, bundan böyle bunların mücadeleyi durdurmaları olanaksızdır. Tam aksine, gelişen mücadeleyi önleme amacıyla uygulamaya sokulacakları için mücadeleyi daha da geliştireceklerdir. SHP de bunun etkin bir önlem olduğuna inanmadığı için, daha fazla şiddet ve stratejik köyleri önermektedir. Sorunun bilincinde olan Tercüman, Yeni Forum vd. organlar, her yolla artırılacak şiddeti tek geçerli yöntem kabul ederek, orduya daha fazla destek verilmesini, milisliğin daha da yetkinleştirilmesini önermektediler...

SHP vd. burjuva partileri "ekonomik-sosyal" önlemlerle kime çağrı yapmaktadırlar? Belli ki ağalara, aşiret reislerine ve elit küçükburjuvalara çağrı yapmaktadırlar. Kürdistan egemenleri bu bağla uşaklık ilişkileri içinde paylarını alacaklardır. Elit küçük-burjuvalar da bir hizmet aracı olarak paylarına düşeni alacaklardır. SHP'nin bunu yapıp yapmayacağı, onun Türkiye'deki üslerine, sistemdeki rolüne ve KUKM'nin güncel pratik gerçeğine bağlıdır. Türkiye'de sosyal-demokrasinin olup olmayacağını tartışmak bile saçmadır. Ortaya çıkan açık gerçek, Türk tekelci burjuvazisinin Türkiye ve Kürdistan'daki muhalefeti tasfiye etmek için, kendisini sözde liberal dönüşümlerle maskelemeye çalıştığıdır. Ancak bu oyun ve bu rolü oynayacak SHP'nin uşak karakteri o kadar açıktır ki, şimdiden daha sol maskeli burjuva engelleri hazırlanmaktadır. SHP vd.'lerinin bu rolü oynamaları için sol'dan uşaklara ihtiyaç vardır. Bazı siyasal, ekonomik tavizler ya da böyle bir beklenti, bu sol uşaklara yetmektedir. "Sol Birlik"in SHP ile tabanda kardeşleşmesi, PKK'ye saldırılar, SHP'nin Kürdistan seferleri, Kürt reformist gruplarının milisliği göze alan uşaklıkları, Türk ve Kürt emekçilerine karşı oynanan büyük bir ihanettir. Gerekleri yapıldı mı SHP hiç de zorunlu bir durak değildir. Gerekleri yapıldı mı SHP, DSP'ler üstüste devrilecektir. Emekçiler asıl hedefe daha isabetli vuracaklardır. PKK, bu yolu açmış ve oldukça ilerletmiştir. Telaş da buradan doğuyor. Varılan aşamada ekonomik-sosyal önlemler tarihe karışmıştır. Gündeme gelseler ve mücadeleyi engelleme amacı taşısalar da, varolan mücadelenin sonucu gündeme geleceklerinden, mücadeleyi durdurma gücünde olamayacaklardır; tersine KUKM bunlardan yararlanacaktır. Hangi aklı başında insan Kürdistan'da Türk ordusunun yoğun gücünü azaltacağına, kontr-gerilla timlerini çekeceğine, ağalığı ve milisliği dağıtacağına, köy yakmaların duracağına, açlığın giderileceğine, binlerce işsizin iş bulacağına, gençlik birikiminin emileceğine, ek uğraşları işkence ve rüşvet olan polisin ve yüzbaşıların frenleneceğine inanabilir ve hangi ahmak; ulusal kurtuluşun bilinç ve eylemine kavuşan, bu amaç için bu denli acı çeken, şehit veren bir halkın durdurulabileceğine inanabilir? Hangi geveze ve uşak, PKK'nin silahlı direnişini durduracağına ya da geliştiremeyeceğine inanabilir? Açlık ve işkenceleri durduracak olan, orduya geri adım attıracak olan, milisliği dağıtacak olan halkın kendi eylemidir; örgütlü devrimci eylemi ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. PKK ve Kürdistan halkı, bugün bunu yapıyor ve zafere ulaştırmaya da kararlıdır.

Türk okulu, Türk yolu, Türk fabrikası, Türk ordusu, işkencesi, talanı, kıyımı, asimilasyonu, bir bütündür ve birbirinden koparılamaz. Bunu iyi bilen sözde sosyal-demokrat Türk burjuvaları, dediklerine kendileri de inanmadıkları için, askeri önlemleri elden bırakmamaktadırlar. Peki, SHP ya da "gizli umut" DSP'ye secdeye yatan reformist uşaklara ne demeli? Bu uşaklar iyi bilmelidirler ki, halkımızın gündeminde olan "reformlar" değil, "devrim"dir; ulusal kurtuluştur. Ve halkımız bu gerçekliği kavramıştır. Unutulmamalıdır ki, bugün ülke içinde ve ülke dışında halkımızın kazandığı bütün pratik ve siyasal mevziler, PKK öncülüğünde ve ulusal kurtuluş eylemiyle olmaktadır. Reformistler, yaşamlarını bile bu gerçeğe borçludurlar. Sömürgecilerin siyasal, ekonomik uygulamalarının yanında yer almak, halkı da bu yola sürüklemeye çalışmak, KUKM'ne ve halka karşı savaşmak demektir. Belki Avrupa vb. yerlerde, mevcut gerçekler bu savaşı belli sınırlarda bırakmaktadır, ama acaba, reformistler PKK ve KUKM'ne karşı açtıkları bu savaşı, Kürdistan'da da kabulleniyorlar mı? Ya da kıyasıya bir ölüm kalım savaşının verildiği Kürdistan'da kimin yanında yer alacaklardır? Sömürgeciler açıkça söylüyorlar; "orta yol yoktur" diyorlar. Biz de belirtiyoruz; "orta yol yoktur." Ya halkın yanında yer alınacak, ya da sömürgecilerin yanında. Kürdistan'da savaş Avrupa'daki gibi yumuşak olmamaktadır. Orada devrimin, halkın çıkar yasaları geçerlidir.

Eğer, bugün Kürdistan emekçi halkı ulusal ve sınıfsal mücadelesini bugünkü boyutlara vardırmışsa, "sosyal, ekonomik önlemlerin", "reformist istemlerin" altında yatan sömürgeci politikayı ve küçükburjuva uzlaşıcılığı iyi gördüklerinden ve kavradıklarındandır. Bu kavrayış ve siyasal gerçeklik, gelişmenin bundan sonraki sürecinde de zemini olacaktır. Her şey gün gibi açıkken, sömürgecilerin belli burjuva kesimlerinin, Kürt reformistlerini kastederek, aynı önlemleri öne sürmeleri tamamen aldatmacadır. Kürt reformistlerinin de bu önlemlere tapınmaları, halkın mücadelesini buna bağımlı kılmaya çalışmaları çok açık olarak, sömürgeci burjuva kuyrukçuluğudur ve gerçeklerle alay etmek demektir.

Tercüman (4)

KÖŞEBAŞI
Ergun Göze

GÜNEYDOĞU'DA HARP

VATANDAŞ

Yüce Peygamberimiz (A.S.) Hadis-i Şerif'lerinde, "Bölücülüğe sebep olan, hizipçilik ve ayrıcılık yapan bizden değildir.

Bize silâh çeken bizden değildir" buyuruyor.

Yâni: Sana, anana, babana, kardeşine, karına, çocuğuna silâh çeken, tehdit eden, öldüren ve ırzına geçen bölücü çete mensupları, bizden değildir.

Namusuna, haysiyetine, varlığına göz dikmiş, Ermeni uşağı bölücü çete mensuplarını gördüğün yerde güvenlik güçlerine haber ver.

Aksi halde, sen de Allah indinde onların işlediği suçlara ortak olacaksın.

Seni bölmek isteyen din düşmanı, komünist eşkıyaya karşı mücadele eden askerine ve polisine yardımcı ol."

Şimdi, bu bölücü, kanlı katil eşkıya, sanki barış istiyor da, ordumuz savaşmakta ısrarlı... Evet, sanki vaziyet böyle imiş gibi, bizim meşhur "Barış Bülbülleri" susmakta, yedikleri kızıl dutları hazımla uğraşmaktadırlar...

ANKARA'dan
YALÇIN DOĞAN

Fırat'a karşılık...

Güvenlik anlaşmasına imza atmadılar

Suriye vazgeçti

SEDAT ERGİN

ANKARA — Türkiye ile Suriye arasında hafta başından beri süren görüşmeler, dün iki "uzak komşu" arasındaki ilişkilerin "dostluk ve güven ilişkisi haline getirilmesi" konusunda varılan görüş birliği ile olumlu bir hava içinde sonuçlandı.

● TPAO'nun Toybelen Dolum Tesisleri'ne roketatar mermisi ile saldırı yapan bölücü çetenin kilit adamı "Zinnar"ın Suriye'de, sınırın 5 kilometre ötesindeki kaldığı yer belirlendi.

● 2 özel vurucu tim, kanlı katillere son darbeyi vurmak için Diyarbakır'da bekliyor. Adıyaman, Siirt ve Hakkâri'ye de birer tim gönderildi.

● Aranan 400 PKK'cıdan 10'unun kadın olduğu...

● Adıyaman, Hakkâri ve Siirt'te başlatılan operasyonlarla sınır tutuldu

● Bölücü terör vahşeti Dicle'de iki kardeşi daha öldürdü

● İki komşu ülke de yasadışı terör örgütü PKK'yı dışladı

Irak'ta 4 Apocu öldürüldü

GÜVENLİK kuvvetlerinin Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde bölücü çete mensup...

● Irak'ta korsan yayın yapan radyo haberine göre Barzani'ye sığınmak isteyen PKK'cılarla Peşmergeler arasında silahlı çatışma çıktı. Çatışmadan sonra 16 Apocu yaralanarak esir alındı

● Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde şehit edilen astsubayın cenazesi toprağa verilmek üzere Adana'ya gönderildi

● Güvenlik kuvvetleri ile giriştiği silahlı çatışmada ölü olarak ele geçirilen ...maz'ın üzerinde bulunan şifrenin çözülmesine çalışılıyor

SHP vd. bazı burjuva partiler, orduyu gizlemeyi istemektedirler. Ağalar teşhir olduklarından, yeni milisleri ortaya sürmek istemektedirler. Köyleri bir araya toplayıp denetim altına almak istemektedirler. Ajan faaliyeti, özel kontr-gerilla timleri ve provakasyon timleriyle sonuca gitmek istemektedirler. Savaşı sivilleştirme olan bu yöntemler Genelkurmaylıkta yoğun olarak tartışılmaktadır. "Milli Hakimiyet Harekatı"ndaki ordu-milis çıkmazı, bu yöntemlere ilgiyi artırdı. Belli ki, yeni ve inandırıcı milis engelleri, "Sol-Birlik", Kürt reformist grupları olmak zorundadır. Ançak unuttukları gerçekler vardır; iflas eden bir ekonomi, Ortadoğu'nun hassas ortamı, Türkiye emekçilerinin artan muhalefeti, KUKM ve PKK gerçekliği, Kürdistan'da konumlanan 300.000'in üstündeki mevcuduyla askeri ordu, teşhir olan Kürt hakim sınıfları, patlama noktasına gelen bir halk ve bütün oyunları bozma güç ve kararlılığında olan PKK.

Onları çıkmazda bırakan gerçek budur. Şoven basının "demokrat" kalemşörlerinin umutsuzluğu da bundandır.

Şoven Basının Yalan ve Demogojisi, Gerçekleri Çarpıtmaya Yetmemektedir...

Türk şoven basının, faşizmin bir emriyle yazılan ve birbiriyle çelişen yalanlarından bazılarını dizelim:

"Ağır yaralandı... Apo'ya silahlı saldırı... Suriye'nin Lazkiye kentinde 4 kişi tarafından yaylım ateşine tutulan PKK lideri, arkadaşları tarafından bilinmeyen bir yere götürüldü..." (8 Mart 1986, Cumhuriyet)

Bu haber yıllarca "en ciddi" burjuva gazetesi olma kisvesine bürünen Cumhuriyet'e ait. Haber kaynağı da korsan bir Kürt radyosu. Bunun, yayın yaptıkları köylerden bile dinlenilemeyen I-KDP'nin radyosu olamayacağı ortada olduğuna göre, defalarca ordan da yayınlanan bu ve benzeri haberlerin MİT kaynaklı ve ortalığı karıştırmaya yönelik olduğunu kavramak zor olmamaktadır.

"İsveç Polisi Bayık'ın Peşinde..." (Hürriyet, 11 Mart 1986)

"PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın Suriye'nin Lazkiye kentinde bir süre önce vurularak yaralandığı yolundaki resmi bir soruya da 'Biz resmi bilgiler almış değiliz...' diye yanıtlayan İçişleri Bakanı Akbulut..." (28 Mart 1986, Hürriyet)

"Güneydoğu'da katliam yapan bölücü çetenin karargahının, Suriye'nin Kamışlı ... sin'de sınırlarımıza 5 km mesafede olduğu belirlendi." (28 Mart 1986, Hürriyet)

"Irak'ta 3 Apocu öldürüldü, Irak'taki I-KDP'nin sesi radyosunun önceki gece verdiği habere göre, PKK militanlarının Mesut Barzani'ye bağlı peşmergelere sığınmak istediği, bunun üzerine çıkan çatışmada dört Apocu'nun öldürüldüğü, 16'sının ise yaralı olarak yakalandığı öne sürüldü... Korsan radyo haberinde, Mesut Barzani'nin, 'PKK'yi dıştaladığına dair sözlerine yer verdi.' Aynı yayında Mesut Barzani'nin 'Türkiye aleyhtarıyla bizim işimiz yok. Bizim, Irak'la anlaşmazlığımız var. Bu savaşımızda, peşmergelerin arasında PKK'cılara yer yok' dediği öne sürüldü..." (2 Nisan 1986, Milliyet)

Hemen hemen her gazetenin ana başlığı "PKK çökertiliyor" haberiyle dolu...

"Hain Belge... Hürriyet muhabiri, 'PKK üyesi' olduğunu gösteren belgeyi 25 bin lira karşılığında satın aldı. Bu belgeyle dilerse, örneğin İsveç'e gidip siyasi iltica hakkı isteyebilir ve bu ülkeye yerleşebilirdi..." (16 Mart 1986, Hürriyet)

Bu da ihanet robotlarından:

"Yıldırım Merkit: Örgütü ayakta tutan tek şey şiddettir, öldürülme korkusu biterse örgüt dağılır. Hüseyin Tilki: Apo, Şam'da krallar gibi yaşarken, biz de dağda ekmeği, soğanı bile zor buluyorduk. Şahin Dönmez: Kitle eylemi olunca Apo korkağı ön saflardaydı. Polisle karşılaşınca ortadan kayboluyordu. Abdulkadir Aygan: Katır yedik..." (Tercüman, 25 Nisan 1986) *"Mehmet Oktay: Oğlunu askere gönderen, askerde ise firar etmeyen, aranıyor olupta teslim olan, mahkum olupta onlara katılmayan, yiyecek, giyecek ve içecek gibi gereksinimleri yeterli derecede temin etmeyen... her aileden en az bir erkek olmak üzere onlara asker vermeyen düşman ilan edildi..."* (Milliyet, 25 Mart 1986)

"Hakkari'de üç Apocu öldürüldü..." (Tercüman, 12 Nisan 1986)

"Gizli bölme harekatı; korsan telsizle güvenlik kuvvetlerinin frekansına giren PKK militanları, üst düzey yetkililerine ve Batman'daki TPAO tesislerine sabotaj tehditinde bulundular. Türkiye'ye Güneydoğu'dan giriş yapan tankerlerde meydana getirilen gizli bölmelerde yurda sızdıkları tespit edilen militanlar sebebiyle tankerler didik didik aranıyor... Tesislere vurucu timler yerleştirildi..." (Tercüman, 12 Nisan 1986)

"PKK taşındı, Hakkari ve yöresinde bölücü çete mensuplarına karşı girişilen operasyonlar sürdürülürken PKK'nin daha önce Irak'ın Türkiye sınırına yakın Başyan Köyün'deki mekteb-i siyasi adı altındaki karargahını, bu ülkenin Kuzeydoğusundaki Gakur mıntıkasına naklettiği bildirildi..." (Hürriyet, 11 Nisan 1986)

"Mesut Barzani PKK'cılara çağrı yaptı: 'Gelin bize katılın, 2 bin kişi ile devlet kurulmaz." (Tercüman, 3 Nisan 1986)

Bu ve benzeri yalan ve uydurma haberlerle belli ki faşist ordunun taarruzu beslenmektedir. Amaç, çözülen orduya moral vermek, savaş üzerinde etkide bulunmak, KUKM ve PKK hakkında Türkiye emekçi sınıflarını koşullandırmak, PKK'nin devrimci etkinliğini karalamak, kuşkular yaratmak, dünya kamuoyunda yarattığı ve daha da yaratacağı siyasal otoriteyi lekelemek ve Kürdistan halkında mücadele hakkında kuşkular yaratmaktı. Türk şoven basın bu görevi o kadar düşkünce yapmakta ve faşizmin talimatlarına o kadar çok uymaktadır ki, hiçbir yönüyle inandırıcılığı kalmamaktadır. 15 Ağustos 1984'ten beri sistematik olarak, belli bir görev dağılımı içinde uyduruk muhabir adları altında aynı yalan ve karalama yayını yapmaktadırlar. Ne Kürdistan halkı, ne Türkiye emekçileri ve ne de dünya kamuoyu için hiçbir inandırıcılıkları kalmamıştır. Yeni Forum, 1 Aralık 1985 sayılı sayısında "Doğu Anadolu'da olup bitenler" başlığı altında yazdığı yazıda, faşist devlet tarafından bu yayınların yapıldığını resmen kabul etmektedir. Şoven burjuva basının, kendi kendini çürüten yazılarına değinmeden önce, PKK'nin program ve pratiğini nasıl çarpıttığına dair iki örnek vermek yararlı olacaktır:

11 Nisan 1986 tarihli Milliyet, *"PKK'nin hedefi Türk ordusu"* başlığı altında verdiği haberde KUKC'nin programındaki hedef ilkelerini allakbullak ediyor. Evet, PKK'nin hedefi Türk ordusudur. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki bütün siyasal, askeri, ekonomik, kültürel varlığının tasfiyesidir. Bu istemler emekçi halkımızın uğruna yüzyıllardır mücadele ettiği devrim istemleridir. Yığınların her şeyi göze alarak savaşa kalkmaları, bu istemler nedeniyledir. Ancak yığınların çok iyi bildiği devrim hedeflerini çarpıtma alçaklığı, şoven basını kurtaramamaktadır. Bir ilke olarak, *"Türk dilinin tasfiye edilerek, Kürtçenin serbestleştirilmesi"* belirtilmektedir. Bu, şovenizmi körüklemek için yapılan ince bir çarpıtmadır. KUKC programında, sözkonusu ilke şöyledir: "*7- Kürt dili ve kültürü üzerindeki zorla asimilasyona son verilmesi, sömürgeci* (Türk sömürgeciliğinin) *eğitim sisteminin tasfiye edilmesi... 11- ulusal (Kürt) dil, kültür ve eğitimin geliştirilmesi için uygun tedbir ve kurumlaşmanın sağlanması.*"

"Tüm işletmelerin kamulaştırılması" ve *"Tüm işadamalarının mal varlıklarının kamulaştırılması"* çarptımaları da ulusal kurtuluş cephesinde yeralacak geniş esnaf, küçük işletme vb. sahibi yığınları kuşkuya düşürmeye yönelik ince bir çarpıtmadır. Toplumun bütün halk kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesine meyletmeleri şoven basını alelacele böyle bir çarpıtmaya itmiştir. KUKC programındaki ilgili hedefler şöyledir: *"6-Ekonomik sömürgeciliğin sona erdirilmesi, sömürgeci devlet tekellerinin tüm işletmelerinin kamulaştırılması... 8- İşbirlikçi ve hain feodal-komprador kesimlerin ekonomik ve sosyal güçlerinin ortadan kaldırılması, mal varlıklarının kamulaştırılması, toplumdaki tüm ortaçağ kalıntılarının tasfiye edilmesi... 10- Sömürgeci devlet egemenliğindeki topraklarla hain toprak ağalarının elindeki toprakların millileştirilmesi. Bu toprakların, topraksız ve az topraklı köylülere mülkiyeti kamunun olmak üzere bedava dağıtılması. Bağımsız bir ulusal ekonominin kurulması... 14-Halkın temel*

haklarının uygulanması; insan hakları, mülk edinme hakı, medeni haklar (genel seçim, demokratik özgürlükler, kadının özgürleştirilmesi ve kadınla-erkek arasında eşitlik vs.)..."

PKK, Kürdistan halkının Ulusal Kurtuluş Devrimini, Türkiye emekçilerinin Demokratik Halk Devriminin doğal bir müttefiki olarak görür. Askeri faşist yönetimin (devletin) devrimle yıkılmasını, bu cephesel dayanışmanın temel hedefi olarak almış, bunun örgütsel ifadesi olan FKBDC'yle bu doğrultuda adım atmış, Kürdistan'da direnişi geliştirerek tarihi görevini yapmıştır. Şoven basının bir diğer ciddi telaşı bu noktadadır. Amacı devleti korumak, Türk emekçileri arasında KUKM'ne gelişen sempati ve desteği önlemektir.

Faşist basının diğer bir çabası da, bazı ilkel milliyetçi ve reformist Kürt örgütlerine söylenmiş ya da söylenmemiş bazı konuşmalara atfen, olmamış cepheleri kurdurup dağıtarak, bu güçlere olamadıkları roller atfederek, hayali çatışmalar yaptırarak, halkımızın ulusal bağımsızlık ve birlik duygularını zedeleyip, umutsuzluğu geliştirmeyi hedeflemektedir. Ama yanılmaktadırlar. Durum tam tersidir. PKK'nin mücadelesi bütün Kürdistan çapındadır. Bağımsızlık düşüncesi, şimdiye dek süren ve sömürgecilerle bağları mutlak olan aşiretçi-feodal, burjuva ve reformist küçük-bujuva engelleri aşmıştır. PKK'nin ulusal birliği hedefleyen Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadelelerle temel ittifak anlayışı, ulusal bağımsızlığı hedef alan mücadelelerdir. Kürdistan bağımlı burjuvaları, feodalleri, küçük-burjuvaları böyle bir mücadelenin öncüsü olamazlar. Bu nedenle, PKK'nin her Kürdistan parçasında gücü zorunlu olarak vardır ve bu varlık Kürdistan köylüsüne, işçisine, yurtseverine dayanmaktadır. PKK, otonomist güçleri, ulusal kurtuluşun temel güçleri arasında görmez, o an için bölge devrimiyle çekişmemeleri ve ulusal kurtuluş mücadelesi önünde fiili engel olmamaları durumunda kendileriyle taktik dayanışmalara girer. Halkımız bu durumu iyi biliyor. Kürdistan'da yıllarca yurtsever potansiyeli emen, düşmana yönelmesini önleyen otonom otoriteler aşılmıştır. Şoven basın çıldırmıştır ve bunları ön plana çıkarmaktadır; bunlar da PKK'nin mücadelesi karşısında sıkışıp, sömürgecilikle işbirliğine yöneldikçe, teşhir olmaktadırlar. Halk bu durumu görüyor, algılıyor ve bu sahte otoritelerin aşılmasını kolaylaştırıyor. Şoven basın şu noktada yanılıyor: Ne I-KDP, ne KYB, ne İ-KDP, ne de Kuzey Kürdistan'daki reformist Kürt örgütleri bağımsızlık, yani devlet kurmayı istiyorlar. Hedefleri otonomidir. Şoven basın, KUKM'ne karşı bunlarla varolan işbirliklerinin zeminini ilerletmek istemektedir anlaşılan.

Şoven basının diğer bir yalanı da, PKK'nin "Keban Barajı ve Batman rafinerisini uçuracağı" şeklindeki sansasyonel haberleridir. PKK'nin eylem hedefleri ve tarzı bellidir. Örgütsel gücüne, halkın istem ve desteğine ve mücadelenin gelişmesine uygun düşen, sömürgecilik ve işbirlikçilerine ait bütün siyasi, askeri, ekonomik kişi ve kurumlarına yönelen hedeflerdir bunlar. Şoven basının, ulusal kurtuluş atılımının içinde bu tür haberler yayması, yığınlarda kaos yaratmaya ve operasyonları meşrulaştırmaya yöneliktir. Nitekim, bu haberlerin hemen ardından Elazığ, Batman ve yörelerinde aramalar yapıldı. Batman'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Halka, PKK'ye yardım etmemesi konusunda tehdit dolu bildiriler dağıtıldı. Kontroller sıklaştırıldı, kritik yerlere özel koruma birlikleri yerleştirildi. Defalarca tekrarlanan bu korku, panik ve sansasyon haberlerle, basın, ordunun ayıplarını örttüğü gibi, tıpkı durdurulan yatırımlar gibi, gelecekte, Batman rafinerisi, Keban Barajı vb. tesislerin de Kürdistan'a bırakılmayacağını işaret etmek istiyor. Temmuz 1985'te Van'da resmen "3,5 milyonu katletmeye hazırlanıyoruz" diyen mantık, bu tesisleri mi tahrip etmeyecekti? Bir haftada top mermileriyle 14 çocuk öldüren sömürgeci Türk devletinin bu katliama da hazırlandığı bellidir. Türk ve Kürt emekçilerinin alın teri ve kanıyla sefahat süren uşak basın, belli ki "görevini" yapıyor.

Ancak, sansür, TV, radyo ve yayın bombardımanına rağmen, gerçekler, şoven basını aşıyor, çarpıtmak amacıyla da olsa gerçekleri istemleri dışında yansıtmak durumunda kalıyorlardı ve bu da faşist basının kan ve talan kokan çirkefliğini sergilemeye yetiyordu.

"... *Bugün Suriye-Irak hudutumuzda küçük çapta bir savaş oluyor*" (Ahmet Kabaklı, 2 Nisan 1986, Tercüman) Bu, Kürdistan'daki savaş gerçeğinin kabul edilişinin itirafıdır.

"...*Bu yörelerde aileler fotoğrafları ile fişlenmektedir... Köylülere hiçbir yasal dayanağı olmadan boru hattında nöbet tuturulmaktadır...*" (Vecihi Ataklı, 2 Nisan 1986 Milliyet) Halka yapılan uygulamaların bir yönü itiraf edilmek zorunda kalınmaktadır.

"... *Yörede menfaat şebekelerinin kurulduğu, ödeme gücü bulunanlara bir kulp takılarak, senaryo hazırlanarak tutuklandıkları, sonra bir fidye karşılığında bırakıldıkları...*" (Vechi Ataklı) Keyfi tutuklama ve rüşvetin itirafı. Rüşvet Kürdistan'da yaygınca uygulanan bir kurumdur. En yetkili ordu mensupları tarafından yapılmaktadır. Resmi aracılar vardır. Halk ve yurtsever çevreleri ekonomik olarak çökertmek için, devlet tarafından uygulanan resmi bir yöntemdir.

"*Ekonomik gücü bulunanların bırakıldığı, yoksulların ise tutuklu kaldığı...*" (Vecihi Ataklı)

"*Eruh'un Mıştaka, Erdurdu ve Ebubekran köylerinin boşaltıldığı...*" (V. Ataklı) Bu uygulama da yaygındır. Onlarca köyü ve binlerce aileyi kapsamaktadır.

"*... Halk göçetmekte, kimine göre, göçe zorlanmaktadır...*"

"*Köy korucularının silahlanması olayları tırmandırıcı bir etki yapmıştır. Köy korucularının seçiminde taraflı davranılmıştır. Köy koruculuğu aşiretler arası kavgalara, bölgesel husumetlere, kişisel sürtüşmelere alet edilmektedir...*" (9 Nisan 1986, Cumhuriyet) "Ordu-millet elele" balonunun altında yatan gerçekler işte budur.

"*Yöre halkına, korkutma, sindirme, işkence, kötü muamele olmasa bu olaylar bu boyutlarda olmazdı.*" (8 Nisan 1986, Milliyet)

"*Bingöl'de polisler benzinlik soydu, biri muhtar iki köylüyü öldürdüler.*"

"*Tunceli'de de jandarmaların terörist kılığında köylere giderek benzer olaylara karıştığı ileri sürüldü... Emniyet Genel Müdürü 'bu konuya da girmek istemiyorum, şimdi yanıtlamayacağım' karşılığını verdi.*" (22 Mart 1986, Cumhuriyet)

"*Nusaybin'de İbrahim Polat, teröristlere yol gösterdiği gerekçesiyle öldürüldü...*" (19 Mart 1986, Cumhuriyet)

"*Teröristlerin yakınları sıkıştırılıyor ve eziyet ediliyor...*" (29 Mart 1986, Cumhuriyet)

"*Sorguya gitti, ölüm haberi geldi, İdil'in Sulak köyünden, 6 çocuk babası Hasan Akın, tutuklanıp 14.4.1986 günü işkence ile öldürülerek, cenazesi ailesine verilmeyerek, Şırnak'a gömüldü...*" (8 Mart 1986, Cumhuriyet)

Bu örnekler, Kürdistan'da yaşananların binde biri bile değildir. Kürdistan'ı her gün katlederek, köyleri yakarak, halkı soyarak tutan bir devlet ve ordunun ne meşruluğu kalabilir?

"... *Hükümetin, olaylara yanlış teşhis koyduğunu, halka güvenmediğini, halkın desteğini almadığını belirten SHP'li Vecihi Ataklı, halkın tepkisinin devlet olduğunu, ustalıkla geçiştiriyor ve dağınık yerleşim yerlerinin birleştirilerek, stratejik köylere geçilmesini öneriyor...*" (29 Mart 1986, Cumhuriyet) Devleti kurtarma telaşı kendini ele veriyor; nitekim 1985'te başlanan köy boşaltmalara ek olarak stratejik köylere de 1986 baharında yaygın olarak geçildi. Faşist ordunun pasif savunma içine girdiğinin itirafı olan bu uygulamayı, faşizmin kendi organından dinleyelim:

Forum-Aralık 1985, "**Doğu Anadolu'da Olup Bitenler.**"

"*... Ordumuz ve güvenlik kuvvetlerimiz anlamsız bir sır saklama alışkanlığıyla, kendini uğraştıran sorunları, karşılaştığı zorlukları yalnız kendisi değil, fakat bütün ülkeyi ilgilendiren alanlarda, elde ettiği önemli bilgileri, kamuoyuna haber vermezse, sarfettiği çabalardan tam bir sonuç alma imkanı azalır, bu nedenle silahlı kuvvetlerimizle, güvenlik görevlilerimiz, Atatürkçü geleneği hatırlayarak, kamuoyu desteğini tam arkalarında hissedecek şekilde faaliyetlerini sürdürmelidirler...*"

Tercüman gazetesinde anlatılanlar, "*Ordu faaliyet gösteren birliklerin, sıkıyönetim komutanlıklarının ve hatta silahlı kuvvetlerimizin gücünü ve sorumluluğunu aşan birtakım ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunduğumuzu göstermektedir. Bu da devletimizin güvenliği bakımından ciddi bir dış müdahalenin varlığı meselesidir. Gazetede yayınlanan dizinin son yazısında, ifade edilmeye çalışılan çare ve önlem, aslında kendi kendimizi aldatma ve oyalama anlamına gelecek bir kafa yapısını yansıtmaktadır. Burada Tükiye'nin düşmanlarının, bize devamlı dış müdahalede bulunacakları faraziyesi, bir emrivaki olarak kabul edilmekte, 1040 km uzunluğundaki bir bölgenin tel örgü, gözetleme kulesi, toprak sürülmesi, aydınlatma vs. araçlarla kontrol altına alınamayacağı belirtilmektedir, bu bölgelerde yaşayan köylerin ve insanların, oralardan alınıp, başka yerlere nakledimesiyle, dış sızmaların önlenebileceği düşüncesi benimsenmiş görünmektedir. Bu üç ilçe, 2 bucak, 40 civarında köyün ve yüzbine yakın bir nüfusun yer değiştirmesi anlamına gelmektedir. Bu düşünce bir vatan parçasını bir nevi 'no mans land' haline getirmek demektir. Bir başka tabirle, oraları düşmana bırakmamakla beraber, bizim de kullanamayacağımız bir toprak parçası haline getirip, gözden çıkarmak demektir.*

Bu kabul edilen varsayımın ne kadar tehlikeli olduğunu açıkça göstermektedir. Biz, Irak ve Suriye'den ülkemize devamlı çete yollanacağını, bunların gerisinde Sovyetler Birliği'nin bulunduğunu bile bile, bu gerçeği çaresizlik içinde kabul edecek, fakat bu saldırılardan korunmak için daha içerilere çekileceğiz demektir.

Bu, izlenen dış politika bakımından da, ülkeyi savunma stratejisi açısından da, son derece yanlış, zararlı ve sonuçlarının hiç de hayırlı olmayacak tehlikeli bir düşüncedir. En iyi savunmanın taarruz olduğunu unutan yanlış bir askeri stratejidir. Düşmanı yok etmek için, arasıra nereden saldıracağı belli olmayan çetelere karşı, askerlerimizi açıkta bırakarak, düşmanın askeri karargahlarına, ağırlık merkezlerine saldırmayı aklından çıkaran yanlış bir askeri planlamadır..."

Bu faşist kalem, Türk ordusunun Kürdistan'da vahşet savaşı yürüttüğünü; köyleri yaktığını; çocuk-yaşlı demeden insanları kurşuna dizdiğini; canlı olarak helikopterden attığını, her askeri birliğin bir ölüm mangası olarak işlev gördüğünü; askerlerin savaşmak istemediğini; bütün bunların Türk emekçilerince desteklenmeyeceğini; savaşın emekçilerin çıkarına aykırı olduğunu; bunun günlük olarak hissedildiğini; dönemin 'Atatürk dönemi' olmadığını; faşist ordunun karşısında bu defa ağalar ve şeyhlerin değil, PKK'nin olduğunu; Kürdistan halkının bir direnme içinde bulunduğunu; faşist ordunun aldığı darbelerle çıkmazda olduğunu; her geçen gün askeri birlikleri artırmak zorunda olduğunu; baştan beri faşist ordunun savunma ruhu yaşadığını; taktik saldırı insiyatifinin ulusal kurtuluş güçlerinin elinde olduğunu; 'teröristlerin' Suriye, Sovyet kaynaklı olmadığını; dışarıda değil, Adıyaman'da, Mardin'de, Dersim'de, Bitlis'te, Kars'ta, Diyarbakır'da, Bingöl'de, Muş'ta, Siirt'te, Van'da, Hakkari'de, Ağrı'da, Elazığ'da, halkın içinde üslendiğini; bu durumun Türk Genelkurmaylığının ana sorunu olduğunu bilmiyor değildir. O halde, bu çırpınış nedir? Artık iş işten geçmiştir. Yüzyılların hesabı sorulmaktadır. Sahte tarih, sahte devlet, Türk sömürgeciliği, Atatürkçülük iflas ediyor. Yazarın dediği gibi, Türk ordusu saldırgandır, ama artık bunu bile yapabilmesi için yürek ister. İflas eden ekonomi, uyanan Kürdistan, kaynayan Türkiye emekçileri, savaşmak, haksız bir saldırganlığa girmek istemeyen "mehmetçiğin" ruh durumu, bölge halklarının kararlılığı, faşist-sömürgeci ordunun hevesini kursağında bırakacaktır. Savaşlarda sosonucu etkileyen, güdülen politik amacın haklılığı, bunun dayandığı sınıfların desteği ve ekonomik güçlülüktür. Türk faşist ordusu şimdiden savaşı kaybetmiştir.

Bir daha kurulmasına Kürdistan'da olanak olmayan sömürgeci sivil-siyasal mekanizma; ordunun açık desteği olmadan artık bir gün bile varlıklarını sürdüremeyecek olan ağalar, kompradorlar ve aşiret reisleri; sürekli yenilgi ruh halini yaşayan, savunma duygusu içinde olan ve barbarlıkla varlığını sürdüren bir ordu; buna karşın iki yıldır gelişen bir askeri direnme ve örgütlülük sergileyen PKK'nin yarattığı, Kürdistan, bölge ve Avrupa'daki siyasi, askeri, örgütsel ve kitle gücü savaşın sonucunu göstermektedir... Şoven kalemşörlere hatırlatmak gerekir: "Terörist" diyorsunuz, fakat M. Kemal'in de padişahlar için bir asi olduğunu itiraf ediyorsunuz; yine, İngilizlere, Yunanlılara ve iç ayaklanmalara karşı direniş ve bastırmanın komutanlığını yapan Çerkez Ethem de bir şaki değil miydi? Üstelik Türk ulusal savaşının yükünü çeken işçiler ve köylüler olmasına rağmen, ulusal kahraman dedikleriniz M. Kemal, İnönü vd.'leri burjuva değiller miydi? Yardımı Sovyetlerden almadınız mı? Salt bu yardım için sahte komünist partisi örgütlemediniz mi? M. Kemal'in tek hünerinin komplolarla siyasal iktidarı elinde tutması ve Kürdistan'ı katliamlarla işgal etmesi değil midir?

O halde, bilinçlenen, örgütlenen, savaşan ve bu savaşın da bölge ve dünya halklarının yakın sempatisini ve giderek desteğini kazanan PKK ve KUKM karşısında başarı şansınız var mıdır? Tarih kararını vermiştir artık. Ne kadar kan dökülüp acı çekilse de tarihin tekerleği devrimci bir tarzda dönecektir. Ordunuzun ve sizlerin hüneri sadece katliamlardır. Sizlere yine katliamlar yakışır ve bunu yapacağınızdan da eminiz. 'Akıllı sol'unuz da size uyacaktır; Kürdistan'da yaptığınız tahribatın önünü alarak, Şahinler, Yıldırımlar, Semirler vd. çok daha çıkacaktır. Ama bu defa bir haine karşı binlerce Mazlumlar, Mahsumlar, isimsiz kahramanlar çıkmaktadır, Türkiye emekçileri sizi izlemeyecektir, şoven kaleminiz gerçekleri kirletemeyecektir, bu defa sizler de öleceksiniz, kahrolacaksınız; ordunuz, sisteminiz çökecektir. Bu saldırganlık içinde, 'Kemalizm'i inanılır kılabilme çabalarınız iflas eden devlet teorileriniz yerine, yeni tarih anlayışı, yeni dinsel yaklaşım, yeni kültür yaklaşımı vb. uğraşlarınız ile kan ve vahşet üzerine kurduğunuz devletiniz parçalanacaktır.

Kürdistan üzerinde varoldunuz, sizleri yokedecek olan da yine Kürdistandır.

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

-IV-

- *Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişiliksizleştirme Ocağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!*
- *Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!*

SAYI 55'TEN DEVAM

SÖMÜRGECİ-FAŞİST TÜRK ORDUSU İNSANLARI KİŞİLİKSİZLEŞTİRME OCAĞIDIR!

Halkların, ulusların bir kişilikleri vardır. İnsanlık tarihinde halk ve ulus kavramları, toplumsal gelişmenin belirli evrelerinde aynı toprak üzerinde tarihi, dil ve kültürel açıdan aynı gelişme içinde yoğrulmuş insan topluluklarının tarihe bir kimlikle çıkmalarını ifade eder. Bu kimlik, bir toprağa, bu topraktaki iktisadi yaşam birliğine, aynı tarihsel ve kültürel gerçekliği paylaşıp, aynı dili konuşmaya doğrudan bağlıdır.

Elbetteki, Türk halkının da bir kişiliği vardır. Her halk gibi o da yüceltilmeye layık bir halktır. Ama tarih bir yana, bugünkü gerçekliği bile incelendiğinde, egemen sınıfları tarafından hiç de kendisine ait olmayan bir kimliğin eline tutuşturulup yüzyıllarca bununla avutulduğunu, ezildiğini, küçültüldüğünü, çıkarlarına yabancılaştırıldığını, bir sürü gibi görülüp iliklerine kadar sömürüldüğünü söylemek durumundayız.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu insanları kişiliksizleştirme ocağıdır dedik. Bunu salt ordunun askeri-örgütsel yapısı içinde düşünmemek gerekiyor. Hizmetinde olduğu Türk hakim sınıflarını bile vareden bir güç olarak ordu, Türkiye toplumunun üzerinde egemen sınıflar adına hakim olan yapıdır. Bugün faşist rejimin başbakanı sıfatıyla Özal'ın dünyaya bile övgü ile ilan ettiği, "ne kadar zam ve baskı olursa olsun sessizce kabullenen halk" gerçekliğinin, Türkiye toplumunun bu kendine has karakteristik yapısından kaynaklandığını hemen belirtmek gerekiyor. Türk egemen sınıflarının ordunun rahminde şekillenip büyüme özelliği, toplumsal gelişme üzerinde son derece olumsuz ve tahripkar bir etkide bulunmuştur. Bu bakımdan, Türk ordusunun nasıl bir "ocak" olduğu önemlidir. Bu gerçek kavranmaksızın ileriye doğru bir çıkışın sağlanması mümkün değildir.

Tarih boyunca bütün egemen sınıflar, egemenliklerini korumak için şüphesiz ve mutlaka ordu gücüne ihtiyaç duymuşlardır. Askeri zor sınıf egemenliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ama bütünü değildir. İşte bu gerçeklik Türk egemen sınıflarının gelişiminde dünya çapında çok az görülen örneklerden biri olarak daha farklıdır. Prof. Dr. Niyazi Berkes, Osmanlı devleti için, *"Hiçbir sınıfa dayanmıyor, sınıfları devlete dayandırıyordu"* (Aktaran Dr. Çetin Yetkin, Türk Halk Hareketleri ve Devrimler, syf: 15) diyor. "Devlet" olgusuyla çelişse de, bu belirlemede yatan bir gerçeklik vardır. Tarihi gerisinden izleyen, bütün yetenek ve gücünü orduda somutlaştıran, tarihsel açıdan daima gerici rol oynayan bir güç olarak Türk egemen sınıfları, toplumsal gelişimin devrimlerle kimlik kazandırdığı bir sınıf olma özelliğine hiçbir zaman sahip olmamış, "devlet" birinin elinden diğerinin eline geçmiş ve yine aynı "devlet" tarihsel dönemin özelliklerine göre tümüyle bir zor gücü olarak egemen sınıfın "yeni" biçimlenişinde ana rolü oynamıştır. Yani, yeni toplumun temsilcisi olarak doğan bir sınıf, eski sınıfın egemenlik organı olan devleti yıkıp, kendi iktidar organlarını kurarak yeni egemen güç olma durumuna yükselmemiştir. Türkiye'de böyle bir tarihsel gelişme gösterilemez, yoktur. Bu açıdan rahatlıkla söylenebilir ki, Türk ordusu, egemen sınıfların hangi kimliği taşımaları gerektiğini belirleyen güçtür.

Ama bilinir ki, toplumlar da egemen sınıfların kimlikleriyle tanınırlar. Feodallerin egemenliği altındaki toplumlar, feodalizmin ekonomik yasaları üzerinde sosyal ve kültürel bir biçimleniş alır, her şeye bu yapının beyinlerdeki yansımasıyla bakarlar. Bu, burjuvazinin damgasını taşıyan toplumlar açısından da böyledir. Burjuvazi yeni bir sınıf olarak kendi çıkarlarını formüle ettiğinde, bunu en yüce insanlık ilkeleri olarak, ulusal sınırları da aşıp tüm dünyaya kabul ettirmiş, dünyamız Avrupa'nın merkez olduğu büyük ihtilalleri yaşamıştır. Örneğin, Fransız burjuvazisi, kendi iktisadi ve siyasi çıkarları için feodal çitlerin kırılması ihtiyacını tüm ulusa maledebilmiş, feodal derebeylerin malikaneleri burjuvazinin özgürlük bayrağı altında toplanan dünün serfleri, kilisenin beyinlere vurmak istediği prangaya karşı yine aynı buyruk altında toplanan çağın burjuva aydınları ve bir bütün olarak emekçi kitleleri tarafından yerle bir edilmiştir. Aydın, yeni bir toplum yaratmanın bilinciyle en önde yer alarak, emekçi kitleler özgürlük için isyanı yaşayarak girmişlerdir bu yeni toplumsal düzene. Burada köklü-derin bir gelişimin yaşandığı ve bunun sınıflar açısından da "kişilikli" bir gelişim olduğu açıktır. Fransız proletaryası ilk kavgayı burjuvazinin yanında öğrenmiştir ve nitekim burjuvazinin silahları kendisine çevrildiğinde kavgayı bilen-başeğmez bir sınıf olarak bu namlulara karşı direnmeyi de bilmiş, burjuvaziyi ölüm yatağına düşüren ilk sınıf olma onurunu haklı olarak kazanmıştır.

Ya Türk egemen sınıfları elinde Türkiye toplumuna kazandırılan özellikler nedir? Bu tarihsel gelişmenin en olumsuz etkilerini üzerinde taşıyan Türkiye aydını da, dünya ile kendi gerçekliğini karşılaştırdığında dehşet içinde kalarak zaman zaman buna cevap aramaya çalışmıştır; *"O, Enderunlu olmayı, köleleşmeyi, zamanında padişahın önünde kul olmayı, günümüzde ise daha modern yollarla efendilerine yaranmayı bir onur saymıştır. Bu kimliği ile Türk halkını sömürenlerin safına katılmıştır..."* (age. syf: 519) diyerek, kendisini tanımlama cesaretini de zaman zaman gösterebilmiştir. Bunlardan Prof. Dr. İbrahim Yasa, *"Türkiye'nin Toplumsal Yapısı ve Temel Sorunları"* adlı bir incelemede bulunmuş ve *"Toplumsal Yapımızın Özellikleri"* başlığı altında şu sonuçlara varmıştır: *"a-Yetkiye ve birincil topluluklara bağlılık (akrabalığa, hemşehriliğe, ağaya vb. bağlılık gibi), b- Toprağa bağlılık, c- Dinsel ve gizemsel inançlara bağlılık. Bu özelliklerin kişiler üzerindeki etkileri ise şöylece belirlenmiştir: a) İçe dönüklük, b) Kuşkuculuk ve güvensizlik ve c) Bencillik."* (syf: 516)

Günümüzde, gerek Türkiye "aydın"ı ve gerekse de halk bir şaşkınlık içindedir. "Aydın" haline bakıp dünya gerçekliğiyle kıyasladığında nasıl bu kadar biçimsizleştiğini düşünürken, bu biçimsizliğin –daha doğrusu özden yoksunluğun– etkisiyle faşizmin "yeni-düzen" kurucuları arasında nasıl yer kapacağının hesaplarını yapmakta, halk da bunca baskıya, zulme, açlığa ve rezalete nasıl dayandığını sormakta, ama o da yine yüzyılların kafasına ve ruhuna hakim kıldığı düşünceyle her şeyi "içine atıp" en yakınına bile "güvensiz" davranarak, en dar çıkarlara gömülmekte ve herkes birbirine bakıp "bu millet adam olmaz" demektedir. Oysa ki, faşizmin sözcüleri bu gerçeği ve nedenini çok iyi izah etmekte, her türlü baskı ve sömürüyü uygularken buna güvenmekte ve Özal'ın sözlerinde ifadesini bulduğu gibi, dayattıkları "reçetelerin" toplumda tepkiye yolaçıp açmayacağı yolundaki kaygılarını belirten emperyalist efendilerine, "Hayır, kaygı duymanıza gerek yok, biz 'malımızı' iyi tanırız, ne yaparsan yap bu halk başkaldırmaz" demektedirler.

Türk egemen sınıfları tarih boyunca halkı daima bir sürü olarak görmüş, ama bunun da ötesinde halkı gerçek bir sürü haline getirmek için yapabilecekleri her şeyi yapmışlardır. Onlar için halk, sadece ve sadece sağılacak bir "inek", düzenin bütün yükünün sırtına verileceği bir "eşek" ve başka halklar üzerine gözünü kırpmadan gönderilip kan döktürülecek araçtan başka bir şey değildir. Türk egemen sınıflarının "dönmelere" tutkusu bilinir. Bu dönmelerden biri olan ve Türk milliyetçiliğinin "babası" ilan edilen Ziya Gökalp, Türk hakim sınıflarının Türk köylüsüne yaklaşımını şöyle itiraf ediyor: *"Osmanlı daima, Türk'e eşek Türk derdi. Türk köylülerine resmi bir şahıs geldiği zaman, Osmanlı geliyor diye herkes koşardı..."* (Aktaran Dr. Çetin Yetkin, Türk Halk Hareketleri... syf: 509) Açık ki bu sadece Osmanlı'ya özgü bir değerlendiriş değil. Türk halkının hakim sınıfların nezdinde daima böyle değerlendirildiği ve bu nedenledir ki sırtına binildikçe binildiği dünyayı şaşkına çeviren bir olgu olarak gözler önündedir.

Halkı "eşek" olarak gören böyle bir sınıfın, toplumsal gelişmeye insanlık ölçüleri dahilinde en ufak bir katkıda bulunması elbetteki beklenemez. Çünkü eşeğe yapılacak tek bir muamele vardır: "Yükleyebildiğin kadar yükle ve eğer istediğin doğrultuda yürümemekte biraz da olsa diretirse sopayla dürt." Hayır, bu sınıf bu ölçüyü de tanımamıştır. Yani sadece yükleyip dürtüklemekle de yetinmemiştir. Çetin Yetkin bu konuda şunları yazıyor: *"Anadolu köylüsü, Anadolu halkı, bin yıla yakın bir süre, önce Selçuklular, sonra da Osmanlılara direnmiş, kendisine tümüyle yabancılaşmış bu devletlere karşı savaş üstüne savaş vermiştir. Bu yabancılar, bazen ücretli Frenk askeri, bazen Yeniçeri, bazen Sırp, bazen devşirme paşalar olarak Anadolu'ya gelip üstün güçleri sayesinde bu halk hareketlerini bastırmışlar, ama bu arada kendi tarihçilerinin de belirttiği gibi beşikteki çocuklar dışında kılıçtan geçirmedik, kuyuya doldurmadık kimse bırakmamışlardır..."* (age. syf: 517-518) Cemal Hüsnü Taray ise bu gerçeği şu cümleyle ifade etmiş: *"Ve onun içindir ki, bugün köylerimizde acı ile görüyoruz ki, evden çok mezar, diriden çok ölü var..."* (age. syf: 516)

Bozguna uğramış Osmanlı ordusunun artıkları olarak Osmanlı devletinin yıkıntılarını devralan ve sarayın eski taşlarından "TBMM"ni ören Türk burjuvazisi ve "Cumhuriyet" ordusu da aynı geleneği eksiksiz biçimde sürdürmüşlerdir. Osmanlı ordusu gibi, "Cumhuriyet" ordusunun ilk ve bütün işi de Türk egemen sınıflarını (bu dönemde burjuvaziyi) semirtmek için halk kitlelerini, her türlü ekonomik, demokratik hakkının gaspı temelinde ve çıplak bir şiddetle iliklerine kadar sömürmek, halkı gelecekten umutsuz, kaderini teslim etmiş, karamsar bir yığın haline getirmek olmuştur. Bunun için her yolu denemişlerdir. Bir yandan halk, ordunun süngüsü boğazına dayanarak suskun bir köle olmaya zorlanırken, diğer yandan da halkın saflarına en küçük bir aydınlığın sızmaması için Türkiye "aydın"ı yine bizzat ordu eliyle en gerici ve karanlık bir ruhla yoğrulup, burjuva medeniyetinin-uygarlaşmanın örneği diye ortaya salınmıştır. *"...'Öncüler' gerçekten de halktan çok uzaklardadır. Örneğin, Milli Mücadele Ankara'sında bir Ankaralının konuştuğu dili anlayamadığını, iki yabancı gibi birbirileriyle anlaşamadıklarını Falih Rıfkı Atay anlatır"* diyen Çetin Yetkin, ardından şunları yazıyor: *"Milli Mücadele aydınının halkına duyduğu yabancılığın bir nedeni de onun Batıcı olmasıydı. Milli Mücadelede en önemli yeri tutan asker kadroyu ele alalım. Batıcılık en başta orduda başlamıştı. Ordu, Batının yalnız teknolojisini değil, onun yaşam biçimini de benimsemişti. Sivil kadro ise, büyük çoğunlukla Avrupa'da eğitim görmüş kimselerden oluşuyordu. Bu nedenle de bütün Milli Mücadele boyunca Batıyla uzlaşma yolları aranıyordu."* (age. syf: 477) Türkiye'de sahte bir biçimde adına "aydın" denilen ve bugüne kadar bu ad altında gelen bu unsurlar düzenin askeri ve sivil sözcüleri olmaktan öteye hiçbir zaman gidememiş, içinden çıktıkları yapı gereği halka yabancı ve düşman olmuşlardır.

Kemalizmin ince bir oyunu olarak bunlara "halkçılık" ve giderek "sosyalistlik" maskesi de giydirilse, özünde daima emekçi halka karşı tiksinti ve nefretle dolu olmuş, bu özellik kendisini halkın değerlerini küçümseme, günümüzde sosyalleşme adına olduğu gibi, halkın değerlerine yabancılaşma, halkı geri ve ilkel görme, medeniyeti daima Batı kültüründe aramada ele vermiştir.

"Cumhuriyet"in kurucusu olan kemalistlerin, toplum gerçekliğine yaklaşımda sınıfları reddettikleri, soyut bir halk kavramı içerisinde herkese düşen görevler olduğunu savundukları bilinir. Bu "görev" bölümü ise şöyledir: "Müreffeh bir Türkiye" yaratmak için egemen sınıflar sermayeyi büyütmenin her türlü yolunu deneyecek, emekçi sınıflar bu "müreffeh Türkiye" için kanları kuruyuncaya kadar çalışacak, gerekirse savaşacak, "aydınlar" yine bu "müreffeh Türkiye" için düzenin basit bir memuru, bir ajanı olarak propaganda yapacak ve ordu her şeyin düzenleyici gücü olarak bu "müreffeh Türkiye"yi iç ve dış düşmana karşı koruyacaktır. Türk ordusunun süngüsünde Türkiye toplumunun resmi "kişiliği" işte budur.

Görüleceği üzere, emir-komuta zinciri sadece ordunun askeri-örgütsel yapısına has bir olgu değildir. Türk ordusu bunu hem de tüm topluma en başta dayatmıştır. Bunu diğer başlıkta daha da açacağız. Yalnız geçerken şunu belirtelim ki, bu ordu ve egemen sınıfların elinde yaşam kalıba dökülmüş, her şey ordunun elinde biçimlenmiş, gelişimin önüne durularak, en soylu kavramlar özünden boşaltılıp tersyüz edilerek, "milli şuur" adına herkese mutlak uyacağı "görevler" dayatılarak boyuneğmeci, kaderci, yaratıcılığı köreltilmiş bir toplumsal yapı ortaya çıkarılıp, bunun adına da "milli menfaatlerin" korunması denmiştir. "Milli menfaat" ise dokunulmazdır. Bu sınıfın, varlığını bile inkar ettiği Kürdistan toplumunda yarattığı tahribatın ne olacağı, bu sınıfın Kürdistan'a sadece zehir taşıdığı son derece açıktır. Biz burada, Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusunun Kürdistan ulusal-toplumsal yapısı üzerinde nasıl yıkıcı ve zehirli bir yılan rolü oynadığını izah etmek durumunda değiliz. Bu, yazının kapsamını çok aşar. Ama burada hemen söylemek istediğimiz bir gerçek var: Türkiye halkı, egemen sınıflarının elinde Kürdistan'ın böylesine zehirlenip, güçten düşürülmesinin bedelini çok ağır ödemek durumunda kalmıştır. Bu bedel, kendisinin de (yani Türk halkının) zehirlenmesi, kendi çıkarlarından uzaklaşması ve bugün dünyaya "ensesine vur lokmasını ağzından al" diye tanıtılması, yani gerçekte halklar adına utanç verici bir yaşam olmuştur. Bu çok ağır bir bedeldir. Bu yükün altından kalkmak, onurunu kazanmak Türk halkının bugün en başta gelen görevidir.

Türk egemen sınıfları ve ordu Türk halkına daima dondurulmuş bir yaşamı dayatmış, sosyal yaşamda ve düşüncede en küçük bir yaratıcılığı tehlike kabul etmişlerdir. Besbelli ki bu, bu sınıflar açısından da bir tercih sorunu değildir. Kılıç ve süngünün bundan başka bir gelişmeye yol açması zaten beklenemezdi. Bu sınıf kılıç ve süngüyle doğdu ve bunları halkın boğazına dayayarak yaşadı. Fransız burjuvazisi, ulusuna özgürlük bilincini yer ettirmişti. Burjuva sınırları dahilinde de olsa bu "özgürlük ve demokrasi" ulusun sosyal, kültürel vd. her alanda çiçeklenişini sağladı. Peki, kendisi kişilik bulamamış ordunun çapul ve talanla besleyerek büyüttüğü bu sınıf, kendi halkı ve insanlık adına hangi soylu değerlerin temsilcisi olacaktı? Onun gericiliğe karşı savaşması, her şeyden önce kendisini inkar etmesi demekti. Bu ise varolmak isteyen bir sınıfın mantığına ters düşer. Feodalizm dünya çapında çöküş dönemini yaşarken, Osmanlı İmparatorluğu bu çöken sistemin içinden doğdu; kapitalizm dünya çapında çöküş dönemine girerken, Türk burjuvazisi bu çürüyen sistemin içinden doğdu; yani Türk egemen sınıflarının doğumu, cesetten türeyen mezar böceklerine benziyor. O halde bu sınıfın yaratacağı hiçbir değer olamayacağı gibi, varlığıyla bile koku salacağı, yaşamı çekilmez kılacağı son derece açıktır.

Türkiye toplumuna kazandırılmak istenen "kimliği" en somut biçimde Türk ordusunun bünyesinde görmek mümkündür. Bu ordu, en üstten en alta kadar insanın "beyinsiz"leştirilmesinin somut örneğidir. Yani bahsedilen "kimlik"in asıl sahibi, onun asıl temsilcisi bu yapıdır. Topluma buradan yansıtılmakta, onun çıplak şiddeti altında dayatılmaktadır. Türkiye halkını Arap feodalizmine açan, Anadolu köylüsünü ve halk değerlerini küçümseyerek yabancı uygarlık karşısında en üstten diz çöküp, en kozmopolit kişiliği dilinde bile dışa vuran (Arapça-Farsça-Türkçe karışımı Osmanlıca), Batıda kapitalizm yükseldiğinde bu kez de Batı kapitalizmine kapılanan, giyimden yaşam tarzına kadar her şeyiyle Batının taklidine soyunup kendini kulluğa kabul ettirmeye çalışan, basit bir hediyeyle her şeyi emperyalizmin ellerine teslim eden, bugün de yine ABD emperyalizmi adına satmadık hiçbir şey bırakmadığı gibi, emperyalizmin basit bir emir eri olmaktan öteye gitmeyen aynı güçtür.

Türk ordusu, basit bir maşadır. Dün nasıl ki islamın kılıcı olarak vücut bulmuşsa, bugün de emperyalizmin basit bir silahıdır. Türkiye halkı, kendisini yönetenlerin ne durumda olduğunu, burjuva sınıflar adına bile bunların nasıl bir şerefsizlik içinde bulunduklarını bilmek zorundadır.

Türk egemen sınıfları ve ordu beyinsizdir dedik. Bu ordu daima dışarıdan idare edilmiştir. O sadece bir gövdedir veya bir robottur. Bu ocaktan yetişip devlet başkanlığına oturtulan Cevdet Sunay'ı kendilerinin de bir itirafı olarak hatırlatalım: Devletin başına bir "öküz"ün oturtulduğunu kendileri itiraf etmişlerdir. Oturtmuşlardır; çünkü ordu içerisinden bundan başkası da çıkamaz.

Emperyalist işgale karşı sözde "zaferlerin" kahramanı, "Cumhuriyetin" kurucusu, Türkiye'nin II. Adamı ve II. Cumhurbaşkanı vd. gibi oldukça kabarık ismi olan İsmet İnönü'nün, henüz İnönü olmadan ve "Miralay" iken yazıp söylediği şu sözler elbetteki okunmalıdır: *"Eğer Anadolu'da halkın Amerikalıları herkese tercih ettikleri zemininde Amerika milletine müracaat edilse pek ziyade faidesi olacaktır deniliyor ki, ben de tamamiyle bu kanaateyim..."* (Amerika-NATO-Türkiye, Türkkaya Ataöv, syf: 163) Bu sözler daha 1919'da söylenmiştir. O zaman söylenen başka sözler de var tabii. Örneğin: *"Maksadımız... milletlerin vicdanlarına riayetkar Amerika'yı kabul etmektir... Bir de, diyelim ki biz harici ve dahili bir istiklal-i tavır isteriz. Fakat acaba kendi başımıza yapabilecek miyiz?.."* (age. syf: 165) TC'yi "dünyaya örnek" olan bir "kurtuluş savaşı" ile kurduğunu söyleyen bu sınıf işte gerçekte değil bağımsızlık için savaşmak, bunu düşünmeye cesaret edemeyecek kadar kendine güvensiz ve korkaktır. O, sınıf egemenliğini yaşatmayı, bir askeri güç olmayı bile dıştan göreceği desteğe bağlamıştır, onsuz bir an bile ayakta duramayacağı korkusuyla, efendilerinin terkedeceği korkusuyla hemen birilerinin eteğine yapışmayı vazgeçilmez bilmiştir. Bu efendi, bir dönem İngiliz, bir dönem Alman emperyalizmi olmuş ve en sonu da ABD emperyalizminin kapısına boynundaki tasmayla bağlanmıştır. 1830'da imzalanan bir anlaşmadan hareketle T. Ataöv şunları yazmış: *"Anlaşmanın imzalanmasından sonra Amerikalı Komodor David Porter, Osmanlı görüşmecilerine ve öteki ilgili memurlara üstünde fiyatları yazılı armağanlar dağıtmayı da unutmamıştı..."* (age. syf: 156) Evet bu kadar!

Türk ordusunun "şanlı" generallerinin bu şöhretlerini bilmeyen kim kalmıştır ki?!

Böyle bir yapı, kendisi güdülen bir yapı yönetim gücünde olamaz. O ancak kendisine dikte ettirileni uygulayabilir. Bunun dışına çıkamaz. Çünkü kendisi sadece bir gövdedir, o gövdeyi harekete geçiren beyin ise dışarıda, o bilinen yerlerdedir.

Türk ordusu doğrudan doğruya NATO ve CIA tarafından yönetilmektedir. Bu ordu, satın alınmamış, uşak doğmuştur. Bir maşadır, bir robotlar topluluğudur. Bunun için uzun tarihi anlatmaya gerek yok. Günümüz gerçekliği bile her şeyi zaten açık etmiyor mu? En son 12 Eylül'de generaller iktidarı nasıl ele aldılar? Emir kimden geldi? Bunu örgütleyenler kimler oldu? 15 Ağustos 1984 sonrasında tümden açığa çıkan Özel Harp Dairesi ve faaliyetlerini kim yönetiyor? Bu Özel Harp Dairesi'nin devlet üzerindeki görevi nedir, bunları kim belirlemiştir? Generaller 12 Eylül'de sivil görünümlü en sahte organları bile lağvederken kimden emir aldılar, bugün eski aşı yeniden ısıtıp sahneye sürerken yine hangi emirle hareket ediyorlar? Kürdistan'daki karşı-devrimci savaşı kim idare ediyor? Gerillaya karşı sahneye sürülen "Özel Tim"leri kim eğitiyor, kim yönetiyor? Ordunun beyinsiz doğurduğu Kenan Evren'in konuşmalarındaki o zırvaları bile kim dikte ettiriyor? Evet, her şeyde "KİM?!"

Türk hakim sınıflarının tek temsil ve iktidar gücü olan ordu, en üstten başlayarak sıradan ere kadar tek bir komuta zincirine bağlanmıştır. En üstte generaller emperyalizmin "basit hediyelerle" satın aldığı ajanlar olarak rollerini oynarlar. Onların da, iddia edildiği gibi büyük askeri yeteneklere sahip olmaları hiç de gerekli değildir. İyi birer ajan olmaları, vasıflarının bunun için elverişli olması yeter. Bunun için kafalarında beyin taşımaları gerekmez. Orduda her şey mekaniktir. Emir-komuta zinciri ve disipliniyle çok övünen Türk ordusunda disiplin denilen olgu robotların kumandayla hareket ettirilmesinden öte bir anlam taşımaz. Düşünce faaliyetinin durdurulduğu, tamamen üstten gelen emirlerle hareket eden ordunun subay kadrosunun en küçük bir yaratıcı, örgütleyici yeteneği yoktur. Onların görevi sadece üstten gelen emirleri alta dikte ettirmek, üstün vekaletini yürütmektir. En üstte Genelkurmay da NATO ve CIA'nın emirlerine vekalet eder, bu emirleri dikte ettirir. Alta doğru yansıyan gerçek budur.

Türkiye'de her şeyi tersyüz eden ordu, elbetteki kendi gerçeğini de çok sahte görüntüler altında gizlemeye çalışacaktı. Yıllarca yapılan da bu oldu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında, Türk ordusunda bunun en çıplak örnekleri sergilendi. Başta M. Kemal ve İsmet İnönü olmak üzere Türk paşalarının göğüsleri sahte zaferlerin madalyalarıyla süslendi. İhtiyaç duyulduğu için ve ihtiyaç duyulduğu kadarıyla "kahramanlar" yaratıldı. Gerektiğinde bunun için kurban da verildi. Türk ordusunun "şan" tarihi böyle yazıldı. NATO ve CIA'nın emriyle 12 Eylül'de iktidara oturtulan Kenan "Paşa" da bu türden bir "madalya"nın sahibidir. Ve hem de ona bu madalyayı kendisi gibi sahte "paşa"lar değil, efendileri taktılar. Emperyalizmin bu robotu 1950'de emperyalizm adına Kore halkının üzerine salındı. İlk zaferini ve tabii ki yine "milli şuur"la hareket ederek, Türkiye'den binlerce kilometre uzakta Kore halkının kanını dökerek kazandı, emrindeki binlerce Anadolu gencini efendilerinden aldığı emirle bir başka halkın üzerine saldı. Kısaca Türk ordusunda "general"in ortak bir kişiliği vardır: O, emperyalizmin ajanıdır, hayır... bunun da altında basit bir kuklasıdır. Askeri yetenekleriyle çok övünen Türk subayı, tarih göstermiştir ki, ancak emperyalist generallerin yaveri, basit bir emir eri olmuştur. Emperyalizm onlara bunun dışında bir kişilik tanımamıştır.

Orduda subay kadrosunun durumu bu iken, erin durumu o halde nasıldır? Erin Türk ordusundaki anlamı nedir? Ve er için ordunun anlamı nedir?

Er için ordu bir "ıslah evi"dir. Ordu için ise er, egemen sınıfların istediği gibi kullanabileceği bir malzeme, beyni çıkarılıp robotlaştırılması gereken bir kobaydır.

Türkiye'de ordunun tüm toplumsal yapı üzerindeki son derece olumsuz rolü hususunda kısa da olsa durduk. İpleri emperyalist güçlerin elinde olan bu ordu, temsil ettiği sınıfların karakterinden ötürü de topluma hakim olmak için tüm bir ulusu çıkarlarından habersiz bir yığın haline getirmeyi en başta gelen görevi kabul etmiştir. Ordu bünyesi ise, topluma hakim kılmak istediği bu yapının geliştirilmesinde bir laboratuar olarak ele alınmıştır. "Cumhuriyet" ordusu bunun en geliştirilmiş biçimidir.

Ordunun subay ve astsubay kadrosu dışında, asıl ağırlığını oluşturan er, köken bakımından yoksul köylü ve emekçi kesimlerden gelir. Yoksul köylü ve işçi, devleti en açık biçimiyle ilk kez ordu ocağında tanır. 18-20 yaşına bastığında her genç bu ocaktan geçmek, orada "pişmek" zorundadır. Ve gerçekten de "pişirilir."

Askere alınan gençler önce aynaya baktıklarında kendilerini bile tanıyamayacak kılığa sokulurlar. İlk sınıf acemi devresidir. Karşılama küfür ve tokatla başlar. Burada nasıl yaşamaları gerektiğini öğrenirler. "Emret komutanım" sözü beyinlerine çakılır. Burada, en çok değer verdiği şeylerin, en ağır hakaret ve küfürlerle ayaklar altına alınışı karşısında boyun eğmeyi öğrenir. Oysa o er, köyünde annesi, karısı ya da bacısına ters bakanın bile kanını dökecek kadar bunları dokunulmaz görür. Ama aynı er, orduda, kendisince dokunulmaz bu değerlere en adi küfürler edilirken sadece "emret komutanım" diyebilir. Kurulmuş bir robot gibi aynı sözleri ve esas duruş vaziyetini tekrarlar. Hizaya getirilişi en başta, biçimde başlar demiştik. Gerçekten de komutanın karşısında selama dururken topuk vuruşundaki veya el hareketindeki en küçük bir aksaklık bile saatlerce dövülmesine, hakarete yol açar. Bu nedenle er, hayatında ilk kez duvara, bir ağaca, bir taşa vs. selam vermesini de öğrenir. Buna mecburdur. Önce kendi kendisine kahreder. Ama sonra kahretmemeyi de öğrenir. Çünkü bir taş ya da bir ağaç kütüğünün karşısında saatlerce esas duruş vaziyetini almayı öğretirler, bu kendisine zorla kabullendirilir, yani o boyun eğmeyi öğrenir.

Er iki sene boyunca böyle bir ortamda yaşar. Kulağına her gün sürekli vatan edebiyatı okunur. Ama vatanın ve vatan için savaşmanın ne olduğu kesinlikle öğretilmez. O ere, Kore'ye gönderildiğinde olduğu gibi başka halkların kanını dökerken de bunun "vatan" için olduğu öğretilmiştir. Emre itaat esastır. Er düşünmez, sadece emirleri yerine getirir. Her şey "vatan için" olduğuna göre bunlar üzerinde düşünmesi gereksizdir, hatta suçtur. Ere her şey yasaklanır. O, kendisine çizilen yaşam programına uymak zorundadır. Mektupları denetimden geçer. Ailesinden, köyünden, toplumundan koparılan ve vatan hizmeti adına iki yıl boyunca tutsak edilen er, bilinçli bir şekilde hırçınlaştırılır. Üste karşı tam itaat, birbirine karşı alabildiğine bir hırçınlık duygusu içinde insanlıktan çıkarılır. Her bir er, M. Kemal'in heykeli gibidir, tam bir robot haline getirilir. Türk ordusunda er, ne yaptığını, kimin hizmetinde olduğunu bilmez.

Egemen sınıflar burada en sinsi oyunlarından birini daha oynarlar. Erin karşısına yine kendisi gibi bir emekçi olan ve fakat yakasına bir şerit takılan çavuşu çıkarırlar. Bu çavuşlar en geri insanlardan seçilir, halkın deyişiyle bir "baş" olmanın "gururu" ile ezilmişliğinin intikamını kendileri gibi bir emekçi olan diğer erlerden çıkarırlar. Orduda er, bir subaydan daha fazla çavuştan çekinir. Çavuş, orduda egemen sınıfı temsil eden subaylarla emekçi kitleleri temsil eden er arasında bir emniyet sübabıdır. Burada egemen sınıflar adına ajanlık rolüyle yükümlüdür. Ama onun rolü sadece ordu içiyle de sınırlı değildir. Bu olduğu gibi topluma da taşırılır. Orduda çavuş olan, kendisine dikte ettirilen bu ruhla toplumda da çoğu kez aynı rolü oynamıştır. Ve hatta, Türk burjuvazisi Türk ordusundaki çavuşun rolünü bazı dönemler çok daha genişletmiştir. Yalçın Küçük *"Türkiye Üzerine Tezler-I"*de konuyla ilgili olarak İsmail Hakkı Tonguç'tan bir alıntı yapıyor. Biz de bu alıntının bir parçasını aktarmak istiyoruz. Alıntı şöyle: *"... Çünkü köye mal edilmek istenilen yeni öğretmen tipi, alışılmış neviden bir öğretmen değildi. Orduda iyi hizmet görecek onbaşı veya çavuş olmuş, becerikli ve bu işe istekli okur-yazar köylü delikanlılar kurslara tabi tutularak köylerinde öğretmenlik yapabilecek bir seviyeye getirileceklerdi..."* (syf: 269) Yalçın Küçük, ardından şunları da yazıyor: *"Öyleyse, orduda onbaşı ve çavuş düzeyine yükselmiş köy delikanlılarından eğitmen kursuna gönderilecekleri köylünün seçmesi, köye gelecek eğitmenlerin iki açıdan da güvenilir olduğunu gösteriyordu. Hem orduda güvenirlik testinden ve hem de köyde* (ağaya, bn.) *bağlılık denetiminden geçmiş oluyorlardı. Doğrusu oturmak için yollar arayan bir düzen için sadece 'bravo' demek mümkün. Deniliyor da: 'Eğitmen projesi Türk eğitimine değerli sonuçlar getirdi. Eğitmen adaylarının seçilmesi, onların yetiştirilmesi için kullanılan metodlar başarılı oldu. Ordu*

geleneğinin adam seçmekte yanılmamış olduğu bir sefer daha görüldü.' (Dr. İlhan Başgöz-Howarc E. Wilson. Türkiye Cumhuriyetinde... syf: 74) *Doğru mu? Bir ölçüde doğru. Orduda çavuş seçiminde 'başarı' kaydedildiğini söylemek mümkün. Çavuş hemen aralarından seçildiği erlerden ayrılır. Birden bire 'yönetici' olur. Erler, çavuşlardan, subaylardan çekindiklerinden daha çok çekinirler."* (age. syf: 271) Ordudaki çavuşlardan köylere eğitmen atanmasına ve buna da "köylünün istediğini seçmesi" biçiminde "halkçı" bir maske takılmasına karar verildiği yıl, 1930'dur. Yani "Cumhuriyet" kadrosunun iktidarını pekiştirdiği ve artık toplumu kesin biçimlenişe götürmeye çalıştığı yıllardır. Görüleceği üzere Türk egemen sınıfları, emekçi sınıflar içinden kendisine ajan seçme işini de doğrudan ordu içinde ve zora dayanarak halletmiştir. Çavuş ise ordu içinde ve toplumda egemen sınıflar adına nasıl bir rol oynadığını çoğunlukla hiç düşünmemiştir bile.

Türkiye toplumunda Kemalizmin hakim ideoloji olması, onun sadece iktidar olması anlamına gelmemektedir. Bunu aşan bir özelliği vardır. Tümüyle hakim sınıfların çıkarlarını gözeten ordu kaynaklı bu ideoloji, adeta bir din gibi tüm toplumun ruhuna işlenmeye çalışılmıştır. Ve bunun ruhlara işlendiği yer ise öncelikle ordu olmuştur. Köyünden koparılan er, önce sopa kuvveti ile hizaya getirilmiş ve beynine sürekli bu ideoloji okunmuştur. Tek başına bu gerçek bile Kemalizmin nasıl bir ideoloji olduğunu, son derece gerici bir zora hizmet edip onunla varolabildiğini açıklamaya yeter.

Yukarıda da bahsedildiği gibi er, orduda eğitim adı altında aşırı şovenist duygularla doldurulur. Türk ordusu bunun aracını daima bulmuş ve şovenizmi körüklemek için taze tutmayı bilmiştir. Yunanistan ve Kıbrıs meselesi uzun yıllar sürekli işlenen en temel malzeme olmuştur. Ancak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimiyle birlikte ordu içindeki dikkatler de bu yöne çevrilmiş ve er özenle Kürdistan halkına ve mücadele önderlerine karşı kinle doldurulmaya çalışılmıştır. PKK'nin doğuş yıllarına kadar inkar politikası gereği ve isyanların bastırılışı ardından, orduda ere Kürdistan olgusu bile tanıtılmazken, mücadelenin gelişimi ile imha politikası gereği en çok işlenen ve eğitimin temel konusu olmuştur. Belirtmeye gerek yok ki bu "eğitim" faşist sömürgeciliğin ruhlara işlenmesi temelinde erin insan soyuna düşmanlıkla doldurulup Kürdistan halkının üzerine salınmasını sağlamaya yöneliktir. Türk sömürgeci egemenliği 12 Eylül rejimiyle varabileceği son noktaya ulaşıp gerçek kimliğiyle ortaya çıktığı gibi, bu kimliği her ere de hakim kılmaya çalışmaktadır. "Cumhuriyet" tarihi boyunca ordu ocağında insanlara kazandırılmaya çalışılan, halklara ve insanlığa düşmanlık artık bu rejimle birlikte en kanlı noktaya ulaşmış bulunmaktadır. Türk egemen sınıfları ordu bünyesinde tüm bir halkı da kendi kanlı suçuna iştirak ettirmekte, yoksul işçi ve köylünün elini, özellikleri belirtilen emir-komuta zinciri içinde kana bulaştırıp, halk insanını halk karşısında suçlu konuma düşürmektedir. İnsanlığa, kendi halkına, kardeş halka ve kendi kendisine ihanet ettirmektedir. Ordudaki "eğitimin" vardığı kaçınılmaz nokta budur.

1984-15 Ağustos Atılımı ardından yaşanan gelişmeler bilinmektedir. Sömürgeci burjuvazinin sadece ordu içinde değil, tüm toplumda da şovenizmi körükleyerek aynı düşmanca biçimlenmeyi yaratmak istediği de bilinmektedir. Ordudaki erin hangi esas üzerinde eğitildiğine ilişkin olarak elimizde sayısız belge bulunmaktadır. Bunlardan bir kısmı yayınlandı. Bunun sonuçları ise, köylerin yakılıp yıkılması, köy meydanlarının işkencehaneye çevrilmesi, genç kız ve kadınlara tecavüz edilmesi, çapul ve talan, yaşamın haraca bağlanması vb. olmuştur. Ne yazık ki er, faşist sömürgeciliğin kanlı bir uygulayıcısı, bir suçlu haline getirilmiştir. Bu suça ortak olmak istemeyenler, buna karşı direnenler ise ya çıldırmış, ya intihar etmiş, ya firar etmiş, ya da komutanlarını da vurarak isyan içinde bir ölümü tercih etmiştir. Ordudaki "cinnet" olaylarının artmasının nedeni budur. Emre itaatsizlik suçuyla kaç yüz erin ve hatta subayın kurşuna dizildiği ise bilinmemektedir.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, ordu ocağında pişirdiği aşı artık yemek istiyor, ektiği tohumların meyvesini almak istiyor. Eri buna zorluyor, Türkiye ve Kürdistan halklarını buna zorluyor. Kürdistan'daki "çetecilik" olgusu insanları robotlaştırıp, kendi halkına, insanlığa ve kendi kendisine bile ihanet ettirmenin meyvesini toplama girişiminin en çarpıcı örneğidir. Türkiye'de ise bu şovenizm dalgasıyla yapılmak isteniyor. "Vatan ve milletin bölünmezliği" safsatalarıyla Türkiye halkı, Kürdistan halkına karşı yanılgılarla, düşmanlık ve kinle doldurulmaya çalışılıyor. Genç Türkiyeli, ordu ocağında eline silah tutuşturularak Kürdistan'daki halkın üzerine salınıyor; ona yak, yık, öldür, işkence yap emri veriliyor.

Ama artık bu son noktadır. Faşist-sömürgeci ordunun beyinlere zerkettiği zehiri artık bünyeler geri tepiyor. Çünkü bu bünyeler zehire karşı direnmeyi de öğrendi. Yaşadığımız çağ 20. yy, ve yoksul köylü ve işçi kökenli er, Osmanlı ordusundaki "yeniçeri" değil. O beşiği bile kana bulayacak kadar insanlıktan çıkarılmış yeniçeri dahi bir noktada sultanlara karşı kazan kaldırmıştı. Sayısız sultan o yeniçeri askerlerinin ellerinde boğulmuştu. Türk egemen sınıfları, "Cumhuriyet" ordusunda da ere aynı vahşi katliamları yaptırdılar. 20. yy'da da er, aynı süngünün ucunda ana rahminden kopardığı ceninleri salladı, Kürdistan onun elinde kana bulandı. Türkiye'de işçi sınıfı ve gençlik hareketine karşı yine bu süngü çıkarıldı, emeği ve genç bedenleri katleden merminin çıktığı silahları aynı el ateşledi. Şimdi de yine aynı robotlar ordusu hasis duygularla, egemen sınıfların istediği kanı onların damarlarına akıtmakla görevli ve bunu her gün uyguluyor. Ancak değişen çok şey var.

Her şeyden önce, Türkiye tarihinde hiçbir zaman olmayan bir şey gerçekleşti. Ve bu gerçek, ordunun bütün yüzünü ortaya serdi.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin insanlığı en çok ayak altına aldığı, halkı neredeyse yok olmanın eşiğine getirdiği, bir ulusal varlığı yok edip kendi damgasını vurduğunu zannettiği, onun yokluğunda kendi varlığını aradığı bir zeminde kendisine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesi gelişti. Bu mücadele, onun tarihi olarak yaşama hakkı olmayan çürümüş bir güç olduğunu, tarihi ve güncel suçlarını ortaya koydu ve mücadele alanlarında tüm bunların hesabını vermeye çekti. Bu hesap sorma işleminin daha ilk adımlarında bile, Türk sömürgeci egemenliği kendisini en güçlü zannettiği ordunun şahsında halkımız karşısında yenilgisini itiraf etmek durumunda bırakıldı. "Yenilmez Türk Ordusu" ve "Kahraman Mehmetçik" efsaneleri yıkıldı. Efsanenin sahte kahramanları kendi sefaletlerini savaş alanlarında içine düştükleri durumda gördüler. NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünen bir ordunun gücü değil güçsüzlüğü, disiplini değil disiplinsizliği, yeteneksizliği, korkaklığı temsil ettiğine tüm dünya tanık oldu. Generallerden sıradan ere kadar, ordunun eğitimsizliğinden yakınılır oldu. O "şanlı" generaller alarm zilleriyle saklanacak delik aramayla meşgul hale geldiler. Ordu en üstten en alta kadar kargaşa, telaş ve paniğe boğuldu. Erin emir dinlemezliğinden subay ve astsubayların insiyatifsizlik ve yeteneksizliklerinden yakınılır oldu. Ordunun savaş kurmaylarının değil büyük zaferler kazanmak, yarının ne getireceğini bile hesaplayamayacak kadar beyinsiz, kof ve beceriksiz oldukları açığa çıktı. Ancak yine de, saklanacak delik arayan bu generaller, talimatlarında insiyatifsizlikleri ve yeteneksizliklerinden yakındıkları subaylarına dizi dizi madalya takıyorlar. Çünkü buna ihtiyaçları var; I. "Kurtuluş Savaşı"nda olduğu gibi, II. "Kurtuluş Savaşı"nda da zaferlere ve kahramanlara ihtiyaç duyuyorlar, bunu yaratmak zorunda olduklarını görüyorlar...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

PKK Önderliğindeki Kürdistan Halkının Gücü Her Türlü Komployu...

Baştarafı Syf: 9'da

numaralı emanet kutusunu açar ve patlayıcı maddeye el koyar. Ancak daha bu eyleme girişmeden, yani emanet kutusunda patlayıcı olup olmadığını teşhis etmeden, saat 11-12 arasında, kendilerinin hazırladığı ve içinde 158 numaralı emanet kutusunun anahtarı bulunan bir mektubu Hamburg-Kürdistanlı İşçiler Derneği'ne gönderir. Şimdi sormak gerekiyor: Polis, emanet kutusunda patlayıcı bulunduğundan nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyor? Sakın bizzat kendi elleriyle bu patlayıcıyı oraya yerleştirmiş olmasınlar?

Dikkat çekici bir üçüncü nokta ise şudur: Polis, bulduğu patlayıcıların ve diğer malzemenin ABD ordusuna ait olduğunu belirtiyor. Ancak ABD ordusu kayıtlarında böylesi bir malzeme kaybı işlenmemiştir. Bu ise, malzemenin çalıntı olmadığını ama, ABD ordusu ile ilişkide olan birtakım güçlerce alenen alındığını ortaya koyuyor. ABD ordusu ile bu kadar içli-dışlı olanlar ise ancak onun NATO müttefikleri, yani Almanya ve Türkiye olabilir. Bu son nokta da, hayata geçirilen komplonun uluslararası karakterinin en büyük kanıtlarından birisini teşkil ediyor.

Evet, yukarıda ortaya konulan noktalar ve sorular, KUKM'ne karşı açık bir uluslararası komplo ile yüzyüze olunduğunun kanıtlarıdır. Bizzat Almanya ve faşist Türk devleti eliyle planlanıp hayata geçirilen bir komplo ile Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine darbe vurulmak ve önderi PKK terörístlikle damgalanıp dünya ilerici insanlığından tecrit edilmek istenmektedir.

Ancak, komploya bulaşan güçler yalnızca bunlar da değil. Kraldan daha kralcı kesilerek yıllardır PKK hareketine karşı savaş yürüten ve Türk faşizminin Avrupa'daki sözcülüğünü yapan Türk ajanı bazı güçler ile Türk Lobisinin en işgüzar uşak güçlerinden Hamburg Dev-İşçi, komplonun hayata geçirilmesinde ellerinden gelen çabayı ortaya koymuşlardır. Özellikle "ihbar mektubu"nun altında bu güçlerin parmağının olduğuna dair hiç şüphe yoktur ve bu güçler sözkonusu komploda misyonlarını böylelikle oynamışlardır. Tıpkı İsveç'teki sınıfdaşlarının, Kürt küçük-burjuvalarının İsveç alanında PKK'ye karşı uygulamaya konulan komploların baş figüranlığına soyunmaları gibi, bu güçler de Almanya zemininde aynı rolü üstlenmişlerdir. Geçmişten beri PKK aleyhtarı faaliyetin merkezi haline getirilen ve bu güçlerin cirit attıkları Hamburg'da komplonun hayata geçirilmiş olması bile, tek başına bu güçlerin rolünü ortaya koymaya yeterlidir.

Palme Komplosu Yeniden Hortlatılıyor

Geçtiğimiz şubat ayında İsveç'te tezgahlanan ve İsveç Başbakanı Olof Palme'nin bir suikaste kurban gitmesi ile sonuçlanan komploya yeniden PKK'nin ismi bulaştırılmaya çalışılıyor. Son dönemlerde emperyalizmin ve sömürgecilerin has basın-yayın organlarında peşpeşe bu konuda haber ve yorumlar yayınlamaya ve ipuçlarının PKK'ye dayandığı iddia edilmeye başlandı. Bu tür yazıların yeniden basının sayfalarını doldurmaya başladığı dönemin Hamburg komplosunun tezgahlandığı döneme rastgelmesi ilginçtir. Bu durum, kimlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişiminden rahatsızlık duyduğunu ve sömürgeci-faşist Türk devletini içine düştüğü çöküşten çekip çıkarma telaşı içinde olduğunu bir kez daha ele verir niteliktedir.

Emperyalistler ve sömürgeciler, KUKM'ni, önderi PKK şahsında ilerici insanlıktan tecrit etmede ve hakkında şaibeler uyandırmada Palme cinayetine büyük umutlar bağlamışlardı. Çok uzun bir hazırlık devresi ile kamuoyunu böylesi bir komployu inandırıcı bulur konuma getirmeye çalışan emperyalistler ve Türk sömürgecileri, planlarının son aşaması olarak şubat ayında Palme'yi CIA, MİT, SÄPO eliyle katlettiklerinde artık PKK'nin defterini dürdüklerine gerçekten inanmaya başlamışlardı. Onlara göre, çok iyi bir plan temelinde geliştirdikleri hazırlık çalışmaları sürecinde böylesi bir komployu PKK'nin gerçekleştirebileceğine dair kamuoyunu ikna edecek güçlü motifler yakalamışlardı. Ve iş artık planın son aşamasını başarıyla uygulamaya kalıyordu.

Ancak bu noktada işler hiç de planladıkları gibi gitmedi ve cinayeti yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. PKK'yi köşeye sıkıştırmayı planlarlarken kendileri köşeye sıkıştılar. Gerçi cinayeti PKK'ye maletmek için hiç de az çaba harcamadılar ve PKK ismi etrafında dünya çapında az gürültü koparmadılar ama, bunlar sadece faraziyeler düzeyinde kaldı. İnandırıcı hiçbir kanıt gösteremediler kamuoyuna; gösteremezlerdi de, çünkü cinayeti işleyenler bizzat kendileriydi.

Emperyalist ve sömürgeci istihbarat örgütleri uzun bir süre basın-yayın organları vasıtasıyla cinayeti PKK üzerine yıkıp, PKK'nin "teröristliği" konusunda kafaları şartlandırmaya çalıştılar. Ancak zaman geçip de bu iddialar tutarlı kanıtlarla beslenemeyince propagandanın ters tepmesi tehlikesi ortaya çıktı. O halde, ya kanıt göstermeli, ya da bir süre bu sorunu kendi haline bırakıp yeni bir propaganda furyası için ortamın olgun hale gelmesini beklemeliydiler. Birincisini yapamayacaklarına göre, ikinci yolu seçtiler. Bir süre için cinayeti başka güçlerin de işlemiş olabileceği olasılığını araştırıyor görünümü yarattılar. İpuçları kendilerini polis örgütü içine dek götürdü, ancak hemen ateşe dokunmuş gibi geri çekildiler. Bu çok tehlikeliydi, zira kamuoyunun şüpheleri zaten giderek SÄPO üzerinde toplanmaya başlamıştı. Bu kez, "Avrupa İşçi Partisi" isimli aşırı sağcı bir örgüt üzerinde durmaya başladılar. Giderek, katilin Şili'li bir faşist olduğu yolunda basında haberler çıkmaya başladı. Ancak SÄPO ve efendileri kesin sonuca gitmemeye kararlıydılar. Cinayet aydınlatılmış bile olsa bunun gerçek sorumlularını ortaya koymaya niyetli değillerdi. Çünkü, esas amaç PKK'yi "terörist" olarak damgalayıp cinayeti O'nun üzerine yıkmaktı. Nitekim, bir süre sonra, tam da Hamburg komplosunun gündeme getirildiği bir dönemde, Palme'yi PKK'nin öldürdüğüne dair sahte haberlerine yeniden hız verdiler. Bu durum, PKK'ye karşı uluslararası komplolar arasındaki bağları açıkça ele vermektedir. Bu alçakça propagandaların bir merkezden ve koordineli olarak yürütüldüğünü göstermektedir. Bu koordineli çalışma sonucudur ki, ne zaman faşist Türk devleti köşeye sıkışsa, hemen hep bir ağızdan KUKM ve önderine karşı alçakça propagandalarının dozunu artırmakta ve cuntaya nefes aldırmaya çalışmaktadırlar. Son günlerde yaşananlar tam da budur.

Hiçbir Saldırı ve Komplo PKK Önderliğindeki KUKM'ni Lekeleyemez

PKK hareketi ortaya çıkışından bu yana sayısız komplo ile yüzyüze gelmiş; bu komplolara karşı mücadele içinde şekillenmiş bir harekettir. Karşısındaki düşmanın çağdışı, sefil ve barbar karakteri halkımıza ve önderine karşı yürüttüğü savaşa da olduğu gibi yansımış; entrika, komplo, yalan ve demagoji başlıca silahları olmuştur. Partimiz, sahip olduğu sağlam ideoloji ve politika; halka ve devrime duyduğu derin güven ve inanç; kararlılık, uyanıklık ve politik öngörü özellikleri sayesinde bugüne kadar karşısına çıkan her türlü komplo ve oyunu boşa çıkarmayı bilmiş; her birinden daha da güçlenerek çıkmıştır.

Bugün de Partimiz, uluslararası güçlerin de katıldığı birtakım komplolar ile mücadelesinden alıkonulmak ve bitirilmek istenmektedir. Halkımız ile dünya ilerici insanlığı arasında yüzlerce şehidin kanı, binlerce insanımızın alınteri ve emeği ile yaratılmış bulunan köprüler bir bir yıkılmaya, halkımız önderi şahsında yeniden bir tecrit çemberine alınarak karanlıklara itilmeye çalışılmaktadır. Ancak bu hain amaçlara ulaşmanın koşullları artık ortadan kalkmıştır. Sömürgecilerin ve emperyalistlerin çırpınışları boşunadır. KUKM ve önderi PKK kendisini dosta da düşmana da tanıtmış; dünya ilerici insanlığı içinde saygın bir yere kavuşmuştur. Tüm dünya ilerici insanlığı bugün Kürdistan'da bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna bir halkın savaşının yaşandığını görmekte ve bu savaşı önderliği altında yaratmış olan PKK'nin "terörist" bir hareket değil, modern bir ulusal kurtuluş hareketi olduğunu bilmektedir. Partimiz, her geçen gün daha çok desteğini aldığı dünya ilerici insanlığı ile arasındaki köprüleri sağlamlaştırmaktadır.

Geçmişte henüz fazla tanınmadığı ve destek görmediği dönemlerde bile, ulusal ya da uluslararası komploları yerle bir etmeyi başarmış olan Partimiz bugün her zamankinden daha çok bu olanaklara sahiptir. Ardında hangi emperyalist ve sömürgeci güç ile uzantıları bulunursa bulunsun her türlü komplo yerle bir edilmeye mahkumdur. Palme ve Hamburg komplolarına büyük umutlar bağlayan ve Partimizin adını lekelemeye çalışanlar yenilgiden kurtulamayacaklar.

Hiçbir komplo ve saldırı, Partimiz önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile, dünya ilerici insanlığı arasındaki kaynaşmayı ve dayanışmayı engelleyemez!

Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş...

Baştarafı Syf: 11'de

liyetler genişledikçe devrimci güçleri daha yakından tanıma olanağı bulan yöre halkı, onların kendi öz evlatları olduğunu gördü. Her fırsatta Avrupa kıtasına dahil bir ülke olduğunu kanıtlamak için laikliği uygulayan tek müslüman ülke olmakla övünen ve dini siyasete alet edenlere ağır yaptırımlar öngören bir ceza yasasının sahibi olan TC, ulusal kurtuluşçu mücadelenin Hakkari'de gelişmesiyle birden bire Asyalı müslüman bir ülke oluverdi; islamın bir numaralı koruyucu ve kollayıcısı kesildi. Yasalarını çiğneyerek dini politikaya alet etme suçunu bizzat kendisi işledi. Cami resimleriyle süslenmiş ve Kur'andan ayetlerle başlayan bildiriler dağıtarak halkın dini inançlarına el attı. Devrimcilerin komünist ve dinsiz olduğunu işleyerek halkı kurtuluş kuvvetlerine karşı çıkarmaya çalıştı. Ama Hakkari halkı için, faşist-sömürgeci Türk burjuvazisinin TC'nin islami bir devlet olduğunu kanıtlama çabalarının anlamını kavramak zor olmadı. Çünkü Hakkari halkının çok iyi tanıdığı isyan lideri olan Şeyh Ubeydullah'ın oğlu Seyit Abdülkadir'i Kürtçülük yapmak ve dini temellere dayalı bir devlet kurmaya çalışmaktan yargılayıp idam eden yine aynı TC'ydi. Bu yüzden bu oyun da tutmadı.

Sonuç olarak denilebilir ki, Hakkari'de gelişen devrimci direniş mücadelemiz faşist-sömürgeci Türk devletinin ve onun Kürdistan üzerindeki egemenlik sisteminin çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunu gözler önüne sermiştir. Türk burjuvazisinin tezgahladığı bütün oyunlar ve düzenlediği komplolar onun güçlü olduğunun değil, güçsüzlüğünün ve zavallılığının kanıtıdır. Egemenliğinin devamını birkaç ulus ve vatan düşmanının uşaklığına dayandırmaya çalışan bir sömürgeci yönetim yıkılmanın eşiğine gelmiş demektir. Elindeki çağdaş tekniğin olanaklarından ve milyonlara ulaşan silahlı kuvvetlerinden umudunu keserek, ortaçağ kalıntısı düşünce, inanç ve ilişki biçimlerinde kurtuluşu arayan bir yönetim çok şey kaybetmiştir. Ama son bir çare olarak devrimci gelişmenin önüne çağdışı güçlerin çıkarılması, ulusal kurtuluş mücadelemizi ileriye gitmekten alıkoyamayacaktır. Örgütlendirip devrimci savaşın karşısına çıkarılan güçler, zaten savaşımızın hedefleri durumundadır ve devrimci mücadele bu güçleri ezip geçmekte bir an bile tereddüt etmeyecektir.

Hakkari'de yükselen devrimci direniş mücadelemiz, yurtseverlik iddiasıyla ortaya çıkan ilkel milliyetçiliğin ve küçük-burjuva teslimiyetçilerinin de maskelerini düşürmüş, gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır. Kürt egemen sınıflarının gerici sınıf çıkarlarının temsilciliğini yapan bu güçlerin, kendi çıkarlarının tehlikeye düştüğü yerde halkımızın kurtuluş davasının karşısına dikilmekten geri durmayacaklarını herkese göstermiştir. Nitekim proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kendi sınıf temellerini aşındırdığını çok iyi bilen bu güçler, devrimci gelişmeyi durdurmak ve geriletmek için, faşist Türk sömürgecileriyle yaptıkları işbirliğini açıkça ortaya koymuşlardır. Yurtsever halk kitleleri bu güçleri bugün her zamankinden daha iyi tanımaktadır. Kuşkusuz bu ulusal kurtuluş mücadelemiz için büyük bir kazanımdır, sadece Kuzey-Batı Kürdistan için değil, ülkemizin öteki parçaları açısından da büyük bir gelişmedir. Ülkemizin bu parçalarında devrimci bir çıkışı içten frenleyen, devrimci ögeleri vahşice ezen ilkel milliyetçiliğin kitleler nezdinde teşhir olması ve buna karşılık Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen mücadelenin kısa sürede önemli mevziler kazanması, Kürdistan halkının mücadeleci ruhunu yeniden alevlendirmiştir. Halkımız bir sömürgeci devlete sırtını dayayarak başka bir sömürgeci devlete karşı sözde mücadele etmenin ve sömürgecilerin arasındaki çelişkilerin basit bir aracı olmanın, mücadeleyi ileriye götüremeyeceğini kavramış, kendi öz gücüne güvenme ve halkın engin yurtseverliğine dayanmanın mücadeleyi zafere götürecek tek yol olduğunu çok iyi öğrenmiştir. Hakkari'de yükselen devrimci direniş mücadelemiz, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadeleye de ışık tutacak, hiçbir karşı-devrimci çaba Hakkari'yi bu tarihi rolünü oynamaktan alıkoyamayacaktır.

Faşist sömürgecilerin ve hain aşiret şeflerinin baskıları sonucunda çeteciliğe bulaşan ya da aldatılarak düşmanın silahını alan insanlara sesleniyoruz: Faşist-sömürgeci Türk devleti sizi ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırmakla her birinizi kendisine, ulusuna ve vatanına düşman biri haline getirmek istiyor; sizi Kürt halkının kutsal kurtuluş davası karşısında cezalandırılması gereken bir suçlu durumuna düşürmek istiyor. Sizi kendi soydaşlarınızın celladı yapmaya çalışıyor. Kürdistan halkının aydınlık geleceğini sizin elinizle karartmayı deniyor. Sorumlusunun kendisi olduğu geriliğinizin ve cehaletinizin üzerinde çok tehlikeli ve alçakça oyunlar oynuyor. Bu oyunun adı Kürdü Kürde kırdırtmadır, Kürdistan halkının kendisine karşı savaşını Kürdün Kürdü boğazladığı bir savaş haline getirmedir, savaşı Kürdistanlılaştırmadır. Faşist Türk subayları sizi birer kurbanlık koyun olarak görüyorlar. Onlar, devrimci kuvetlerle karşılaştıkları her yerde, sizi kendilerine siper yapacaklar, devrimcilerin ölüm getiren ilk kurşununun sizi bulması için çalışacaklar. Ama sizin ölümünüz onların umurunda bile olmayacak. O zaman onlar bile size hain damgasını vuracaklar, toprağa düştüğünüzde "hain bir Kürt öldü" diyecekler. İşler sizin yok olmanızla da bitmeyecek, bu sefer çocuğunuzun yakasına yapışacaklar, onu da yine en öne sürecekler, onu da şerefsiz bir ölümün kucağına atacaklar. Böylelikle tüm ailece adınız haine çıkacak, sizin ve ailenizin adı tarihimizde tiksinti ve nefretle anılacak, her yurtsever Kürt insanı sizi daima lanetleyecek. Kendiniz ateşle oynarken, ailenizi de kendinizle birlikte ateşin içine çekiyorsunuz, bunu iyi bilmek ve üzerinde düşünmek zorundasınız. Şunu iyi bilin ki, sizin kurtuluşunuz devrimdedir. Sizin kurtuluşunuz halkımızın eseri olarak vücut bulacak Bağımsız, Demokratik ve Müreffeh Kürdistan'dadır. Öyleyse ölümlerin en şerefsizini kabul etmeyin, ölecekseniz şerefinizle ölün, vatanınızın kurtuluşu için faşist Türk sömürgecilerine karşı savaşarak ölün. Kaldı ki vatanın ve halkın kurtuluşu için savaşarak düşenler ölmez. Kürdistan var oldukça, onlar halkımızın kalbinde yaşarlar. Siz de düşmandan aldığınız silahı düşmana çevirin, onu kendi silahıyla öldürün. Silahınızla birlikte en yakın kurtuluş birliğimize katılın. Devrimcilere ve halka kurşun sıkmayın, devrimin nezdinde suçlu olursunuz. Devrim ise acımasızdır, intikamcıdır, hesap sorucudur, her suçun cezasını mutlaka verir. Siz de devrimcilerin yanında yer alın ve size "kendi soyunun celladı" ünvanını yakıştırmak isteyenlerin celladı olun. Soydaşlarınızın yerine faşist düşmanın kanı aksın. Yoksul ve çilekeş Kürt insanının yerine vatan ve ulus düşmanlarının kelleleri toprağa düşsün. Düşmandan korkmayın, korkunun ecele faydası yoktur. Siz düşmandan korkacağınıza düşman sizden korksun. Kürdistan size değil, sizin kurşunlarınızla düşmana mezar olsun!

Yiğit Hakkari halkı! Uzun esaret tarihimizde en çok özgür yaşama şerefi senin payına düştü. Sırtını Hakkari'mizin haşmetli dağlarına vererek dış düşmanlarımıza karşı kahramanca savaştın. Silahını elinden düşürmedin, düşmana teslim olmadın. Kürdistan'ın diğer parçalarında savaşan kardeşlerinin mücadelelerine destek oldun. Onlarla birlikte ortak düşmana karşı omuz omuza döğüştün, kan döktün, şehit verdin. Ama işbirlikçi Kürt gericiliği, senin tertemiz yurtsever duygularını kendi basit çıkarları uğruna kullandı. Saflarında mücadele ettiğin gerici Kürt örgütleri sana hiçbir şey kazandırmadılar, Kürdistan davasını, bir adım bile ileriye götürmediler. Sen o zaman öncüsüzdün, örgütsüzdün. Şimdi ise Partin var, Cephen var Silahlı Kuvvetlerin var. Partine sahip çık Ulusal Kurtuluş Cephesine katıl, ulusal kurtuluş birliklerinde yer alarak faşist Türk sömürgecilerine karşı savaş. Kahramanlığın en muhteşem örneklerini gösterebileceğin bugün, yurtseverlik maskesine bürünerek seni mücadeleden caydırmak isteyen güçlerin oyunlarını boşa çıkar. Hakkari'nin, vatanımızın bu en güzel parçasının düşmandan temizlenmesi için her şeyini seferber et. Binlerce yıldan beri özlemini çektiğin bağımsızlık ve özgürlük güneşi Kürdistan'da ilk defa senin dağlarının doruklarında doğsun.

Hakkari halkımızın direniş savaşının başında yürüyen tüm devrimciler! Bugün Hakkari'de faşist Türk sömürgecilerine çok ağır bir yenilgi tattırmanın sorumluluğunu omuzlarımızda taşımanın şerefiyle savaşıyoruz. Sorumluluğumuzun ağır olduğunu biliyoruz, ama içerdiği soylu anlamın da bilincindeyiz. Faşist sömürgeciliğin Hakkari'de yıkılmasının, Kürdistan'ı bağımsızlık ve özgürlüğe daha çok yakınlaştıracağının farkındayız. O zaman faşist sömürgeciliğe ve uşaklarına karşı devrimci savaşı daha da şiddetlendirelim. Vatan ve ulus düşmanlarına hayat hakkı tanımayalım, çeteciliği dağıtalım, elebaşılarını birer birer tepeleyelim. İşbirlikçi gericiliğin ve ilkel milliyetçiliğin saldırı ve komplolarına karşı daima uyanık olalım, oyunlarını bozguna uğratalım. Her zorluğu halkın yurtseverliği ile yenelim, her engeli gücümüzü halktan alarak aşalım. Halkı savaşın içine çekelim ve bu savaşın içinde örgütleyelim. Milis örgütlenmemizi güçlendirelim, birliklerimizin sayısını arttıralım. Partimizin ölümsüz militanları Cuma, Hasan, Celal, Rubar, Tekin ve Nasır yoldaşların, yiğit halk kahramanı Develi GÜRDAL'ın şehit Parti taraftarlarımız Mustafa ..., Nurettin TİRE, Ahmet ve Cihangir SAKİN'in anılarını iyi temsil edelim. Onların taşıdıkları bağımsızlık ve özgürlük bayrağını Hakkari'nin dağlarında dalgalandıralım. Küçük savaşlarla düşmanın gücünü parça parça imha edelim, daha büyük savaşlara ve daha büyük zaferlere hazırlanalım. Hakkari'yi düşmandan temizlemeye yeterli bir mücadele ve örgüt gücüne ulaşalım!

– Her Şey Bağımsız, Özgür ve Müreffeh Bir Kürdistan İçin!
– Her şey Ulusal Kurtuluş Savaşı İçin!
– Yaşasın Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş Savaşımız!
– Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

Haziran 1986

Kiğı'de Devrimci Mücadelemiz Yükseliyor...

Baştarafı Syf: 4'te

münü de kutlama anlamına gelen baskın eylemi alanda büyük bir yankı uyandırdı. Halk kitleleri ilk etapta kısmi tedirginliği yaşadıysa da genelde eylemi coşkuyla karşıladı. Düşman ise şoka uğramıştı. İlk hafta harekete geçme cesaretini bile gösteremedi. Belli bir gücü toparlamanın ardından alana yığınak yapan sömürgeciler, başkaldırışın ne anlama geldiğini halk kitlelerine göstermek için çevre ilçeleri de kapsayan geniş bir harekat düzenledi. Sömürgeciler, bu öfke ile harekete geçerken yeni bir kayıp daha yaşadılar. Pülümür'e bağlı Deşt nahiyesinin Rostum mezrasında, HRK güçleri tarafından düşmanın operasyon birliği kıstırılıyor, 1 er vurularak teçhizatına el konuluyordu. Olaylar esnasında düşman saflarında gelişen panik nedeniyle, sömürgeci kolluk kuvvetlerinden en az beş kayıp daha yaşandı. Bu nedenlerden ötürü sömürgeciler geri adım atarak, yeni bir kayıp daha yaşamamak için güçlerini geri çekmek zorunda kaldılar.

Tüm bu gelişmeler ardından, yörede yaşanan sessizlik yerini coşkuya bırakmıştı. Kış boyunca siyasal tartışmalar etkisinden hiçbir şey kaybetmedi. Düşman bu etkiyi kırmak ve muhtemel gelişmelerin önünü tıkamak için kış döneminde yoğun bir karşı-devrimci faaliyet içine girdi. Ajan-ihbarcı yapıyı yeniden örgütleme, milis hazırlama bunun ağırlıklı yanını oluşturuyordu. Devletin tüm olanakları şantaj olarak kullanılarak geçmişteki tüm ihanet yeniden hortlatılmak istendi. Nitekim çeşitli zaaflardan yararlanan sömürgeciler, bazı insanları kendi emellerinin maşası haline getirebildiler. Sömürgecilerin bu faaliyetlerine karşın, Kurtuluş Birlikleri de, düşmanın oyunlarını altetmek ve kitleleri mücadelenin daha ileri boyutlarının ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeyde hazırlamak amacıyla kitle faaliyetini yoğunlaştırdılar. Yapılan hazırlıklar yörede yeni gelişmelerin yaşanabileceğinin habercisi idi. İlkbahara böyle bir beklenti ile girildi. PKK'nin 1986 Mart Taarruzunun yarattığı etki ile faaliyetler daha da ivme kazandı.

Böylesine elverişli bir zemin üzerinde faaliyetlerini geliştiren Kurtuluş Güçleri, nisan ayında devrimci mücadeleye karşı açıktan cephe almış, milis rolünü oynayan Reşit Aktaş'ı Amuran Yoncalık mezrasında, Cemil Yazıcı (bey) adlı hain de Şen köyünde ölümle cezalandırıldı. Köy meydanlarında yerine getirilen infazlarla ajan yapı önemli oranda çökertilerek, sömürgecilerin emelleri kursağında bırakılıyordu. Sömürgeci devlet prestiji sarsılarak, birçok ajan niteliğindekiler, samimi itirafla suçlarını kabullenerek Kurtuluş Güçlerine teslim oluyordu. Ajan-ihbarcı yapı kitleler nezdinde lanetlenecek düzeye vardı. Varlığını kitleler nezdinde hissettirmek amacıyla harekete geçen sömürgecilerin operasyon birliği, 12 Mayıs'ta, bir HRK birliği tarafından pusuya düşürülüp darbe vurulunca, düşman saflarındaki çatlaklar da ciddi boyutlara ulaştı. Ve yine mayıs ayında, komşu ilçe olan Pülümür'de de HRK güçleri ajan yapıya ve sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı eylemler gerçekleştirip, peşinden 25 Haziran'da Çarekan ağalarından ihbarcı ve ırz düşmanı Nuri ağa (Nurettin Akan) ve yörede devletin en ciddi dayanaklarından olan onlarca aileyi kölece çalıştıran İbrahim bey (İbrahim Sertel)'in cezalandırılmasıyla Kiğı, sömürgeciler açısından bir batağa dönüşürken, halktaki coşku alanı bayram yerine çevirdi.

PKK'nin önderliğinde, kısa sürede de olsa gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, yöremiz Kiğı'da da gözle görülebilecek düzeyde ciddi gelişmelere yol açmış ve alanın çehresini önemli oranda değiştirmiştir. Yöre halkına yaşanılmaz hale getirilen ve sessizliğin yıllarca hükmettiği Kiğı, bugün artık hesap sorulan bir cephe durumuna gelmiştir. Halkımızın türlü insani değerlerine düşman olan ve sadece bu insani değerlerden ötürü halkın kanına elini bulamış bey takımı olan Yazıcılardan, ağa takımı olan Çarekan ağalarından ve onların ardındaki sömürgecilerden dökülen her damla kanın hesabı bir bir sorulmaktadır. Bu nedenledir ki, insanlık düşmanı bu bir avuç çetenin etekleri şimdiden tutuşmuş ve kurtuluşu, alanı gerçek sahiplerine bırakarak kaçmakta bulmuşlardır.

Zafer, Savaşan Halkımızın Olacaktır!
Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşımız!

E. Arcan
15 Ağustos 1986

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

Diyarbakır zindan direnişçilerinden halen cezaevinde bulunan bir yoldaşın, Diyarbakır Zindan Direnişine ilişkin olarak büyük zorluklar altında yazıp kamuoyuna iletilmek üzere dışarıya ulaştırdığı yazıyı yayınlıyoruz.

6. YILDÖNÜMÜNDE MAZLUM, KEMAL VE HAYRİ YOLDAŞLARIN ÖNDERLİĞİNDEKİ DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞİNİN BÜYÜK ANLAMINI İYİ KAVRAYALIM

Mazlum DOĞAN — *M. HAYRİ DURMUŞ* — *Kemal PİR* — *Akif YILMAZ* — *Ferhat KURTAY*

İnsanlar, yaşamak ve varlığını devam ettirmek için, her şeyden önce örgütlenme ihtiyacını duymuştur. Hayvansal yaşantıdan kurtuluş süreciyle ortaya çıkan doğal örgütlenme anlayışı ve yaşam tarzı toplumsal gelişmeyle beraber gelişmiş ve yetkinleşmiştir.

Örgütlenme, en basit tanımıyla; beraber yaşama anlayışının uygulanışıdır. İnsanlar yaşamlarını sürdürebilmek için, bireysel özgürlüklerinden fedakarlıkta bulunarak, topumsal yaşantı içinde kendilerini sınırlamayı daha başta tercih etmişlerdir. İnsanoğlu kendi yaşamıyla, örgütsüz yaşamda geçerli ilkenin kurt kanunu ve anarşi olduğunu görmüştür. Bireysel fedakarlığın nedeni de budur.

İlk insan topluluklarının örgütlülükleri doğal ve kendiliğindenci olduğu için, bu kurumlaşma içinde sivrilen önderler de doğal önderlerdi. Önderlik; süreç içinde örgütlenmede etkin bir kurumlaşmaya giderken, örgütlü olmanın da zorunlu koşulu haline geldi.

Örgütlenme içinde toplumsal iradenin birleştiği yer olan önderlik kurumunun güçlü ve etkin olmadığı toplumlarda, ya dağınıklık ve başıboşluk, ya da genellikle bunu takip eden korkunç yenilgiler olmuştur.

İnsanlık tarihinde bunun en çarpıcı örnekleri; Kürdistan halkının pratiğiyle ortaya çıkmıştır. Asur zulmüne karşı dağınık aşiretleri kendi etrafına toparlamaya yönelen BLOK'un ucunda getirdiği embriyon halindeki birlik, PREHORT ile gelişmiş ve KYAKSAR'la o günün Ortadoğu halkları içinde en önemli toplumsal örgütlenme olarak tarih sahnesine çıkmış ve ancak bundan sonra ASUR düşmanını yenebilmiştir.

Ve yine KYAKSAR'dan sonraki dönem; yani ASTYAĞ dönemi; örgütlenmenin toplumsal gelişim düzeyine denk düşmediği, kendi içinde aşama yapma zorunda olduğu halde, bunu yapamadığı için dağınıklık, gevşeklik ve ardından da günümüze değin süregelen kölelik zorunlu bir illet olarak yakamıza yapışmıştır. Tarih, toplumsal ve sınıfsal örgütlenmelerini yaratamayıp, gelişmeye ayak uyduramayanların yenilgileriyle doluysa; gelişime ayak uyduran toplumların ve sınıfların zafer ve varoluşlarıyla da doludur.

Örgütlerin idareci ve yönlendirici kurumu olan önderliğin ve önderlerin önemi, işte bu noktada ortaya çıkıyor. O halde, "Önderlik nedir" diye sorabiliriz.

Tekrarlanan tanım şu: Koşulları değerlendirme kabiliyeti gelişmiş, kitleleri harekete geçirebilme beceri ve insiyatifine sahip, organizasyoncu, gelişmelere yön verebilme yeteneği olan kişi veya kurumdur. Bunu daha da genişletebiliriz. Acaba tekrarlanan bu tanım yeterli mi?

Programlanan gelişkin bir bilgisayar da yukarıdaki tanımın gereklerini yerine getirebilir. Sayılan yanları gelişkin herhangi bir insan da... Bunları yerine getirmek, bilmek kişiye ne kadar önderlik sıfatı kazandırır? Troçki'nin en belirgin yanlarından biri; teşkilatçılığı, kitleleri harekete geçirme ve gelişmelerin kokusunu alma yeteneğine sahip oluşudur. Bu yanıyla Lenin'in takdirini kazanmıştır. Ama Troçki önder değildir. Yukarıda sıraladığımız gelişkin yanları, bu orta yol kariyeristine komünist partinin merkez komitesi kapısını açmış ve dünya komünist hareketinin iplerini eline geçirebilme fırsatını vermiştir. Troçki'nin sosyalizme karşı sorumsuzluğu doğaldır. İhaneti de... Onun bu uğurda sarfettiği bir emeği yoktu. Oysa insanlar emek vermedikleri bir şeye gerçek tutkuyla bağlanamazlar.

Evet, önderliğe salt bu tanım çerçevesinde bakmak ya da, salt bu yanları gelişkindir diye, insanlara "önder" denilebilir gözüyle bakmak; ne önderden ne de önderlikten zerre kadar anlamaktır. Önderlikte her şeyden önce aranılması gereken sorumluluk duygusudur. Önder, önderlik, insanların şahsında gelişime (devrime) karşı sorumluluk duyandır. Bütün halk kitlelerinin omuzladığı gelişim (devrim) yükünün ağırlığını tek başına kendi omuzlarında hissetmeyen kişi önder olamaz. Önder, verdiği her kararın ağırlığı altında iki büklüm sürünendir. Önder, kitlelerin acısını, gözyaşını, kanını, ölümünü beyninde yaşayandır. Yandaşlarının ruh haliyle birlikte yaşayıp onlara cesaret enjekte edendir. Önder; kişi olarak olayların "rezili" olmayı, tesadüflerin kahramanlığına yeğ tutmuyorsa; o zaten tesadüflerin kahramanıdır. Bunlar, olayların acımasızlığının getirebileceği olası bir rezilliği, süslü "kahraman" lafı varken tercih edemezler. Tarih, tesadüflerin kahramanlarıyla doludur.

Kısacası önder; en başta sorumluluk duygusu duyan, nabzında kitlenin nabzı atan, kitleler kadar değil, kitlelerden çok inanan, kitleler kadar değil, kitlelerden çok sevebilen kişidir. Başta açıkladığımız tanım ancak bununla hayat bulur.

Halkların, sınıfların kaderine damgasını vuran, tarihte iz bırakan önderler; işte bu tür önderlerdir. Bunlar, tarihin kendilerine yüklediği görevi yerine getirmeyle, gelişimin o dev tekerleklerini, bunun altında kalma pahasına döndere bilme çabasıyla yücelir. Bu emek kimi yerde zafere gitti. Stalin'in, faşizmin karanlığına doğan güneşi, ideoloji düşmanlarına inen yumruğu gibi, Asur'un vahşetini delen Kyaksar'ın kılıcı gibi. Bu emek, kimi yerde yenilgiye gitti; Spartaküs'ün köleciliği sarsan o yüce yenilgisi gibi. Pers'e karşı bağımsızlık özleminin yücelttiği Gomat'ın "talihsizliği" gibi.

Burada, bugün halkımızın tarihinde iz bırakan, yarın Ortadoğu tarihine izlerini düşürecek olan önderlerimizi yeniden yaşayabilmeye çalışacağız. Onları yaşayabilme sözle değil, yazıyla değil, sevda ve kavgayla olur.

Anma nedir? Ya da şöyle diyelim: Bir "anma"dan neyi anlıyoruz? Bir de sözkonusu olan, şehit düşen bir arkadaşı anma ise; bundan neyi anlıyor ve çıkarıyoruz? Her ölüm yıldönümü, şehit düşeni kitleler nezdinde yadetmekse; bu onlara; yani şehit düşenlere en büyük saygısızlık olur. Şayet şehitleri, yaptıklarıyla, ardlarına bıraktıklarıyla, kitlelerin ruhunda her gün, her saat yaşıyorlarsa, onlar zaten unutulmamış demektir. Ve ölüm gününde söylenen birkaç tumturaklı laf, ancak onlara azap verir. Hareketimizde ve eylemlerimizde, onların oya oya işlenmiş emeğini görmezlikten gelmek; bizi yaşamımız ve eylemimiz üzerinde korkunç bir egoistliğe götürür. Ve uygun koşulların uyumsuzluğu halinde ise, yok oluşun uçurumları dibinde ciyaklama görevini, tarih bize çektirmeden verir. Bu tarihin nankörlüğü değil, cömertliğidir. İsteyen istediği rol ve görevi alır.

Bu açıdan şunu belirtmek yerinde olur. Bu yazı salt onları anmak için değil, onları yaşayabilmenin bir çabası olarak yazıldı. Onlarla yaşayabilmek, onlarla yekleşebilmektir. Oysa onlarla yekleşmek çok yakın değilse de çok uzak da değil. Sadece çaba gerekir. Aslında onların yaşamı Parti tarihiyle özdeşleşmiş; Parti tarihini anlatıp "işte bu onların eseridir" demek, sadece somut bir gerçeğe işaret etmek olur. Ancak Parti kadroları ve kitleler, Partinin geldiği aşamaya bakarken, onların bu eserde işlenmiş emeğini görebiliyor mu, göremiyor mu? Asıl önemli olan budur.

Salt Parti tarihini anlatarak, bu arkadaşları anmak olası değil, yetersiz olur. Uygarlık tarihini hikaye etmek ve bu tarih içinde "Edison ampulü, Pastör kuduz aşısını buldu" diyerek onları geçmek, kelimenin tam anlamıyla hafife kaçmak olur. Edison, Pastör ve daha nicelerinin uykusuz gecelerini, beyinlerinde yaptıkları muharebeleri görmemek gibi bir kolaylığa götürür bizi. Bunun gibi, Parti tarihini anlatırken, "Mazlum'un, Kemal'in, Hayri'nin görevi şuydu" demek ve onları yalnızca Parti içindeki yerleriyle bilmek; onları tanımak, anmak; dahası yaşamak için ne kadar yeterli olabilir ki?

Bir savaşçı, elindeki son derece gelişkin silahla hiç çekinmeden savaş alanına girerken; elindeki silahın bir zamanlar sadece sopa, bir çakı, ya da daha ileri gidersek bir atar-tutar tabanca olduğunu, kendisinden öncekilerin mücadeleyi bu araçlarla sürdürdüğünü idrak edebiliyor mu? Ya da şöyle diyelim; bugün uzayın derinliklerine fırlatılan uzay aracı sadece birkaç profesörün emek ürünü müdür? Arkasından korkunç aletler saçarak bilmem hangi gezegene yol alan araca bakarken, onda ilk insanın ısınmak, yemek yapmak için yaktığı ateşi, erittiği dağları görebiliyor muyuz? "Bunun gibi değil", bunun aynısıdır, şehitlerimizin mücadeledeki işlenmiş emeği. Düşmana sıkılan kurşunun, atılan roketin arkasından bakarken, onların düşmanın kafasına inen sopasını görüyor muyuz? Bugünün maddi olanaklarını ve koşullarını yaşarken, onların üç-beş kuruşu toplayabilme çilesini tadabiliyor muyuz? Bunları benliğimizde hissederek yaşamadan "bugün falanca arkadaşın ölüm yıldönümü" demek; "Bir zamanlar falanca bir arkadaş vardı" demekten öteye bir şey olamaz. "Falanca şahıs işkencede korkusuzca direndi" denilir. Bu, çok donuk ve içsiz bir anlatımdır. Bu anlatım; işkencede direnenin yaşadığı korkusuzluğun, korkuyu yenebilmesi için gösterdiği zorlu çabayı bir yerde gizliyor. Oysa onur, kişinin içinde yarattığı korku ve korkusuzluk kavgasını yüzünün akıyla bitirmesidir. İşkencede direnen de; ancak bağlılık ve korkunun nasıl çarpıştığını kavramakla anlaşılabilir. "İşkencede korkusuzca direndi" demek, söz söylemektir, ama yaşamak değil.

İnsanlar içgüdüsel bir tepkiyle, kahramanları sürekli doğaüstü bir güç olarak görme eğilimi içine girerler. Bundan dolayı da kendi içlerinden çıkan kahramanların nasıl kahramanlaştığını kavramakta güçlük çekerler. Bu insanları kahraman yapan; güç işler veya büyük başarılar sağlanırken, bunlar neyi yaşadı, nasıl kavga verdi? Bunu anlamadan, kahramanların kahramanlığı anlaşılamaz.

"Mazlum, Hayri, Kemal" öldü demek, onların ölümünü anlamak için yeterli değil. Onlar hangi koşullarda nasıl ve niçin öldüler? Bu an'ı nasıl yaşadılar, bu an'a gelinceye kadar neyi yaşadılar? Yenilgiden yengiyi nasıl çıkardılar; direnişi teslimiyete nasıl üstün kıldılar? Geçer akçenin puştluk, atmosferin mutsuzluk olduğu bir ortamda mertlik ve umudu nasıl yeşerttiler? Kemal, Hayri ve Mazlum'u anlamak, işte bunları anlamakla mümkündür.

Mazlum'un ölümünün yüceliği, salt yarattığı sonuçlarla açıklanamaz. Mazlum'un ölümünün ardındaki gelişmeler olmasaydı da O'nun eylemi, büyüklüğünden hiçbir şey yitirmezdi. O eylem salt Mazlum'la sınırlı kalsaydı bile, kurtarılmış bir değer sahibi olacaktık. O'nun ölümünü, yarattığı herhangi doğal bir olayla açıklamak güç. Sadece şunu söylemek acaba yeterli olabilir mi? Biz yeni kan ararken O, damarlarımızda donan kanı harekete geçiren bir ısı etkisi yaptı. O'nun eyleminde kitleye güven vardı. O'nun eyleminde uyuşukluğa isyan vardı. O'nun eyleminde yaşam vardı.

Newroz mu Mazlum'u bağrına bastı, Mazlum mu Newroz'u bağrına bastı, bilinmez. Bilinen tek şey; 21 Mart 1982; umudun umutsuzluğa, cesaretin korkuya, dürüstlüğün puştluğa, direnişin teslimiyete tokat salladığı gündü.

18 Mayıs'ta kendilerini yakan "Dört"lerin, *"Biz, Dersim'de Besi'nin, Diyarbakır zindanlarında Mazlum DOĞAN'ın gittiği yoldan gidiyoruz!.."* demeleri ve Kemal'in ölüm orucunda, *"Şu anda Mazlum yanımızda olsaydı ne güzel olurdu"* deyişi, Mazlum'un yaptığı etkiyi fazlasıyla açıklar. Önderlik harekette ne tür etki yapıyorsa; Mazlum DOĞAN da onu yaptı. O, ölümle yaratılan önderlikti.

"Bundan sonra değişik eylem biçimleri düşünelim" diyen Hayri, Mazlum'un ardından olası bir duygusal eylem karmaşasını koordine etme işareti veriyordu. Benzer türden fısıldaşmalar gardiyanların sıkı gözetimine rağmen başka arkadaşlar arasında da sürüp gidiyordu.

Yıldırım Merkit'in itiraflarından hız alan idare, baskıyı artırmıştı. Diyarbakır grubunda peş peşe itiraflar gündeme gelmişti. Bu grupla mahkemeye çıkan bir arkadaş bir gün başka bir arkadaşa şöyle bir not göndermişti: *"Arkadaş, varılan noktada artık durulamaz. Koğuşlarda arkadaşları sorgulama yöntemiyle itirafa zorluyorlar. Mahkemede konuşma fırsatı bulursam bombayı patlatacağım. Şerefsizce yaşamaktansa, şereflice ölelim."* Bu arkadaş, Kemal ve Hayri ile kurduğu ilişkiden sonra bunları söy-

Devamı Syf: 8'de